

A photograph of a sailboat's mast and sail against a dark background with a red light beam.

Da litteraturen satte os fri ...

TEKSTER FRA TUBAS FORFATTERSKOLE
ÅRGANG 2021

tuba

Da litteraturen satte os fri...

TEKSTER FRA TUBAS FORFATTERSKOLE
ÅRGANG 2021

tuba

Udgivet i 2021 af TUBA og Gyldendal

Billedet på omslaget: *Lys, 2021* af Absalon Kirkeby

Grafisk design: Bettina Bjærge Zangenberg

Sat med Klavika

Trykt og sponsoreret af **LaserTryk.dk**

www.tuba.dk

Forord

Det siges, at det er lettere at skrive, hvis man har noget på hjerte.

De unge, som benytter sig af TUBAs tilbud om gratis, anonym terapi og rådgivning, har ofte meget – og desværre ofte alt for meget – ”på hjerte”. Meget ”i rygsækken”, som man siger.

Det forunderlige er, at det kan der nogle gange komme rigtig god litteratur ud af. Vilde, smukke, kloge, stærke, ærlige, rå, rørende og sjove tekster.

På en skriveworkshop på TUBAs årlige sommerhøjskole i 2017 blev en forfatter, som underviste de unge, opmærksom på deres påfaldende talent. På baggrund heraf opstod ideen til at skabe nogle endnu bedre rammer, hvor unge i TUBA kunne få mulighed for at gå i dybden med deres skrivelyst.

Den idé blev til TUBAs Skriveskole, hvor ti unge nu for andet år i træk har mødtes ti gange hen over et halvt år og har modtaget undervisning og opbakning i at finde deres egen litterære stemme.

Christina Thiemer, som til daglig er eventchef på Gyldendal, og terapeut i TUBA Jeppe Berg Sandvej, har stået for undervisningen og haft ansvar for rammerne omkring forløbet.

Skriveskolen er finansieret af fondsmidler og fungerer samtidig på baggrund af et samarbejde mellem TUBA og forlaget Gyldendal, som støtter op om projektet på forskellig vis. Blandt andet har de unge som en del af forløbet en hel dag på Gyldendal, hvor de får undervisning og personlig feedback af et par af forlagets dygtige litterære redaktører.

En af deltagerne på TUBAs Skriveskole 2021 skriver om forløbet:

”Mit ønske/håb/mål var at blive bedre rustet til at skrive den tekst/roman, som jeg gerne vil skrive - at turde tage bladet fra munden, så at sige. Det må man sige, jeg har fået – og mere til. Det har været det vigtigste, der er sket for mig i mange år, både personligt og fagligt.”

I denne antologi kan du læse nogle af de tekster, de unge har skrevet under
forløbet, og som de har haft mod og generøsitet til at dele med os andre.
Det skal de have en stor tak for!

At de har noget på hjerte, er der vist ingen tvivl om.
God læselyst!

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Henrik Appel', with a long horizontal flourish extending to the right.

Henrik Appel, landsleder i TUBA
Juli 2021

Et, to, T, fire, H, Ø, syv, otte.
Nej. Noget med T og HØ.
Og måske L til sidst.
Skrev du til mormor? spørger hun. Hun lyder fjernere, end hun plejer.
Hvad laver du? siger jeg. Hun er sikkert ved at rulle smøger eller klø
sig selv i røven.
Ikke noget. Hvad svarede hun?
Hvem?
Kommer Kasper med?
Jeg trykker bunden af kuglepennen ind og ud og ind og ud.

Du drikker dine tårer,
Mens jeg græder dem ud.
Jeg kan spejle mig i dine blanke sorte øjne.
Jeg kan se mig i dem.
Men ikke dig.
Jeg lever på andres ilt. Især din.
Jeg er løbet tør for min egen.
For nu, når du rør' mig blidt,
Kan jeg stadig mærke hans slag.
Og jeg findes ikke, når der er andre.
Jeg elsker dig.
Men jeg hader at elske.

Jeg vil samle på de ting, der forsvinder.
En dag vil du vågne op
Med blod på fingerspidserne
Og mangle et sprog.
Sådan er det, når man vokser op
Med bedrag
i modermælken.
Når jeg siger jul, mener jeg
Spirituskørsel og mørke veje.
Et ønske om sne,
Der aldrig kommer.

At strø kanel sukker i sine sår
Og puste, til det ikke
Gør ondt længere.
Efter 25 år er "Jeg elsker dig"
Lige så tomt som flaskerne
Bag huset og skuret og skabet
Jeg føler mit efternavn bruse i blodet
Som en forbandelse
Som et forvarsel.

Jeg har godt fast i klapvognens kolde stel, i den anden hånd knuger jeg min søsters små fingre.

Mor skubber vognen, og far går ved siden af og snakker, jeg ved ikke om hvad, sikkert noget ligegyldigt voksensnak.

Jeg overhører ordene "fede kælling" midt i deres ellers ganske rolige samtale, det er mors kælenavn ...

Men jeg er ikke længere et lille barn og kan ikke udholde at være plantet midt i ydmygelsernes arena, som en tilskuer, uden mulighed for at påvirke forestillingen omkring mig, jeg må handle, gøre noget, gøre oprør og ikke bare finde mig i det hele, som en dum lille unge, der ikke tager stilling til tingene selv.

Kortet er vævet i et kraftigt lærredsstof og kan foldes ud som et verdenskort.

Men det er ikke kontinenter ... I stedet forestiller motivet en stor eg, vendt på hovedet.

Jeg har i mange år indsamlet materiale i mit eget arkiv.

Min oldefars breve, min farfars malerier, jeg har stjålet en dagbog fra min mors skuffe i soveværelset ...

Jeg må grave selv, fordi andre kun er interesseret i græsset. Ikke jorden.

Alt kan på den måde føres tilbage til de springende punkter, hvor de valgte ikke at give mig et sprog at tale om min verden ud fra.

Jeg husker, hvordan de kroppe, som jeg kendte så godt, min fars og Jeppes, forvandlede sig til kød, når de tog imod slag og skub.

Ligesom nu, hvor jeg sidder på Izmir Kebab i Københavns Nordvestkvarter og venter på min mad.

Det er lige sket igen. Jeg drejede hovedet for at kigge ud mod krydset mellem Frederikssundsvej og Tomgårdsvej, og så blev alting gråt.

Dengang kunne jeg gå på vandet, og nu står jeg i lort til halsen.

Jeg tænkte, at den modstand, jeg kunne mærke fra ruden, var en slags tynd fernis, det sidste lag mellem mig selv og den uvirkelighed, jeg i stadig stigende grad betragtede ...

Mit øre blev trykket helt ind mod ruden, så der opstod en slags vakuum-effekt.

Jeg måtte lægge kræfter i for at frigøre mit hoved, og det måtte gå stærkt, da jeg pludselig så mig selv ude fra og tænkte, at alle, der måtte have set mig, enten havde følt forskrækkelse eller omsorg for den mentalhandicappede mand, som gnubbede sig op ad vinduet i sin fråde.

Den rødbrune jord mod den klare blå himmel. Den sorte asfalt, som skærer sig igennem landskabet ud imod horisonten, hvor den forsvinder mellem to bjerge.

Herfra forstår jeg din længsel.

China Town summer af liv, larm og undrende blikke.

Imellem de mange små boder med bliktage og mindre butikker med salg af alt fra traditionelle tæpper til falske kopivarer og stegt kylling fortæller du, hvor rent og pænt her plejede at være.

Jeg havde allerede genkendt hende, da vi ankom, men da hun slår en kort, hæs latter op, er jeg helt sikker.

Jeg kan ikke fornemme, om hun er overrasket, eller om hun også havde genkendt mig.

Jeg spørger lidt ind til hendes datter og forsøger at lyde mere nordjysk, end jeg egentlig er.

Der står en lænestol i hjørnet, som nærmest drager mig.

Skal jeg sætte mig og glemme alting?

Kan jeg glemme alting?

En stor knude fylder hele min mave.

Mine øjne brænder.

Jeg trækker vejret, og en tager min hånd og fører mig ind i rummet ...
Knuden springer min krop i stykker, og jeg flyder væk.

Når jeg tænker på dig, tænker jeg på dine hænder.

Dine hænder; brune og årede som en træpallet, som er blevet brugt mod
panden i mange år.

Din vielsesring bliver altid væk.

Den gemmer sig i vindueskarme, forsvinder under tilbudsaviser, imellem de
arrede tandbørster og cremedåser, der bebor toilettets karme.

Pludselig tronede han i sofaen og sad og røg midt i mine havregryn.

Jeg faldt over hans håndvægte i gangen, proteinpulver begyndte at gro ud
af skabene, selv lænestolen ved vinduet formede sig efter hans røv. ...

Selv luften måtte underkaste sig ham ...

Så han til sidst var inde i mig og kom ud igen gennem min krops porrer.

Jeg havde glemt, hvor meget et menneske kunne lugte.

Det er bare drømme, der plager mig, siger du, det er ikke virkeligheden.

Men mine drømme er overalt, mor.

Tillykke med fødselsdagen!

Her er tilværelsen

Med ekstra tillæg.

Lad dig ikke narre.

Knep, knips og knap skjorten op.

Kompenser for en knap så kampklar knop.

Kom og krænk mig.

Sorry, pardon, entschuldigung, undskyld!

Det er de færreste, som lytter til væggenes glemte lyst.

Tillykke

Tillykke med fødselsdagen!

Her er tilværelsen med ekstra tillæg.

Væren

“Stop med at være en undskyldning for dig selv.”

“Undskyld.”

Forsvarsmekanisme

Alt for længe har jeg været hård;

Andre ville ikke kunne klare disse kår;

Og betonmuren om mit hjerte består.

Tabu

Jeg hader hunde.

Eller rettere, jeg hader uopdragne hunde.

Ligesom jeg hader uopdragne mennesker.

Jeg hader uopdragne mennesker, som har uopdragne hunde.

Jeg er ensom.

Kastanjerov

Vi plejede at stjæle kastanjer inde hos naboen. Vores små hænder klemte sig ind igennem gitterhegnet. Indkørslen strakte sig så langt, øjet rakte.

De brune juveler lå spredt i stenene. Fingrene blev hvide og tørre af dem.

Stenene gned imod hinanden, som vi indsamlede vores skatte. Kastanjerne var glatte og spejlblanke mod de hårde sten. De landede en efter en i den røde plastikspand nede fra sandkassen. Spanden var ridset og ru. Det kildrede mine hænder, som jeg strøg henover den. Snart var spanden fyldt op til kanten.

“Det er mine.”

Hvem af os, som sagde det først, ved ingen. Spanden blev hevet i fra begge sider. Kastanjerne slog op imod siderne som bølger under et uvejr. Jeg så tårerne presse sig på i hendes ansigt. Hun slap sin side af spanden. Hun lænede sig frem. Først hænderne som støtte og dernæst fulgte numsen

trop. Da hun kom på benene, kiggede hun ned på mig med et strengt blik. Hendes ansigtsudtryk ændrede sig. En idé havde sat sig fast. Hagen hævede sig. Hun lagde triumferende armene over kors.

“Jeg siger det til de voksne.”

Lamslået sad jeg blandt mælkebøtter og plastiklegetøj. Jeg så mig omkring. Der var ingen børn i denne ende af legepladsen. Jeg flettede fingrene ind i gitteret og kom på benene. Spanden væltede, og kastanjerne stak af i alle retninger. Jeg løb over til hjørnet af gitterhegnet. Jeg pressede mine gummisko ind i hullerne i hegnet. Jeg kravlede og kravlede. Uden at se mig tilbage sprang jeg over hegnet og løb min vej. Hen over vejen med biler. Først så jeg til venstre, så højre og så venstre en gang til. Jeg spænedes over på fortovet og tog genvejen gennem naboens have. Hækken havde et hul, jeg klemte mig igennem. Grene tog fat i mit tøj. Over mig tårnede vores træ med lyserøde blomster. De lå spredt ligesom candyfloss i hele haven. Min mor stod i den anden ende af haven. Jeg så hende, før hun så mig. Synet af hende fik mig til at tude. Hendes hoved drejede skarpt ved lyden. Højlydt løb jeg ind i benet på hende og begravede ansigtet i den velkendte duft. Foran hende stod en lille blond tot med store øjne fyldt med tårer. Snottet løb i to baner fra næsen. Pagehåret klistrede sig til ansigtet. Min mor brast også i gråd ved synet. Med febrilske bevægelser fjernede hun hårtotterne. Mit hoved lå tungt og træt i hendes varme hænder. Hun ville have, at vi gik tilbage til børnehaven.

“Jeg vil aldrig mere i børnehaven.”

Hun brugte først trøstende ord, søde ord, men til sidst strenge ord og slæbte mig med sig. Hun åbnede den store dør med håndtaget siddende i toppen. Med mig foran sig fik hun fat i en voksen. Som kæmper stod de over mig. Den voksne så forvirret fra mig til min mor. Hendes ansigt lignede en slap ballon. Hendes øjne blev store, idet hun pustede luften ud gennem munden. Det var hende, som altid lugtede surt, når hun talte. Jeg hadede at få skældud af hende, fordi hun bøjede sig ned over mig. Hun havde gråt hår, og hun kunne ikke lide børn. Ingen af de voksne havde lagt mærke til, at de manglede mig. De gik begge to i hug for at tale til mig. De sagde ord til mig. Varmen steg op i mine kinder. Rødmen sad fast som klistermærkerne på min madkasse. Skuldrene skød op til ørene. De hang til skue for den voksne og min mor. Jeg brød ud i stille gråd med blikket slået ned. Jeg kiggede på

mine glimmersko. Skosnuden kørte jeg rundt i cirkler. Jeg kunne ikke få vejret, og jeg begyndte at græde. Men jeg var stille, imens de voksne talte.

“Vi holder fri resten af dagen.”

Min mor fandt min plads i garderoben og satte mig der. Hun hentede min røde madkasse. Jeg havde et tomatklistermærke ved mit navn. Jeg sad og lænede mig ind i min lille krog. Pladsen var smal nok til, at jeg blev klemmt mellem træpladerne fra begge sider. Jeg gemte mig bag mit regntøj. Ved siden af mig lå plastikposen med vådt tøj. Jeg havde tisset i bukserne af grin tidligere på dagen. Jeg var træt. Hele vejen hjem holdt jeg min mor i hånden. Jeg ville ikke slippe hendes hånd nogensinde igen. Siden den dag har hjørnet af gitterhegnet altid båret afspærringsbånd i rødt og hvidt. Det kan stadig ses på Islandsvej.

Sammenhæng

Min virkelighed er til forhandling.

Jeg så en påfugl langs landevejen i december.

Den kom uventet og pludseligt.

Nu er vasketøjet helt hvidt af sne.

Skudepisoder passer bedst til nytår.

Nogle øjeblikke er bedre end andre.

Jeg har ikke nok problemer til at tage shots.

Jeg er blevet så god til at spille ædru overfor min mor.

Så nu har vi ingen undskyldning.

Jeg tager en for holdet. Jeg går ned på en diskokusse.

Jeg kan smage hovedpinen.

Du gør virkelig mit liv til en fest.

100 år og en søndag.

Min stædighed smuldrer, når du sender mig dit smørrede smil.

I dag har jeg ryddet en skuffe til dig.

Vi har ikke råd til at være sårbare.

Du har meget at hade dig selv for, men ikke, at du har brug for hjælp.

Jeg holder vejret, så fylder jeg så lidt som muligt.

Jeg er en omvandrende high five.

Altid klar til at blive klasket i hovedet med alle fem fingre.

At være den sidste bolle i den sure brødpakke.

Han tager mine drømme og smider dem i skraldespanden.
Hvad hvis, når han kommer op i mig, at han trækker al min livsenergi med ud?
Man er kun et menneske, man har brug for pik.
Kan man arbejde på sig selv og bolle imens?
Det er hårdt at være forelsket.
Jeg accepterer det, for jeg har ondt overalt lige nu.
Jeg kan godt lide mig selv, når jeg er sammen med dig.
Forlegent tager jeg mine øjne til mig.
Jeg kan virkelig unde dig al kærlighed i denne verden.
Nu ser jeg X factor alene.
Sultne mænd spiser.
Vi to må gerne blive et minde.
Jeg stirrer bare ud i luften og overvejer at fiske klorin frem fra skabet og afslutte det her.
Jeg er ved at affinde mig med, at jeg dør før dig.

Vel

Hiv mit hår ud.
Når hver hårtot er revet af, skal jeg vel ikke tænke på gråt hår?
Stjæl min pande.
Når den er forsvundet, får jeg vel ikke rynker af livets grublerier?
Prik mine øjne ud.
Når jeg er blind, kan jeg vel ikke blive svimmel som nu?
Bræk min næse.
Når den er skæv, kan jeg vel ikke drømme om et kønt ansigt?
Klip mine ører af.
Når min hørelse er væk, kan jeg vel lukke verden ude?
Slå min kæbe af led.
Når den er smadret, kan jeg vel ikke tabe ansigt?
Riv mine tænder ud.
Når de er af vejen, skal jeg vel ikke bekymre mig om mit skæve smil?
Skær min tunge ud.
Når kun stumphen er tilbage, kan jeg vel ikke fortryde mine ord?

Knæk mine skuldre.
 Når de er ude af billedet, går jeg vel rankere?
 Vrid armen af mig.
 Når den er fjernet, kan ingen vel tvinge sig på mig?
 Bid mine fingre af.
 Når de er ødelagt, kan jeg vel ikke føle på smerten?
 Punkter mine lunger.
 Når de er kollapsede, kan jeg vel ryge ubekymret?
 Flå mit hjerte ud.
 Når det er kvast, kan jeg vel ikke mærke dets puls?

Perler på snor

En anden har kontrollen i nat. Min krop er i en andens magt her i mørket. Langsomt giver jeg mig hen til tanken om det. Jeg er ikke længere herre over det, som kommer. Hver eneste muskelfiber bliver tæmmet og kælet for. De lyster ikke mit kald længere. Selv hvis jeg skriger nu, er det kun kosmos, som hører mit kaotiske signal. Nu spændes mine celler fast som perler på en snor. De er lavet af klart glas. Ligesom dem, jeg legede med, da jeg var en lille pige. Jeg føler mig som en lille pige nu i nat. Perlerne giver en knitrende lyd fra sig, som snoren strammes rundt om mit hoved. Den fortsætter pirrende ned langs min kæbe. Jeg bider tænderne sammen for at modstå dens kærtegn. Men det stopper ikke her. Snoren fortsætter grådig videre ned til mine bryster. Glasperlerne føles kolde mod min hud. Jeg skælver, og de små blonde hår rejser sig som en gestus til berøringen. Mine brystvorter bliver stive, mens perlerne kæler for dem. Jeg tager mig selv i at stønne stille i mørket. Der er koldt i rummet, men jeg sveder. Mine håndflader er fugtige og klamme. Jeg er badet i min egen sved. Som om perlerne mærker mit åndsfravær, strammer de pludselig deres greb. Jeg gisper efter vejret, men det ophidser dem blot yderligere. Perlerne samler sig hurtigt ved brystkassen. De knuger ved mit hjerte og presser mig atter ned i sengen. De tvinger min kæbe helt op, på vid gab. Perlerne glider langsomt ned i mit svælg. Jeg skal være stille nu. Pludselig presser de på mine tindinger. Perlerne standser først, når jeg ser stjerner overalt i mørket. Jeg klemmer mine øjenlåg hårdt i. Jeg vil ikke se, hvad det næste bliver.

Men selv med lukkede øjne ser jeg Mælkevejen, stjernesud og kometer
brændende på min nethinde. "Jeg vil ikke. Jeg vil ikke", siger jeg tiggende.
Men de lytter ikke. Det gør de aldrig. De tvinger sig op i mig nu. Hårdt.
Hårdere, end min krop kan klare. Midt i natten tog de fat om livet på mig.

L

Længe leve den lykkelige familie.
Legende børn, legende voksne.
Legende familie.
Lad dig ikke narre.
Lad dig ikke rive med i deres leg.
Lige børn leger bedst.
Lige mennesker lever bedst sammen.
Vi ler og lukker vores øjne.
1,2,3 og leg gemmeleg.
Gem dig for det luskede monster,
Min moster ligger på lur.
Lov skal være løgnen.
Løgnen skal være lov.
De gemmer sig i løgnens land.
Lov mig, I ikke glemmer os.
Lur mig, at I glemmer os.
Det ligner jer.
Det ligner os;
Vi ligner hinanden.
Men løbet er løbet.
Løgnen lever stadig i bedste velgående.
Længe leve den lykkelige familie.

Medicin dagbog

Elvanse 20 mg på recept

D.7. jan. 2020

Kl. 09:30 1*20 mg.

Søvn: Dårlig, vågner flere gange.

Appetit: Normal.

Træthed: Okay, så en ven. Men var udmattet bagefter.

Bivirkninger: Føltes som en vitaminpille. Uro og svært ved at koncentrere mig.

D.8. jan. 2020

Kl. 09:20 2*20 mg.

Søvn: Dårlig og urolig, vågner med hovedpine.

Appetit: Normal.

Træthed: Meget igennem dagen.

Bivirkninger: Svimmelhed, særligt om aftenen. Hjerterbanken, det er til at holde ud.

D.9. jan. 2020

Kl. 09:00 2*20 mg.

Søvn: Dårlig, vågner med koldsved.

Appetit: Normal.

Træthed: Mere overskud fra morgenstunden af. Træt i løbet af eftermiddagen.

Bivirkninger: Kan ikke huske det.

D.10. jan. 2020

Kl. 09:20 2*20 mg.

Søvn: Ved det ikke.

Appetit: Normal.

Træthed: Meget. Udmattet allerede kl 13:00 cirka.

Bivirkninger: Omtåget og svimmelhed. Svært ved at fokusere på omgivelser.

D.11. jan. 2020

Kl. 09:00 2*20 mg.

Søvn: Sovet meget lidt.

Appetit: Normal.

Træthed: Okay igennem dagen, mere overskud.

Bivirkninger: Koldsved og hjertebanken.

D.12. jan. 2020

Kl. 11:20 2*20 mg.

Søvn: Sovet ca. 10 timer.

Appetit: Normal.

Træthed: Omkring 16-17 tiden.

Bivirkninger: Hovedpine og kvalme.

D.13. jan. 2020

Kl. 09:20 2*20 mg.

Søvn: Kom sent i seng, havde meget tankemylder.

Appetit: Normal.

Træthed: Omkring 17-18 tiden.

Bivirkninger: Voldsom hovedpine igennem hele dagen.

D.14. jan. 2020

Kl. 12:00 2*20 mg.

Søvn: Prøvede at gå tidligt i seng, det lykkes ikke. Sovet længe.

Appetit: Normal.

Træthed: Ingen.

Bivirkninger: Ingen hovedpine, mere overskud.

D.25. apr. 2021

Kl. 10:30 1*60 mg.

Søvn: Ingen.

Appetit: Ingen.

Træthed: Umenneskelig.

Bivirkninger: Kvalme, hjertebanken, koldsved, rastløshed, humørsvingninger, gråd i bussen.

Skrækscenarier

Det sikreste sted i et tog er i midterkupeen. Lige dér, imellem togkontrollørens rum og toilettet. Her er der ingen vinduer, som kan smadres i tusinde splinter. Men jeg har pladsbillet i en af vognene. Hvad gør jeg, hvis toget tilter til siden? Jeg ligger med kinden mod den kolde rude. Ovenover mig kan jeg høre lyden af sprækkende glas. Jeg ser revnen ude i hjørnet. Den løber på tværs af ruden. Med ét springer hele ruden, det regner med glas. Glasskårene sætter sig i mit ansigt. Blodet løber ned i mine øjne. Det næste er sæderne. De er gamle og fyldt med støv og møg. De løsriver sig og vælter ned over mig. Deres vægt knuser min krop. Der er tåget i hele rummet, støvet får luften til at stå stille. Jeg er allergisk. Jeg kan ikke få vejret. Jeg kan ikke mærke mine lunger længere. De knuses af sædets vægt. Men det er støvet, som lydløst og let kvæler mig.

Det må være bedst at sidde bagerst i en bus. Hvis chaufføren mister kontrollen på de glatte veje. Den bageste del af bussen må være den sidste del, som ryger med i faldet. Måske kan jeg nå at reagere og søge dækning, inden uheldet sker. Det er nok også den forreste del, som risikerer at blive ramt af en modkørende i et kryds. Hvis jeg skulle dø på motorcykel, er jeg mest bange for brændemærkerne. Hvis jeg ikke falder, kan asfalten ikke nå mig, men hvis jeg falder, vil den skamfere mit ydre. Lag efter lag vil den skrabe sig vej ind til mit inderste. Asfalten vil først stoppe, når den er inde ved mine knogler. Måske kan jeg knække nakken i styrtet, inden jeg mærker det. Måske overlever jeg, og i stedet kvaser motorcyklen begge mine ben. Jeg dør langsomt i en grøft på en øde landevej.

Min mor fortæller, at det sikreste sted på et fly er allerbagerst. "Derfor kan det betale sig ikke at være rig," forsikrer hun min lillebror og mig. Det gør mig tryk at flyve 'monkeyclass', som hun kalder det. Inden start tæller jeg antallet af sæder frem til den næste nødudgang. Hvis det brænder, og røgen breder sig i kabinen, kan jeg føle mig frem og få min familie i sikkerhed. Jeg tjekker under sædet efter redningsvesten. Den ligger klemmt mellem håndtasker og snacks. Den bliver svær at få hevet frem, hvis

ulykken sker. Oppe i loftet kan jeg ane den lille firkant, som markerer, hvor min iltmaske sidder. Jeg er bange for, at den er blevet sparet væk, og mærkaten blot er en falsk tryghed. Min lillebror har fået vinduespladsen. Hvad hvis vinduet ikke kan klare trykket, når vi kommer flere kilometer op? Hvordan kan jeg redde ham? Hvad, hvis universet tager ham fra mig, før jeg kan gøre noget?

Hvem græder græsstrået for?

Hun vidste ikke, hvor uberegneligt livet kunne være. Hendes glæde og hendes smerte voksede på samme strå. Hun blev revet midt over. Efterladt og alene som det korte strå. En del af hende var tilbage i den kolde jord. Mørket kendte hun, og den nat slog mørket stjernerne ihjel. En efter en blev de dræbt. Ingen så hendes kamp for livet, da skæret fra stjernehimlen var borte. Frysepunktet nærmede sig, og frosten lagde sig tungt omkring hende. Jorden skælvede let, og hendes skrøbelige rødder visnede. Ingen hørte rødhalsens ensomme sang om natten. Ingen andre blev vækket af skønheden. Sangen var så blid, at selv strenge mænd ville blive berørt. Men gode mænd sov trygt til morgengry. Hun lyttede, og hun græd. Ingen smagte morgenduggen, dugperlerne dansede langs edderkoppespind på græsplænen. Ingen duftede varmen, som steg op fra jorden. Den fandt sin vej gennem muld, regnorme og skrøbelige rødder. Magnoliabladene lagde sig lunt som et tæppe om hende. I skjul for verden styrkede hun sig. Daggryet lod en enkelt solstråle strejfe hendes krop. Her var et sted, hvor ingen fingre ville gribe om hendes liv.

CYRET CYKLUS

MANDAG

Hård sex smadrer milten

Et kys

Kyskesyge

Du er

Hollywood killer

Holy water og Hollybar

Livret

Wood Wood trøje og Prada bag

Fashion Icon

Uopnålig og upålidelig

Krav til drømmekvinden:

Taljemål: 60 cm

Bryststørrelse: D

Følgere: 2000+

Likes: 550+

Kommentarer: 50+

Antal sex partnere: 3-

Den moderne kvinde er bare et barn

Med plastikbryster

Barbiedukke med Brazilian buttlift

Og falske vipper

Botox er viskelæder

STØRRE LÆBER

MINDRE HUD

Stræk

Fucking strækmærker ud

01:05

Jeg sylter mine bryster og putter dem på glas

Doper mig selv med konserveringsmidler

Evigt ung

SMUK

SE

Udstillingsvindue

Jeg er syg

TIRSDAG

iPhone 12

12:12

@Lille skærm fortæller mig alt jeg skal

Jeg er en robot

Lavet af glas

Briller uden panserglas

Ser blåt lys og mangler D vitamin

Menukort for i dag:

2 stk knækbrød, 1 stk æble, 2 liter vand

filtreret virkelighed

Ufiltreret sind

SOS SOS SOS

SoMe SoMe SoMe

@Lille skærm er mit spejl

Reducerer min talje

Forstørrer mine bryster

Formindsker mit selvværd

Forhøjer mine likes

Sammenligner
Ligner ingen
Vil hænge mig i mine hængepatter
Korsetter med kors
Rip organer
Naturlig er ikke trendy

@Lille skærm er min bedste ven
Sammen 7 timer om dagen
ILY ILY ILY
Fuck fysisk kontakt
Kontakt min DM
De bedste kram
Gir rødt hjerte
#likemelikemelikeme
Tænder på tinderfyre
Bekræfter mit photoshopped værd

@Lille skærm fortæller mig hvad jeg burde
BURDE TABE MIG
BURDE REJSE
BURDE KØBE DESIGNER
BURDE BO SÅDAN
BURDE LEVE SÅDAN
BURDE VÆRE SÅDAN
BURDE SE UD SÅDAN
Ligger på lageret med defekt varedeklaration
Endnu et produkt

ONSDAG

En årstid siden du kneppede mig farvel
På din mors sofa
Kan ikke huske farven på den
Men farven på mine
Hofter Gul
Lår Lilla
Røv Rød
En solnedgang på kroppen
Joints og vin
Altid højere end himlen

Du troede ikke på gud
Men gjorde mig til en af dine disciple
11 andre uvidende engle i dine hvide lagner
Jeg er judas
Forrådte dig
Afslørede dine synder
Engle blev til dæmoner
Indgraverede sadist på dit bryst

Onsdag i August
Ikke koldt nok
17:03
Besked på mobil
FUCK DIG DIN SINDSSYGE LUDER
Fryser
Ryster
Fosterstilling
Ydmyger mig
Til mine bryster falder af

TORSDAG

12:00

Du er min søster

Men vil ikke se på dig

Smuk

Men næsten væk

2 tomater om dagen

17+17

34 kalorier

Snart 34 kg

Vand

Tyg tyggegummi og snyd hjernen

Du er hjernevasket

Ville ønske at jeg kunne tygge på deres ord

Men aldrig sluge dem

Plejede at brække dem op

Kender din smerte selvom du kalder hende ven

HOLD DIN KÆFT

SKRID

BLAND DIG UDENOM

Hun råber

Mor holder jer i hånden

I må ikke skilles ad

Ingen må se dit forfald

Ikke græd lille barn

Det er bedre at du forsvinder

Så kan mor trække gardinerne for

Og vaske gulvet

Poleret

Perfekt

Vi er

Du er

36 kg

Udebleven menstruation 5 måneder

Ødelagt 17 år
Slyngveninde sluger dig i et
Du må ikke dø søster

FREDAG

15:12
Jeg danser i min egen verden
Verden der er ejet af alle andre
Linedanser
Ringer til livslinien
Strammer den når du taler

Leger med ild på havnen
Tænder op i hjernecellerne
2 gram
Jeg kan lide at se på de andre
Forsvinde ind i deres egen verden
Røde øjne gør ikke ondt
Men når han giver et blåt
Mærker jeg det

Vi inhalerer grøn røg og pixels
Spejder ud over vandet
Grå betonklodser
Grå røg
Grå himmel
Grå lunger

I mine lunger planter jeg blomster
Kødædende planter

Æder dine ord
Far griller koteletter og pølser
Hælder sprit på grillen
Terrassen brænder
Mor maler neglene røde
Stikker mig i ryggen
Bløder
Taster et nummer på min iPhone
Og skrider

Træder ind i en ny betonklods
En velkendt dimension
Betragter de andre
Men er aldrig betaget af nogen
Udover deres flasker
Drikker 2
Leger hvad jeg vil
Med hvem jeg vil
Leger tit en anden

LØRDAG

02:09
Har drømme om at dø
Har mareridt om at vågne op
Lad mig sove længe
Sommeren varer længere end vinteren
Men kan bedst lide sommer
Selvom det er der jeg er mest vågen
Engang betød sommeren et nyt liv
12 somre siden jeg havde et liv

Lod bølgerne mærke min krop
Helede ar
Løb på varm asfalt
Og
Slog hul på knæet
Saltvand sved i såret
Størknet blod og kirsebær
Stjernejagt om natten
Savner at mærke mine barnefødder på nyslået græs
Dengang et bistik kunne mærkes
Mors moderligste øjeblik da hun puttede kartoffelmel og løg på for at lindre
smerten
Nu mærker jeg kun stik i brystet
Dykker langt under bølgerne
Og
Lader hans hænder
Glide op under min bh
Mine barnebryster er blevet piercet
PAS PÅ
BISTIK

SØNDAG

10:00 bryllup
17 år
Søster er barnebrud
Ikke en rigtig kvinde
Livmoder uden forplantningsevne
Planter røde roser i haven
Bløder kun når hun stikker sig

Søster går i hellig kirke
Jesu kød og blod hver søndag
Tungetale og satanister
Ægtemand er indremissionsk
Søster har en mission
Kommer fra helvede
Vil til himmerig

Søster har fået mor og fars velsignelse
Barnebrud får barnegrav
Søster er ikke troende
Men praktiserer anoreksi
Sindsforstyrrede ritualer
Sulter sine dæmoner
34 kg kropsvægt
35 kg hjerte
Der er ikke nok plads
Bange for hjertesvigt

Søster er på piller
De skal gøre hendes sind lettere
Og
Hendes vægt tungere

For Klaus havde det ikke altid været sådan, at hans verden ikke opførte sig, som han gerne ville have den til at gøre, at hans indre flød ud i den og forandrede den. Drømmene var startet i det små, i de år, han og moren boede alene, efter alt var sket. Han havde drømt, at deres kat, Louis var blå, og morgenen efter, da han stod op, var Louis blå. Den morgen havde han spurgt sin mor, om de var i en drøm, om hvordan man vidste, man var vågen. Han havde spurgt, hvilken farve Louis havde, og hun havde sagt, at den var brun og gul, som den plejede. Louis var blå i flere dage efter. Han havde endda prøvet at vaske den, fyldt det gamle, gule porcelænsbadekar under skråtaget, taget Louis med derop og prøvet at holde ham i vandet og sæbe ham ind. Stakkels Louis havde flænsset hans arme, og han havde måtte love Mutte aldrig at holde katten under vand igen.

Men hun havde aldrig spurgt, hvorfor. Når Klaus havde gjort noget, som han godt vidste ikke var normalt, havde Mutte prøvet at indprente ham vigtigheden af normalitet: "Prøv at observere de andre. Se, hvad de gør, og så efterlign dem. Så kan folk lide dig." Aldrig, hvorfor han holdt katten under vand, hvorfor han krøb langs væggene eller lavede mærkelige bevægelser. Klaus prøvede så godt, han kunne, at observere, hvordan andre gjorde. Men han havde svært ved at finde en formel for det. Albert kunne sige en ting, som Robert ville blive drillet for at sige, nogle drenge måtte bøvse pigerne lige i ansigtet, og de fnisede og slog tjattende ud efter dem. Det havde han så prøvende gjort en dag, og det havde ikke samme effekt på nogen måde. Tværtimod opførte folk sig, som om han havde mishandlet Sarah, hun græd, og han skulle have alvorlige samtaler med klasselæreren. Da han tøvende havde forklaret Mutte senere, at han tænkte, det var normalt nok, havde hun kigget rådvild på ham. Sagt, at hvis han var i tvivl, var det bedre at lade være. Så havde de siddet i sofaen igen, lige rørt hinanden med storetåen, og Klaus kunne se bekymringen i Muttes ansigt og havde besluttet sig for at prøve at tage sig mere sammen.

Efterhånden var det sådan, at han hver gang, før han gjorde noget, måtte tænke efter, om det var normalt, og det gjorde ham langsom, tøvende. Han følte sig ikke som sig selv, for han vidste, at han ikke kunne lytte til sig selv, stole på sine instinkter, som forrådte ham. Han vidste bare, at han ikke var skør. Han vidste, hvor inderligt Mutte ønskede sig et normalt barn, en normal dreng, og han prøvede at leve op til de krav. Men hvad

var normalt? Han opererede inden for en mindre fejlmargen end andre og var efterhånden utryg ved at være sammen med andre end Sanne, for Sanne var også mærkelig i andres øjne, fordi hun kom i frikirken, og hun accepterede det meste uden at gøre andet end at undersøge det som en kuriositet. Han var på et kolossalt overarbejde, han var en sansende skal, kunne ikke mærke sig selv, når han var sammen med andre. Det gjorde ham ensom. Nogen dage kunne han næsten blive helt forpustet af at tænke over, hvor langt væk fra andre mennesker han var, hvordan hans forsøg på at komme tæt på gang på gang var mislykkedes og ville mislykkes. Verden var et farligt sted, og det bedste, man kunne gøre, var at være så ordinær som muligt, at passe ind.

Den senede hånd med saksen gled søgende over græsset, klippede spidsen af et grønt strå. Naboen Bent nussede om plænen. Han var helt nede på knæ, med en gammel solhat på. Bent havde altid boet ved siden af, han kom med huset, da faren og moren havde købt det for mange år siden. Han havde sendt stjålne blikke og sagt hej, når de gik forbi, men noget tæt naboskab havde der aldrig været. "Jeg bryder mig ikke om den lille, luskede mand," havde faren sagt til moren, kort efter de flyttede ind, og så var den sag afgjort. I perioden efter drabet var han ofte kommet med mad "fra konen" til Mutte og Klaus, mens han forsøgte at kigge om bag Muttes skulder ind i det beskidte hus, hvor man kunne se trappen, som altid var en mellemstation for ting, der vandrede op eller ned i huset, beskidt tøj på vej ned, rent tøj på vej op, beskidte tallerkner og krus, som ikke havde færdiggjort rejsen ned, og Lademanns dyreleksikoner, krøllede romaner med titler som "Dybt at falde," "Farligt spil", "Et møde med fortiden", og slidte atlasser, der var blevet læst i stuen eller i soveværelserne, før de var blevet glemt til fordel for andre bøger. Han sagde aldrig noget, men Mutte havde en fornemmelse af, at han fortalte naboerne om situationen. "Du skal ikke sige noget til Bent, hvis han spørger dig," havde hun sagt til Klaus, der dengang var ti, "så ved hele vejen det". Hun og Klaus aftalte at prøve at holde tingene væk fra trappen, der kunne ses fra døren, så tallerknerne kunne stå på skænken eller længere oppe, men det holdt ikke mere end en dag. Hun sagde altid høfligt tak for maden til Bent, men inviterede ham ikke

indenfor, kunne ikke udholde hans nysgerrige spørgsmål, og efterhånden stoppede han med at komme.

Mads og Klaus stod på deres egen mosdækkede græsplæne på hver deres side af Klaus' cykel, der var vendt på hovedet. Dækket lå fladt ud til den ene side. Mads havde nægtet at reparere den for Klaus, eller at Mutte gjorde det, som hun havde plejet, mens han havde siddet inde. Han ville have Klaus til det, mens han gav ham instruktioner, så han selv kunne lære det. Klaus var ikke meget for det. Han havde tvært indvendt, at han ikke behøvede at lære det, for ellers kunne han bare tage den til en cykelsmed. Mads havde sagt, at Klaus for helvede var sytten, og at en mand burde kunne reparere en cykel, noget, som Klaus ikke tænkte hang sammen med mandlige kønskromosomer, men argumentet blev siddende i ham, for på en eller anden måde virkede det uomtvisteligt sådan, at mænd faktisk reparerede cykler. De stod nu i haven i bagende forårssolskin, der varmede hoved, skuldre og nakke. Mads lænede hovedet tilbage mod solen, og Klaus håbede, at han ville beholde t-shirten på, han blev ubehagelig til mode af at se Mads udstille hans stereoide-krop. Han vidste også, at Bent ville lægge mærke til det. Det var trods alt kun 15 grader. Mads pillede ved bunden af sin grå t-shirt og løftede lidt op i den. "Det er lige før, det er tan-vejr, hva' Klausen."

"Nej, det synes jeg ikke," sagde Klaus neutralt. Han prøvede at stikke et dækjern mellem dæk og fælg, men han kunne ikke få det ind.

"Du er bare bange for, jeg smider trøjen, og du bliver blændet af min overkrop. Mr. Muscle man."

Klaus kiggede på Mads over cyklens dæk. "Blændet, fordi du er så hvid?" De kiggede kort på hinanden, som om de var på nippet til at smile. Så røg dækjernet i en sølvskinnede bue over plænen.

"For helvede da, Klaus, din svans," vrissede Mads. "Så gør det dog ordentligt!"

Klaus sagde ikke noget, han sad tomhændet ved cyklen med benene foldet under sig.

"Hent den!"

Han rejste sig op og gik to skridt frem. Stod lidt. Et tilbage. To skridt frem. Et tilbage. Han vidste ikke, om han gjorde det på grund af drømmen i nat, hvor han ikke kunne komme frem ad den sti, han havde valgt, eller om han

ville irritere Mads på den måde, han nu kunne. Det var ude af hans kontrol. Han kunne mærke Mads' øjne i ryggen, en fornemmelse af, at der skete noget bag ham. To skridt frem. Han stoppede. Prøvede at gå et skridt mere. Hans højre ben røg bagud. Et tilbage. Han stålsatte sig på at gå tre skridt frem. Han knyttede hænderne, kiggede på sine knæ. Et skridt, to skridt. Frem. Han løftede højre ben frem, bøjede det i en underlig vinkel, som en form for balletdanser, og strakte det ud bag sig i et langt spark.

"Klaus," brølede Mads. "Gå for helvede ordentligt!"

Klaus vendte sig om med front mod Mads og begyndte at gå baglæns hen mod dækjernet. Det hjalp, og han kunne mærke sig selv ånde ud. Han vidste slet ikke, han havde holdt vejret. Mads stod med benene spredt, hænderne knyttede ned langs siderne, blålige blodårer løb i et net op langs hans arme. Han så vred ud.

Klaus prøvede at virke upåvirket, så ikke på Mads, men op i himlen, hvor gæs kom flyvende på træk. Tilbage til Svalbard. Grågæs holdt deres sommer i Danmark om vinteren, vidste han, når det var vinter i Svalbard, hvor de kom fra. På den måde var tingene omvendt. Grågæs var den eneste gås, der yngede i Danmark.

"Klaus, nej, vend dig så om! Vend dig om, og gå normalt for fanden i helvede!"

Klaus kiggede hurtigt ned på Mads og op på rækken af gæs igen. "Der er grågæs," sagde han. Mads var ligeglad, lod sig ikke distrahere.

Mads gik op til ham, kom alt for tæt på, greb fat om ham og tvistede hans overkrop rundt med et hårdt tag. De var præcis lige høje nu, det havde Klaus ikke lagt mærke til før. Han havde holdt sig på afstand af Mads, siden han kom hjem fra fængslet.

"Du skal gå normalt."

Mads var varmere, end han havde troet, hans arme greb hårdt fat rundt om ham og holdt hans egne presset ind mod kroppen. "Mads, giv slip!" protesterede han. Han ville væk, prøvede at vriste sig løs. Klaus' hjerte hamrede. Vendt om mod dækjernet prøvede hans ben at gå bagud igen. Mads sparkede hans ben væk under ham og slæbte ham med overkroppen først og benene skrabende efter ham, så der kom jordstriber i græsset, hen til dækjernet, hvor han gav slip, så Klaus røg ned med knæene først og måtte tage fra med hænderne.

"Saml op!"

Klaus kiggede op på ham, hans fingre ville ikke.

"Saml den så op, for helvede da Klaus!"

Han rakte hånden frem og klaskede den ovenpå dækjernet flere gange, men hænderne ville ikke gribe fat. Det føltes, som om han var en marionetdukke. Mads bukkede sig ned over ham med ansigtet tæt på hans, så Klaus kunne lugte halspastiller og kaffe i hans ånde, hans hånd greb fat om Klaus', og med en klotignede bevægelse fik han samlet dækjernet op med Klaus' hånd indeni sin egen store lab. Mads slap hans hånd, og Klaus strammede grebet om dækjernet. Så rejste han sig klodset op, de stod og stirrede på hinanden, Mads' krop dirrede. "Du er ikke almindelig, Klaus."

Klaus kunne mærke et pres bag øjnene, han var svedig, og han kunne lugte sig selv, huden var spændt uden på hans krop, og gennem hudens porrer trængte hans sure lugt sig ud fra kroppens indre, han kunne ikke undgå, at hans indre beskidthed kom ud i verden. Han ville ønske, han kunne skrubbe det væk, kunne ikke forholde sig til sin egen lugt. Han var almindelig, han var en helt normalt fyr. Det var bare de forbandede drømme. Han forestillede sig, hvordan Mads så ham, mærkelig, leddeløs, underlig, og vidste ikke, hvordan han skulle oversætte sig selv til ham. "Jeg er normal, det er ikke mig der ..." Hans stemme fortonede sig, og han sagde ikke mere. Mads havde for en gangs skyld ikke noget at svare. Han stod bare, så gik han hen og satte sig på havestolen, der vaklede under ham, og hev en joint frem.

Nogen rømmede sig. Klaus vendte sig og så på Bent, der stod og stirrede på dem. Han sagde ikke noget, løftede øjenbrynene og rømmede sig sigende igen.

"Så pas dog dit eget persillebed, din gamle stodder," sagde Mads tvært til ham. "Du skulle hellere holde øje med, hvem din kone ligger og knalder, end med os to."

Bent så rasende ud, åbnede munden, lukkede den igen, vendte sig resolut om og gik væk fra græsplænerne og ind.

Klaus og Mads fik øjenkontakt, og i et øjeblik mærkede Klaus en prik af noget varmt. De smilede kort til hinanden. Mads rejste sig op og kom hen til ham.

"Det hjælper, hvis du stikker to i."

"Hva'?" sagde Klaus desorienteret.

"To dækjern imellem dæk og fælg, og løfter på en gang. Så mister du ikke kontrol. Jeg skal nok holde hjulet for dig."

Mads løftede hånden. Et kort øjeblik lignede det, han ville lægge den på Klaus' hoved, men så puttede han den i lommen. Efter det sagde de ikke meget til hinanden, Mads brummede ordrer, og Klaus fulgte dem klodset, og mellem ordrerne lå en skrøbelig tavshed, som var ny og nøgen. Mutte iagttog dem fra vinduet, Klaus kunne se hende derinde, ville ønske, hun kom ud.

Cyklen blev lappet, og efter en cykeltur dagen efter var den flad igen. Klaus sagde det til Mutte, som ordnede det, før Mads kom hjem fra fabrikken, så han ikke vidste noget om det.

Siden det har hans søvn været urolig, han vågner ofte til en høj lyd og kan ikke falde i søvn igen, før han ryger en pind, mens han læner sig svedig ud af vinduet og ser ud på Svenninge, der ligger i blåligt mørke og i den farve føles som et sted, han kunne høre til.

Om natten er han hele tiden halvt vågen, har forvirrede drømme, han ikke forstår, under ligegyldigheden, som ligger som et lammende tæppe over det hele, om dagen kan han ikke slippe natten. Nu her vågner han igen fra en mærkelig drøm. Der lød et brag, luften der knækkede, brækkede midt over, igen og igen, mor, far, konflikten, han ikke ville være i midten af. Hans mors opspærrede, chokerede øjne genspilles på hans nethinde engang til, og det ansigt med de helt tomme, bange øjne efter det, det ansigt kan han ikke sætte sammen med Mutte nu. Han føler ikke, han kender hende længere, vil på en gang tæt på, men vil også holde hende langt væk. Han ser, hvordan hun rører ved Klaus, kærligt, strejfer ham blidt uden at tænke over det, som om de er to planter, der er plantet ved siden af hinanden og vajer i takt, og han tænker på sig selv helt alene.

Det gør ham vred, han ryster på hovedet, får lyst til at sparke dem begge to og så lyst til at sparke sig selv, gøre vold på et eller andet. Så siger han grimme ting til dem begge. Ordene kommer ud af hans mund, de lander på jorden og bliver liggende der, små misfostre, der kryber og vræler og laver ekko.

Mads havde en dame i fængslet, så lå de der i besøgsrummet, på en gennembollet madras, og han følte sig som en ting, en pik, en badboy, han var liderlig, han nød det, og han nød det ikke, prøvede ikke at tænke så fandens meget over det, og når han kom, kunne han slippe tankerne, så var hans hjerne helt tom i et kort øjeblik. Før hun kom, vandrede han hen til vagtburet, fik en besøgsplade, og så var han klar. Laura hed hun, hun boede i en forstad til København, havde en piercing i navlen, sort blankt hår og var helt lille og stram. Han var blevet sat op med hende af en af de andre mænd og havde på den måde fået et arrangeret forhold. At forsvinde ind i Laura havde føltes som en måde at glemme det på i korte øjeblikke, i 2 timer hver anden uge.

Farens obduktionsrapport var han tvunget til at høre i retten, han så billedet af skuddet på ryggen, den krop, han elskede, den store ryg med et lille bitte hul lige under venstre skulderblad, og det store blå mærke omkring det. Han kunne stadig ikke få sig selv til at tænke på billedet af udgangshullet i farens bryst, hvor projektilet havde foldet sig ud som en paraply. Han tænkte på, hvordan hans far lå under jorden nu, kunne ikke forholde sig til, at kroppen var kold, han kunne ikke forestille sig, at kroppen ikke var der længere, at de store, brede skuldre var gået i fordærv, var rådnet, og farens knoer, at de ville forsvinde. Han overvejede, hvor lang tid det tog orme at trænge gennem glatlakeret træ. Nogle gange drømte han om at tage ud til graven, grave ham op, og at faren ville ligge der leende, daske ham over nakken, spørge ham, hvad han nu havde rodet sig ud i, for hans mors skyld. Han havde ikke været med til begravelsen, han havde siddet varetægtsfængslet og følt sig fanget i sit eget liv.

Hans far havde været der. Og så havde han ikke været der.

Nu her med Mathilde er der ikke plads i hans sind og krop til de tanker. Hendes fingre, der strejfer hans, tænder tanker, muligheder, han næsten ikke tør lytte til, som han prøver at ryste af sig, før hun ser, hvor meget det faktisk betyder, hvor meget han faktisk vil.

Han begynder at se tingene anderledes. Han ser ikke længere ukrudtet i havegangen, men hvordan mælkebøtten trænger op, spreder flisen.

Hvordan kan en ting så skrøbelig trænge gennem en flise, han undrer sig. Han ser ikke længere mælkebøtten som uønsket plantevækst, der spreder sig, men sparker til en, der er ved at få gråt dunet hår og ser vinden tage

dens flyveskærme med, de hvirvler rundt i en lille tornado, en lille malstrøm op over mod Bents have, små paraplyer, der griber fat i vinden og prøver lykken, og han håber på det bedste for de små sataner, der vil ud i livet. Han tænker på Mathildes ryg, hvordan den svajer og buer, på hendes lysebrune hud med små fregner og mærker, helt mælkeblød på inderlårets lille pude, før hans fingre rører hendes skamlæber, spreder dem. På indersiden af hende, skum og blød silke, og hans tanker er tomme for andre ting, fyldt af glat hud, af mælkebøttens dunede frøuld, der flyver.

Kontraster

Mit lille, lyshårede barn bryder ud i spontan operasang, hun holder dog hurtigt op igen, måske selvbevidst nok til at kunne høre, at det ikke lød alt for kønt. Vi sidder i det store køkkenalrum og spiser aftensmad. Jeg var ved at betragte et ejendommeligt udseende ældre ægtepar, som krydsede vejen, inden jeg blev afbrudt af hendes skønsang. Vores lejlighed ligger mod bydelens centrum, og fra de store køkkenvinduer, hvor spisebordet er placeret foran, kan man følge med i livet nede på gaden. Det er blevet en yndet middagsbeskæftigelse at iagttage og kommentere de forbigående, hvem ser fjollet ud, hvem ligner sin egen hund, går i mærkeligt tøj eller burde måske tabe sig lidt? Vi taler tit om, at det ikke er pænt at bagtale andre på den måde, alligevel hænder det ofte, at folk bliver kommenteret hen over maden. I dag er det dog andre emner, som fylder, børnene er højroastede og har travlt med at fortælle om hver deres dag, de taler i munden på hinanden og for hver sætning, der bliver sagt, er det, som om de forsøger at overdøve hinandens skingre stemmer. Jeg har hovedpine og har bedt dem flere gange om at dæmpe sig en smule, men det preller af på dem.

"Havde du optrådt sådan dér under aftensmaden hjemme i mit barndomshjem, så var du blevet smidt direkte i seng," fortæller jeg min datter med et usikkert smil om læben og hentyder til hendes netop afsluttede operaserenade. Hun kigger over på mig med sine store, mørkeblå øjne, håret hænger som altid slasket ned foran både ansigt og øjne. Jeg har ellers fortalt hende utallige gange, at håret skal være sat op, når vi spiser, men hun gør, hvad der passer hende, og håret er der altid, dér midt i ansigtet.

"Hvorfor det?" spørger hun og vifter håret lidt til side.

"Det var strengt forbudt at larme under maden hjemme hos os, ja faktisk måtte man slet ikke sige noget, med mindre, det var meget vigtigt, eller man skulle bede om noget, som stod på bordet.

"Hvad så, hvis det var din mor, som talte"?

"Ja, så blev hun bedt om at holde sin kæft. Det var vigtigt, at vi kunne høre

fjernsynet, imens vi spiste," forklarer jeg.

Min otteårige kigger forundret op på mig. "Hvorfor sagde din far sådan noget til din mor? Blev hun så ikke vred? Og hvorfor så I tv, når vi spiste? Det lyder sjovt, kan vi ikke også se Netflix, når vi spiser?" Det er tydeligt, at spørgsmålene pludselig trænger sig på bag den lille pande. Måske skulle jeg ikke have fortalt hende dette, men minderne om min barndoms aftensmadsstunder dukkede op, imens jeg stod og lavede mad. Min mand legede med pigerne på gulvtæppet inde i stuen, og jeg overhørte ham fortælle om dengang i gamle dage, hvor børn skulle ses, men ikke høres og slet ikke, når der blev spist. Det bragte mig kortvarigt tilbage i mine forældres køkken, som jeg ikke har besøgt i årevis, vist ikke, siden den mindste af tøserne kom til. Køkkenet med de tunge, mørkerøde gardiner, det store spisebord og de fyldige stole omkring. Alt for mange store og klodsede møbler og alt for lidt plads. Det var svært at komme omkring i køkkenet hos mine forældre, altid måtte nogen rejse sig, hvis en anden skulle forbi, eller køleskabet skulle åbnes. Der var altid en uro uden lige, vi var mange børn, og ofte kørte både fjernsyn og radio på høj volumen. Der var ikke plads til et tv i køkkenet, så det blev kørt frem på et lille rullebord inde fra stuen og sat i mellemgangen, der delte lejligheden op imellem stue og køkken på den ene led og trappe og toilet over for hinanden på den anden led. Stuen var ikke en rigtig stue, men mest der, hvor mine forældre sov. Vi kaldte det for stuen, men brugte den aldrig rigtigt, altid var vi i køkkenet. Trappen førte op til et enkelt rum, hvor alle vi børn delte værelse. Hver eftermiddag blev rullebordet med fjernsynet trukket frem og sat i gangen, og nogle dage glemte de at slukke for radioen, så stod de og kørte samtidig, uden at nogen rigtigt ænsede noget af det. Det gled ligesom bare ind i resten af den uro og det kaos, der huserede. Snublede man over en af forlængerledningerne i gangen, som forsynede tv'et med strøm og billede, når man skulle op ad trappen til første sal eller på toilettet, så gjaldt det om at få det fikset så hurtigt som muligt, fik man fumlet lidt for længe med antennekablet eller strømtikket, så risikerede man at blive straffet. Det var ikke forudbestemt, hvilken straf man fik, eller om der overhovedet kom nogen. Det kunne være, man var heldig og slap nådigt, men det kunne lige så vel være, at der vankede lussinger eller endefuld.

Ofte sad jeg med bøjet nakke og stak i den grå mad, imens jeg tænkte

på min skoledag, havde ikke lyst til at fortælle om den, for jeg kendte konsekvenserne, hvis jeg kom til at tale. Jeg var glad for min plads ved spisebordet, den var længst muligt væk fra min far, som tårnede sig op i den anden ende af bordet. Mine ældre søskende havde trukket nitten og måtte sidde ved siden af ham. Røgen fra hans stinkende cerutter blev altid blæst i retning af dem, og jeg genkendte ofte den kvælende fornemmelse i min søsters ansigt, røgen, der sved i øjenkrogene, tårerne, der pressede sig på, og maden, der truede med at komme retur, næsten inden den var kommet ned. Min far lugtede altid, ikke kun af cerut, men også af for mange øl og mange dages gammel sved.

Var maden ikke tilberedt til perfektion, manglede der salt eller lå knive og gafler forkert placeret, så blev maden ofte pludselig kastet gennem luften. Tværs over spisebordet, så den ramte min mor lige i ansigtet. Eller smidt på gulvet, så hun i ydmygelse måtte ligge på alle fire og forsøge at rense gulvtæppet forsovs og kartofler, imens hun undskyldte og bad om tilgivelse.

"Hallo! Er du døv eller hvad"

Min yngste får mig pludselig væk fra mit tilbageblik.

"Jeg er færdig med min mad, må jeg rejse mig?"

Jeg kigger ned på hende, hendes hud er solbrændt, og ansigtet er plettet af små fregner. På toppen af hovedet stritter hendes røde, viltre hår ud til alle sider som en krone af laurbær.

"Ja, selvfølgelig må du det. Når vi andre er færdige med at spise, så må du gerne bære din tallerken ud af bordet og gå ud og lege."

Hendes mundvige trækker faretruende nedad, og jeg kan allerede mærke optræk til hyleri. Jeg magter det ikke.

"Gå du bare" siger jeg med et opgivende suk, imens jeg kigger over på min mand, han ser nærmest lettet ud, endnu en konflikt er afværget, roen er sikret.

Jeg gentager mig selv aften efter aften, prøver at indprente børnene nogle faste rutiner og regler for, hvordan man opfører sig, en dag sidder det vel fast, måske kommer der en dag, hvor de ikke behøver at spørge om de samme ting hele tiden. De hører jo aldrig på mine svar alligevel.

Jeg løber så hurtigt, jeg kan, når lige at se mig over skulderen, inden vi drejer om hjørnet. Grusstien ligger øde hen, der er ingen at se i tusmørket. Måske kommer han efter os om lidt, for at fange os. Eller for at sige undskyld og love, at alting nok skal blive godt igen.

Mor sætter tempoet lidt ned, hun har også kigget og set, at han ikke er fulgt efter. Støvregnen falder let som dug, det er en kold aften, og jeg fryser. Jeg har fået mine sko på, men ingen jakke, det var der ikke tid til, da mor vækkede os og hev os op af sengene. Jeg var endelig faldet i søvn, havde ellers ligget længe med hovedet gemt under dynen og lyttet til, hvordan de sloges, kastede med ting og råbte og skreg ad hinanden nede i stuen.

Min kind skraber hen ad asfalten, og småsten borer sig ind i mine håndflader, idet jeg tager fra med begge hænder. Jeg ligger fladt og udstrakt på den våde sti og venter på at blive hjulpet op at stå. Der sker ikke noget, tiden står stille. Der kommer ikke nogen og hjælper mig. Havde vi dog bare haft tid til at få bundet snørebandene, så var det her måske ikke sket. Måske er det også, fordi jeg er så kluntet, som mor og far altid fortæller mig, når jeg endnu engang er faldet over mine egne fødder eller har tabt skålen med sovs, fordi jeg rystede på hænderne, da far kiggede over på mig.

Jeg hører råb, de andre er langt væk, er løbet videre. Videre ned mod busstoppestedet. Jeg er sikker på, at det må være vores mål. Kan vi bare komme ind i bussen, så er vi i sikkerhed. Stemmen, der råber, lyder irriterende, og idet jeg løfter hovedet, kan jeg se, at hun er på vej tilbage for at hente mig. De andre er stoppet op og står lydløst og kigger efter mig, som små blomsterknopper, der svajer i vinden på en våd, grå og blæsende sommerdag. Hun trækker mig op at stå, flår i mine overarme og planter mine fødder ned på jorden med lidt for meget kraft. Der bliver hevet i mit håndled, vi skal løbe igen, rundt om det næste hjørne. Ud mod den store vej med alle bilerne, ud mod friheden og verden, der ligger åben for os.

Mors fødder går i stå, hun står helt stille og ser efter bussen, der suser forbi os i høj fart. Hun kigger ned på mig med et bebrejdende blik og slipper taget i min arm. Gid jeg dog kunne holde op med at være så dum og klodset. Hun siger ingenting, men jeg ved hvad hun tænker.

Mor fisker mobilen op af rygsækken og bruger den til at lyse på busstoppeskiltet. Hun står længe der og lyser og kigger tomt frem for sig. Jeg ved ikke hvad hun ser, men det er i hvert fald ikke busplaner.

Stilheden brydes af mobilen i hånden, der ringer. Mor farer sammen og trykker febrilsk på den grønne knap. Jeg ved præcis, hvad der kommer til at ske nu. Vi har stået her før. Jeg må lære at binde mine sko selv, det bliver jeg altså nødt til, så lykkes det måske at komme væk, sådan for alvor, næste gang.

Jeg vågner med et lille spjæt og famler efter min iPhone på sengebordet. Jeg må se, hvad klokken er, lige finde tilbage til virkeligheden og orientere mig om, hvor jeg befinder mig. Den er kun lige over midnat, og jeg indser, at jeg endnu engang har haft mareridt. Jeg sveder, har løbet stærkt i mine drømme, og det kan både lugtes og mærkes på det klamme sengetøj, som klistrer til min krop. Jeg løber meget, når jeg sover, forsøger nat efter nat at løbe fra min far og hans evindelige trusler om død og ødelæggelse, prøver at løbe fra min barndom, der, når jeg er vågen, truer med at indhente mig og altid minder mig om, at jeg ikke er noget værd.

Andre nætter drømmer jeg om at begrave min far, drømmer om, at han er død og borte, gået til grunde i druk og selvforsømmelse og har taget alle sine hemmeligheder med sig i graven. Jeg drømmer om at kaste jord ned på ham, som han altid har kastet jord på mig. Beskidt og ydmygende jord, fuldt af had og raddenskab. Oven på den dårlige og ufrugtbare jord planter jeg noget smukt og kønt, noget livsbekræftende og farvestrålende. Smukke blomster, som overskygger hans fortælling om mig, fortrænger hans væsen og mørke. Det mørke, som han har fyldt mig og alle andre med så længe, jeg kan huske. Når han slog min mor med sine store hænder, og når han dagligt tævede hende med ord, og hun fandt sig i det, fordi han for længe siden lykkedes med at udslette hende fuldstændig.

Det lille soveværelse er fyldt ud af den store dobbeltseng, stor nok til at kunne rumme både mand og to børn. Jeg ser mig omkring i mørket, her er rodet, og gulvet er fyldt med tæpper, puder og legetøj, som trækker en sti ind gennem døren fra det tomme børneværelse. De fylder det hele, de børn. Inden jeg blev mor, læste jeg en masse om børn på nettet, det skulle f.eks. være så godt for børnene at sove sammen med deres forældre, det læste jeg i utallige opslag på Facebook og avisartikler skrevet af eksperter. I dag tænker jeg, at børn har bedre af at sove i deres egen seng, det er jo praktisk talt umuligt at sove ordentligt med to børn dér ved siden af sig, som karter

rundt. Jeg orker ikke at tage kampen op, det sker vel af sig selv en dag, at de ikke længere gider at sove i ske med deres forældre. Jeg læser stadig om opdragelse, og andres meninger præger mig, selvom jeg ved, at jeg burde lade være med at læse den slags. Jeg prøver at finde min egen vej, sådan lige midt imellem det politisk korrekte og det, der bare føles rigtigt. Det er svært, når andres blikke altid føles fordømmende, andres meninger og ideer føles mere rigtige. Jeg går altid rundt med den der konstante følelse af at være forkert og ikke kunne finde ud af noget som helst. Jeg har altid lyst til at krybe langs med panelerne og blive usynlig, når de andre mødre kigger på mig, imens mine børn ter sig. Jeg vil egentlig gerne være i verden og være en del af den, men det ville være så meget lettere, hvis ingen kunne se mig og dømme mig.

Jeg kigger ned på mine sovende piger, stryger dem over håret. Trygheden lyser ud af dem, som de ligger der tæt sammen, filtret ind i hinanden. Jeg tænker i mit stille sind, at alt er okay, børster en smule af min moderlige usikkerhed væk, jeg gør det måske godt nok, selvom intet er perfekt.

Ophavsret

Det første, jeg lærte, var, at min krop ikke tilhørte mig selv, da han lod sine læber berøre min krop og sugede kærlighed ud af mig. Hans store hænder fungerede som et tæppe med modsadrettet effekt. Han kyssede sorg ind i min navle i stedet for ud, og hans øjne glimtede af menneske, selvom hans negle var for skarpe og mindede om fugleklør, når de borede sig ind i min hud. Han blev ved med at hviske, at han elskede mig, og jeg klamrede mig til ordene, som var det en gave. Det første, jeg lærte, var, at jeg tilhørte alle andre end mig selv.

Da jeg mødte Andreas, ville jeg rive min hud af og forære ham mit hjerte. Jeg tænkte ikke, at han ville godtage mindre end det. Andreas havde fregner og lysebrunt hår. Han elskede brøker, differentialregning og uægte tal, og en morgen hviskede han, at han havde udregnet vinklen af min hofteknogle, imens jeg sov. En aften lå vi på græsplænen i den kulsorte nat og lyttede til græshoppernes vingeslag. Han fortalte historier om sin familie, der var helt anderledes end min. Fuld af kærlighed og uden fortrydelse. Han vinklede hovedet en anelse, en hånd på cigaretten og den anden som et skærmende skjold for at forhindre vinden i at udslukke flammen. Lyset fra ilden fik hans ansigt til at brænde varmt og orange, og da cigaretten var en lille brændende stub, smed han den fra sig og lod sine fingre stryge over mit maveskind. Efter den aften passerede tiden os i taktfaste sekunder og forvandlede grønne træer til falmede blade. Jeg var begyndt at øve mig på at sige jeg elsker dig ved at hviske det til hans sovende krop, men inden jeg nåede at sige det til ham i vågen tilstand, forklarede han mig, at vi var to modsætninger, der ikke kunne forenes. Han var matematik og jeg var dansk, men jeg ville ikke høre på ham, jeg ville skrive de smukkeste kærlighedserklæringer og hænge dem op på badeværelsesspejlet, så han ikke kunne undgå at læse dem. I et sidste forsøg på at få ordene til at flyde fra mit indre, drak jeg blækket fra min kuglepen. Det hvirvlede ned gennem mit spiserør, videre i systemet og tegnede figurer på indersiden af min brystkasse. De dannede en ordbog af mit indre, som strømmede ud af mine

fingre og ned på papiret, men selv ikke med deres hjælp ville han tage imod de ord, som jeg ville give ham.

Jeg mødte hende kort tid efter på skolens gang. Pigen med tændstikben og kraveben som skarpe knive. Hun fortalte mig uden helt at sige det, at mørket klæbede sig fast til hendes øjne, og at edderkopperne spandt spindelvæv, som slørede hendes syn. Selv når hun vaskede dem med vinduesrens og vaskemiddel, var verden stadig forvrænget. Hun behøvede ikke fortælle mig, at hun havde brug for mine øjne. De var det første, som jeg rev af. Det næste, jeg gav fra mig, skulle bruges af kvinden, der solgte Hus Forbi på torvet. Hendes far var den første, der lærte hende om kærlighed, og senere var det mændene i hendes liv, der forårsagede fingerformede mærker på hendes krop og bagefter kyssede hende om og om igen som en undskyldning uden ord. Hun fortalte mig, at hendes nuværende kæreste manglede en tand i overkæben, og at hans kys smagte af blod og skyld. Når hun tog tøjet af om aftenen, lukkede hun øjnene. Om natten skreg hun i sine drømme, men når hun vågnede op, var hendes hals aldrig øm. Jeg bestemte mig for, at hun fortjente at kunne sige nej. Hun fik et tandsæt, en tunge og mine læber.

Mine kropsdele og organer fløj omkring mig. Den ene her og den anden der. Det blev sværere og sværere at trække vejret og ignorere det faktum, at jeg ikke længere kunne genkende mig selv. Jeg var halvt pige og halvt mistede lemmer, men jeg vidste, at folk havde brug for dem. Et par arme til at holde om deres kære, ben til at kunne flygte fra farerne, der lå på lur, og fingre til at gribe fat i de ting, der blev ved med at glide ud af deres hænder. Med tiden accelererede jeg mit foretagende. Et blik, et venligt smil eller et varmt håndtryk, og hvad de ledte efter kunne blive deres. Min krop var til auktion, og den blev solgt til den laveste byder om og om igen. "Første gang, anden gang, tredje gang - solgt til herren på tredje sæde til venstre." Min krop begyndte at udsende usynlige, men støjende smertevibrationer, der fik folk til at vende sig om på gaden efter mig. De så mig som en dekonstrueret moderne kunstudstilling og ikke et menneske af kød og blod, men det var for sent at beklage mig over det, for jeg havde for længst afskrevet ophavsretten på min krop og givet min stemme fra mig.

Det sidste, jeg mistede, vil ikke komme som en overraskelse. Det var måske

altid uundgåeligt, skrevet ind i min historie. Det var en sommeraften, og himlen var malet i pastel. Jeg havde bevæget mig ind i den dybe del af skoven, væk fra de nedtrådte stier, og der var ingen andre mennesker at se eller høre, kun fuglene, bladene og jorden under mig. Ensomheden sneg sig op på mig, som om den havde ligget på lur og ventet på det rigtige tidspunkt til at gå til angreb. Jeg tænkte på alle de mennesker, der havde krydset min vej, og sorgen satte sig i mine kæber, i mine våde øjenvipper, og draperede sig tungt om mine skuldre. Jeg gjorde mig ellers ikke i at se tilbage, for det var altid lettere og mindre farligt, hvis man så fremad på vejen foran sig, det vidste jeg, men alligevel kunne jeg ikke lade være. Måske var jeg nået til et punkt, hvor jeg var ligeglad med, hvad der var farligt, måske ikke. Et stykke inde i min tankerække faldt jeg over en stor gren, der stak op fra jorden. Det gjorde mere ondt, end jeg havde regnet med, og i ren og skær forbløffelse gav jeg mit sidste åndedrag fra mig. Min krop var som altid modtagelig, som den lå der blandt bregner og biller. Træernes rødder slog deres fangarme omkring min mave, holdt krampagtigt fast og dækkede mig til. Frøspirer blev båret på tværs af landegrænser og verdenshave af vinden og landede på min næse, hvor et tæppe af anemoner spirede frem. Nedbrydende bakterier i de nederste jordlag lod min krop forblive udødelig i et cirkulært kredsløb af liv, og det sidste, jeg tænkte, var, at min krop ikke længere tilhørte andre mennesker.

Kaleidoskop

Det var den sommer, jeg vågnede med blodpletter på mine inderlår og et omrids af bryster, der steg og faldt i takt med mine åndedrag. Set i bakspejlet ved jeg godt, at det ikke skete fra den ene dag til den anden, men sådan føltes det: som et timeglas, der blev vendt på hovedet. Som

en dobbeltgænger i spejlet, der smilede med højre side af mundvigen i stedet for venstre. Det var den sommer, hun blev en del af mit liv. Hun var ældre end mig, og hun var ikke bange for noget. Når vi kørte ned ad den stejle bakke, der endte i et T-kryds, ville jeg presse bremseklodsen hårdt i asfalten, så den gav en skrigende lyd fra sig, men hun ville suse ned i fuld fart, som om hun altid var klar på, hvad end der kunne ramme hende. Når jeg bandt en dobbeltknode, lod hun sine snørebånd hænge løst, når jeg trådte ind i en glasramme, smadrede hun den med sine bare næver. Jeg så hende gennem et kaleidoskop, altid i nye farver og mønstre, altid i det smukkeste lys. Jeg så mig selv som et blåt mærke; et uheld, en blodansamling, men hun lærte mig at duppe det væk med foundation og concealer.

Med tiden blev vi kun tættere, og en sen aften faldt vi hele vejen ned i kaninhullet. Vi fandt en ny kanal, og med fjernsynet i baggrunden udforskede vi hinanden som to opdagelsesrejsende på vej ind i nyt terræn. Jeg fik lov til at mærke noget, der var større end mig selv, og hun fik lov til at mærke den blåviolet, revnede hud på mine inderlår, der havde strukket sig hurtigere, end kroppen tillod. I en rum tid tog jeg hendes mod på mig som en balkjole og følte mig smuk som Askepot. Vi tænkte ikke på konsekvenserne i øjeblikket, vi tænkte kun på følelsen, som om vi havde opfundet den. Det var et fysikeksperiment, rystet cola og mentos i baghaven, bagepulver og eddike, men i vores iver glemte vi sikkerhedsbrillerne. Næste morgen var hun væk, da jeg slog øjnene op.

I tiden efter føltes det ofte, som om folk kiggede på mig, som om de kunne se skammen dryppe fra min krop, på samme måde som vanddråberne havde dryppet fra hendes krop i svømmehallen. Dengang hoppede hun ned fra fem-meter vippen uden tøven og hev mig med. Uden hende var jeg blevet stående på platformen, ventet og kigget ned i afgrunden og trådt tilbage igen. Uden hende var jeg en tom skal. Når jeg vågnede midt om natten, duftede mit værelse af klor.

Jeg så hende ikke i månedsvis, kun gennem andres ord og stjålne sideblikke, men en aften bankede det på døren, og der stod hun igen. Det føltes som

at få en gave, der er blevet stjålet fra ens værelse og pakket ind på ny, og da jeg pakkede den ud, kunne jeg ikke se forskel, men jeg kunne mærke, at den havde været i andres hænder. Det var, som om kanterne var blevet mere skarpe og ydersiden mere tyndslidt. Hun fortalte aldrig, hvad der var sket i mellemtiden, og jeg spurgte ikke, men jeg bemærkede alle forskellene i stilhed. Hun var begyndt at amputere sætninger og lade ordene hænge i luften, så jeg selv skulle danne mening. Hun var begyndt at have mørke rander under øjnene, og på en overjordisk måde gjorde det hende kun smukkere. Hun lå ofte på gulvet og kiggede op på loftet i, hvad der føltes som timer, som om hun så farverige verdener i stukken, jeg ikke kunne følge hende ind i. En dag fangede jeg hende uden for centeret med en cigaret i hånden. Selvom jeg afskyede røgen, kunne jeg ikke tage mine øjne fra hende. Alt ved hende betog mig. Selv den måde, hun holdt på cigaretten med sine lange, elegante fingre, selv den måde, hun formede sine læber i et o. Jeg blev stående halvgemt bag hækken, som om det ville ødelægge øjeblikket, hvis jeg trådte ind i det. Da der ikke var andet tilbage end en tynd, brændende stub, pressede hun den ned på overfladen af sin håndryg.

Måske var det aldrig hendes mening, men hun delte ud af sine lidelser og tilbød mig smagsprøver, som jeg ikke kunne undgå at smage på. Et rundt brandmærke fra cigaretten, kradsemærker i halsregionen, den rene tomhed. Hun skjulte det ikke længere for mig, hun besmykkede sig og viftede med det, og jeg ønskede at besidde det, som var det en ring i 24 karat guld. Så snart hun gik hjem til sig selv, kunne jeg bruge timevis på at kigge min kamerarulle igennem for billeder af hende. En dag, da jeg kiggede på et fotografi fra den flyvende kuffert i Tivoli, tabte jeg billedrammen, eller måske smadrede jeg den. Som i en trance begyndte jeg at samle skårene op i min håndhule ét efter ét, da jeg pludselig mærkede en kortvarig smerte i min pegefinger, og en lille dråbe blod piblede ud. Jeg stoppede op og stirrede på glasskåret, indtil jeg trak det langs min arm i en hurtig bevægelse som flint mod stål. Små hvide ridser dannede sig på min hud, men jeg kunne ikke få blodet til at blotte sig. Alt, jeg ønskede, var at følge hende, men jeg kunne ikke gøre det, som hun kunne. Min gang blev vaklende og usikker frem for elegant, min hud blev mere gennemsigtig for hver nat, der passerede, og mine fingre måtte presse massen op flere gange end

jeg turde fortælle hende, mens vandhanen brusede. Hver aften skrev hun vores tal ned i sin lille notesbog og understregede dem, når de var for høje. Jeg forsøgte at komme på undskyldninger, men de var aldrig gode nok. Jeg begyndte at hade hende, hade alt ved hende, men når spørgelserne kravlede ind ad vinduet ved midnat og gemte sig på reolen, var hun altid ved min side og holdt om mig. Hun fortalte mig godnathistorier om alle de liv, vi en dag skulle leve uden andre regler end dem, vi satte op for os selv. Vi skulle sejle verden rundt og svømme i alle de syv have, vi skulle købe en lejlighed, hvor vi kunne høre musik så højt, vi ville, og spise så lidt, vi ville, uden nogen så skævt til os. Når jeg vågnede op til verden, omringet af en glasklokke, kunne hun vælte den med en enkelt finger.

Måske havde jeg altid vidst, at det ville ske, at hun kun var min til låns som en biblioteksbog, men hver gang, tanken dukkede op, havde jeg forsøgt at kvæle den. I tiden op til havde jeg i stigende grad mareridt, hvor hun var omdrejningspunktet. I et af dem forsøgte jeg at gribe ud efter hendes hånd, men hendes fingerknogler smuldrede til støv, inden jeg fik fat. I desperation havde jeg forsøgt at kysse hende, men nærmest som en modreaktion begyndte hendes læber at skifte farve, og grønblå og hvide plamager af mug bredte sig, indtil intet rødt og appetitligt længere kunne ses. Hun begyndte at ryste, imens hun bad mig om hjælp, og jeg forsøgte febrilsk at gøre noget, bare et eller andet, men tårerne i mine øjne slørede mit synsfelt, og selvom jeg blev ved med at stryge dem væk, dukkede der kun flere op. Til sidst faldt jeg på knæ, imens store mængder hårstrå faldt fra hendes hoved og landede på gulvet. Jeg samlede de faldne lokker op i mine hænder og knugede dem, velvidende at jeg ikke kunne sætte dem tilbage på hendes hoved, velvidende at jeg ikke kunne få hende til at blive. Lige inden jeg vågnede fra drømmen, åndede hun ud og forsvandt som røgen fra sin cigaret. Da jeg slog øjnene op, skyllede lettelsen ind over mig.

Det var en efterårsnat, hun forsvandt, imens hele landet sov, og årets første rimfrost lagde sig på ruden. Detaljerne er uskarpe, men noget tyder på, at det længe havde været hendes plan, og at de syv verdenshave aldrig havde været andet end røgslør og halmstrå. I vil nok ikke tro på, at jeg selv samme aften gik rundt langs vejen og hev blade af buske, imens jeg overvejede at

gå ud foran hver eneste bil, der passerede mig. Men det er sandheden.

Ella

I

Ella rømmer sig forsigtigt og spørger en ung kvinde, i færd med at arrangere noget nips på en hylde, om hun arbejder i butikken.

“Ja,” siger hun venligt og retter sin opmærksomhed fra hylden mod Ella, “Hvad kan jeg hjælpe med?”

Hun er ung, bemærker Ella, cirka på samme alder som hende selv. Hun har aldrig set hende før, det undrer hende, hun synes efterhånden, at hun kan genkende de fleste på sin egen alder i Viborg.

“Jeg fik de her glas i studentergave,” siger hun så og løfter kassen, hun står med i favnen, lidt op, så kvinden kan se, hvad det er, hun taler om.

“Ja,” siger hun ivrigt.

“...men jeg vil gerne have nogle andre. Holmegaards, hvis I har det.”

“Ja, de står lige herovre,” hun peger ned bagerst i butikken, “Bare følg med mig.”

Hun har et lyst og langt hår, som omkranser hendes lidt flade, tilbagetrukne ansigt. Hun bevæger sig med hastige skridt ned til butikkens bagvæg, zigzagger velkendt ind og ud mellem reolerne, hvor gryder, pander, glas, tallerkner og el-artikler er placeret i hver deres sektion, grænserne markeret med skilte og store, sorte skrifttyper. KØKKEN, BAD, ISENKRAM. Kvinden stopper op halvvejs gennem butikken, vender sig mod Ella og spørger: “Skal jeg egentlig ikke tage den der for dig?”

Hun rækker ud efter papkassen med de seks rødvinsglas i. Ella overdrager den til hende med en alt for nænsom bevægelse, som om glassene allerede er gået i stykker, og de hjælper hinanden med skårene.

“Her er de,” siger ekspedienten og stiller sig med begge fødder samlet, som en menig foran en sergent, ud for hylden med Holmegaard, “Så kan du bare komme op til kassen, når du har fundet dem, du skal have i stedet for.”

Hun smiler kort til Ella, drejer om på hælene og går i et rask tempo tilbage op mod kassen med de vinglas, som Ella har fået i studentergave af sin onkel Olav.

“Tak,” siger Ella, allerede alene i skoven af langstilkede vinglas.

Hun vælger en ny kasse med seks rødvingsglas, Bouquet. Hun ved egentlig ikke særlig meget om vin, intet om glas, kan dog se forskel på hvid- og rødvingsglas. Holmegaard vælger hun, fordi det er klassisk og kvalitet, en instruktion hun har fået af sin far. På vej ned mod kassen falder hun også over et stegetermometer, som hun for nylig er blevet introduceret til nødvendigheden af. Bestik, knive, gaffler, store og små skeer i guld og sølv ligger i udskårne træbakker og ligner det, hun lige har købt i Søstrene Grene for atten kroner pr. del. Ella passerer en reol fyldt med Bjørn Wiinblad, lystemager, æggebægere, kaffekopper og potteskjulere. Hun kan godt lide de små urtepotter med påmalede kvindeansigter, hun samler en op og tjekker prisen i bunden. I udstillingen står de med planter i, lyng, efeu, kaktusser og ligner skovnymfer, hvad end det så er, små alfeagtige kvindelignende skikkelser, mystiske og væsenagtige, som krydsninger mellem menneske og plante, taget ud af et eventyr. Hver gang hun ser den karakteristiske Wiinbladsstreg, minder den hende om de platter, der hænger i køkkenet hos hendes farmor, Lissy, eller faktisk er det ikke så meget platterne, de får hende til at tænke på, som det er alle de gange, hun har siddet der på køkkenbordet og betragtet sin farmor i færd med at lave mad, vaske en snavset gryde op eller tømme opvaskeren. Hun kender hendes hjem bedre end noget andet sted, og hun har på sin vis altid følt sig mere hjemme dér end i huset hos sin far, Hans. Faktisk er Ellas farmor selve grunden til, at hun har været så vævende om at flytte til København. Tanken om at flytte fra hende, om ikke bare at kunne troppe op foran hendes dør i tide og utide, gør hende utilpas, som dengang hendes far truede med at fjerne støttejulene, hun føler sig ikke rigtig klar, men nu er hun kommet ind på studiet, og de næste par år ligger som en nogenlunde lige vej for hendes fødder. Hun har allerede modtaget en kursusplan, en studieoversigt for de næste tre år på bacheloruddannelsen, fået tildelt en mailadresse, på hvilken hun har modtaget velkomstbrev og informationer om den kommende rustid, kontaktoplysninger på en mentor, til studieadministrationen og så videre. Nu mangler hun bare et sted at bo. Og Ella er da også begyndt at glæde sig til at flytte. Det føles mere og mere, som om alt kan ske, som evige nye begyndelser, som om fremtiden er gjort af lyse morgener, trods det at hun ikke har fundet sig et sted at bo endnu. Det burde vel bekymre hende, men det gør det ikke. København overskygger

enhver frygt, der måtte dukke op i hende, det er, som om den har lovet hende noget på forhånd, at hun og byen har indgået et løfte, et løfte om lethed. Siden brevet om optagelsen på CBS har hun følt sig fjerlet, det er, som om cyklen kører bedre, og hun glider gennem dagene, som fyldes med praktiske gøremål og afskedsseancer med de venner og veninder, der bliver boende tilbage i Viborg, enten for at spare op eller finde et job, så de kan tjene nok til at rejse rundt i et par måneder. Nogle gange, når hun ikke kan falde i søvn om aftenen, har hun det næsten, som om hendes liv passerer revy, når hun ligger der i sengen på værelset, pludselig bevidst om de sidste nætter, inden barndommen fader ud, og det begyndende voksenliv træder i stedet for tilværelsen, hun kender så godt i huset med sin far.

“En måned er lang,” har han sagt, formentlig for at skræmme hende, “Og du kan ikke bare ringe til din gamle far og regne med, at han kan punge ud, for det kan jeg sgu ikke, jeg har ikke noget pengetræ i baghaven eller en guldske i røven.”

Hun ved godt, at han allerhelst vil have, at hun bliver i Viborg. Han har lokket med en billig lejlighed inde omkring Latinerhaven, hvor han kender udlejeren, en gammel skolekammerat, men hun har taget en beslutning, og nu er det ved at ske. Hun har allerede været i København én gang i denne måned for at se på en lejlighed. Der kom over halvtreds til fremvisningen, som hun havde meldt sig til på BoligPortalen, og hun blev overvældet af at stå i kø sammen med mange andre sultne og håbefulde mennesker, børnefamilier, par, venner, studerende, det var, som om hele Vesterbro skulle se den lejlighed. Hans var blevet tosset, da hun ringede til ham og fortalte, at hun ikke havde orket køen og derfor opgav halvvejs, måtte mase sig hele vejen ned gennem opgangen, hvor folk stod og ventede på at komme ind og se herlighederne på hele 55 kvadratmeter.

“Du bliver sgu nødt til at gå til den, Ella. Der er ikke noget, der hedder, jeg orker ikke,” sagde han og lavede sin stemme om til en vrængende, skinger tone, der skulle forestille at være hendes.

“Du bliver sgu nødt til at gøre noget for det. Jeg kan ikke hjælpe, det har jeg sagt, jeg kan ikke gøre en skid altså!”

Hvilket han ikke engang selv rigtig troede på, for nu havde han i hvert fald besluttet sig for at tage med hende til København i morgen. Her skulle de se på et værelse et sted mellem Vesterbro og Sydhavnen, og så havde

de aftalt at spise frokost hos Sam. Det var lidt af en overraskelse, da han havde breaket den, at han havde lavet en frokostaftale med Sam. Ella vidste faktisk slet ikke, at de talte sammen for øjeblikket.

Jeg kunne godt bruge en mellemstor gryde, tænker hun, da hun krydser køkkenterritoriet, en tre liters måske. Hun har allerede en god stegepande, en grillpande (fra Jamie Oliver), en wok (også Jamie Oliver) og to små kasseroller til at koge æg og havregrød i. De fleste køkkenting, hun har, har hun fået af sin farmor. Måske har de knap nok været brugt, hun har aldrig set hende lave andet end pandekager, vafler og små flutes, som vistnok var fra frost, og aldrig havde set skyggen af et par kærligt æltende hænder. Hvis Ella, da hun blev ældre og gik i tiende klasse eller gymnasiet, kom forbi til kaffe, tog hendes farmor en rulle småkagedej op fra fryseren, som hun skar i skiver og satte på bagepapir og i ovnen. Chocolate chip eller lakrids, tranebær og hvid chokolade. De lå altid i fryseren og ventede på gæster, der var altid et eller andet smovs til kaffen eller den kolde sodavand, som hun hentede i skuret ude bagved. Hvis hun blev til maden, stegte de mørbradbøffer, som hun også havde i fryseren, mørbradbøffer med bløde løg, ovnbagte pomfritter og en øl til deling. Sommetider havde hun endda, hvis hun var blevet forberedt på hendes besøg, hentet engelske bøffer fra slagteren, som hun stegte på panden med en klat hvidløgssmør på toppen. Ellers var det, som om det meste kom fra fryseren derhjemme, men det havde aldrig gjort hende noget, sådan var hun også vant til det med sin far, fra fryseren eller fra grillbaren, som han smuttede forbi efter arbejde.

Sommeren var gået med at pakke huset ned i flyttekasser, farmorens hus, som nu var blevet solgt til en tilflytterfamilie fra Sjælland. Det havde været et omfattende projekt, et helt liv, pakket ned, alt det, hendes farmor havde gemt på gennem årene, alt det, der nu bare er blevet smidt væk, sendt til forbrændingen. Ella kunne næsten ikke nænne det, alt fik pludselig en eller anden underlig værdi for hende, som hun ikke kunne sætte ord på, men som føltes som et tab, når det ramte affaldssækken eller den trailer, som hendes far havde stillet til rådighed for sin mors flytning.

Nu er hun flyttet i en lejlighed tæt på domkirken, huset er overdraget til en ny familie, hovedsageligt fordi hendes farmor mente, at hun var blevet for

gammel til at holde haven, at hun ikke længere har kræfter til at skubbe slåmaskinen. Hun gider ikke at bruge penge på en elektrisk og har desuden aldrig villet tage imod den hjælp, som Ellas far og hans bror, Olav, har tilbudt hende efter deres fars død, om at holde haven, klippe hækken og frugttræerne, vaske bilen og fikse hullet i hegnet ind til naboen.

“Undskyld, kan jeg hjælpe dig med noget?”

En anden ekspedient tropper op foran Ella.

“Nej, det er fint, jeg kigger bare lidt,” siger Ella med et raspet stemmebånd, der i mellemtiden har foldet sig sammen i halsen på hende.

“Sig endelig til, hvis der er noget,” siger kvinden og går hen og forsøger sig hos et kundefar, der lige er trådt ind i butikken, og som står og kigger mod højre og venstre, som var det en trafikeret vej, de skulle over.

“Tak,” nikker hun og navigerer efter kassen, mod ekspedienten fra tidligere, der står og bladrer i et ringbind fyldt af papirer.

“Fandt du, hvad du skulle bruge?” spørger hun, da Ella lægger stegetermometeret på kassen.

“Ja tak.”

“Hvad med vinglassene?”

“Åh, fuck, dem har jeg helt glemt,” siger hun og vender sig om i den retning, hun kom fra.

“Det gør ikke noget. Jeg går lige med dig ned.”

Kvinden sniger sig ud bagom kassen i retningen af hylde-meterne med vinglas.

“Det var Holmegaard, ikke?”

“Jo.”

Hun finder en kasse med seks rødvingsglas. Ella nikker bekræftende, smiler akavet, hun føler sig så distræt, så fjern fra det, hun egentlig laver. De går sammen op mod kassen igen, Ella bagerst, ekspedienten bærer på kassen med glassene, som hun scanner ind på computeren, sammen med stegetermometeret.

“Så skal jeg bede om nioghalvfems kroner, tak,” siger hun, “Det gik næsten lige over med glassene, kan jeg se.”

Ella fisker pungten op af tasken, holder dankortet over terminalen, der hurtigt registrerer chippen og bipper tilfreds.

“Kvitteringen med?” spørger ekspedienten.

Ella ser, at der står Monika på hendes navneskilt.

“Ja tak,” siger Ella, mens hun rækker ud efter posen, som Monika sender over kassen, “Og tak for hjælpen!”

“Det var så lidt. God dag,” siger hun og bukker sig ned for at samle et eller andet op bagved kassen.

Ella skynder sig ud af butikken, hvor tiden alligevel endte med at rende fra hende. Hun har ikke lyst til at tage hjem endnu, men ved heller ikke helt, hvor hun ellers skal gå hen. Hun kender byen ud og ind med alle dens små smøger, Sct. Mathias Centret, som hun som lille elskede at shoppe i med sin mor. Der købte de hendes konfirmationstøj og andendagstøjet også, Diesel jeans og en rød- og hvidstribet trøje med bådudskæring og et bredt hvidt bælte.

“Tror du, Samanta kommer?” havde hun spurgt sin mor, fuld af forhåbning.

“Jeg tror ikke, du skal sætte næsen op efter det,” svarede hun, og Ella husker, hvordan hendes skuldre sank i den spinkle krop, ligesom humøret også gjorde det, trak sig sammen og vendte sig ind mod rygsøjlen, til hvilken hun forestillede sig hendes følelser klamrede sig som til en skibsmast, der som det eneste stikker op over havets overflade og vidner om det, der skulle have været. Et skib, en søster, et forår. Hun pakkede sine følelser væk, forsøgte at holde dem skjult, at skåne sig selv og andre på den måde. Man vidste alligevel aldrig med Samanta, om hun dukkede op eller ej, sådan var det, og Ella havde aldrig rigtig vænnet sig til det. Hun vidste ikke, hvor mange måneder eller år, der ville gå mellem, hun så hende, søsteren, eller egentlig var Samanta kun hendes halvsøster, men Ella ønskede så inderligt, at det ikke skulle være sådan. Der var ikke noget halvt over Samanta. Hele Ellas opvækst havde hun savnet hende, manglet hende. Hun husker for eksempel, at hun savnede hende lige der, da hun gik i centret med sin mor i hånden og købte tøj til konfirmationen. Hun ville høre hendes mening, Samanta, der altid var smart og havde en stil, der var mere flippet, end den Ella så i Viborgs gader. Samanta var vovet, ikke vulgær, men sin egen. Det kunne hun se fra lang afstand, i den armslængde, Samanta altid havde holdt hende i. Selv med hendes barneøjne kunne hun se det, hvordan hun fik ting til at stråle, selvom hun ofte havde et bedrøvet udtryk

i ansigtet.

Det var også der, på den indkøbstur, det kommer hun i tanke om nu, at hendes mor var syg, men det vidste de endnu ikke på det tidspunkt. Knuderne havde formentlig vokset lige netop på det tidspunkt i det venstre bryst, mens de gik med hinanden i hænderne og ih'ede og åh'ede over alt det hvide, som var konfirmationen en lille forsmag på brylluppet. På vejen hjem købte de en milkshake, jordbær til Ella, chokolade til hendes mor, som de sad på en bænk og drak, poserne mellem benene, så de ikke væltede. "Brainfreeze, brainfreeze!" skreg Ella først, begyndte så at grine. Blandingen af den stikkende smerte i hovedet og den sødlige og flødede smag fra milkshaken var som en afhængighed, hun kunne ikke få nok, sugede, til hun fik ondt i kæberne. Hendes mor grinte ad hende, sagde, hun var tosset, og grinte så igen fra, hvor hun sad, på bænken med knuden i brystet og solen i ryggen.

Mens Ella går rundt i gaderne, mærker hun savnet, hun har på mange måder ventet på, at det skulle komme, det hele kan ikke være easy peasy. At forlade byen føles også, som om hun forlader sin mor. Moren, der så alligevel på sin vis allerede har forladt hende, ikke med sin gode vilje, men hun er her i hvert fald ikke længere, tænker Ella, men så er det alligevel det, hun er, her. Ella kan ikke komme det nærmere, end at hendes mor stadig hænger ved byen, Viborg of all places. Hun findes i og på stederne, slår det Ella, der, hvor de har færdedes på helt almindelige hverdage, og også i huset, som kaster små kegler af lys på de finkornede detaljer, som Ella kun husker, når hun er derhjemme eller går her på gaden. Moren, der reflekteres tilbage til Ella, hvor end hun går, hvad end hun er i berøring med, så er det, som om hun får hende i små erindringsbrudstykker, der aldrig rigtig er store nok til at samle sig til det, der var hende, men som lige akkurat er nok til, at Ellas hukommelse stabiliseres længe nok til, at mindet og fornemmelserne af hende bevarer. Indkøbsturene, når de kørte fra butik til butik efter de bedste tilbud på smør, juice og sodavand, poletten, hun brugte både i svømmehallen, og når hun handlede i Netto, de udtrådte, hvide Converse sko, hun havde på hele året, sommer og vinter, gennem efterårets regnvej, hjem til tørre på radiatoren. Radiatoren, noget så simpelt, fyldes med betydning, ligesom lampeskærmen i vinduet gør det, den, hun altid klagede

over sugede støvet til sig. Det sidder alt sammen i tingene, i rummene og i murstenene, parkeringspladsen uden for Netto, både den på Randersvej og Vesterbrogade. Der gik hun, lige der, hendes mor, med hastige skridt, målrettet efter Kærgården til otte kroner.

I København har hun ingen minder om hende. Hun husker overhovedet ikke, om hendes mor nogensinde talte om byen, om hun havde et forhold til den, men sådan var det måske bare, hvis hendes mor så havde nævnt København, var det måske heller ikke noget, Ella ville have bidt synderligt mærke i. Det var, som om der kun fandtes Viborg dengang i hendes barndoms bevidsthed. Men hvad så nu, når hun flytter om lidt, forsvinder hun så bare?

*

Den gamle Citroën pisker afsted på motorvejen. Karosseriet ryster, og den lille bil kæmper med at komme op og ramme fartgrænsen på de 130 kilometer i timen. Hans og Ella har forsøgt at holde samtalen gående mellem dem, men her på motorvejen er det næsten umuligt at høre, hvad den anden siger. Hun har taget hørtelefoner i ørene, sidder og lytter til et gammelt album med Ben Howard, mindes en bestemt klassefest i 2.g, en af forårets første fester, tiden, hvor de tilfældigt havnende i haverne hos hinanden og spillede brætspil, stegte skumfiduser over bål og spillede ølbowling, til duggen faldt og længere endnu. Alt det er slut nu, årgangen er spredt for alle vinde, virkelig sådan, som det lille udtryk lyder, sådan er det sket hen over sommeren, med et pust, og hun har måske været for naiv omkring den følelse af tomhed, der er fulgt med. Intet er givet længere. Hun har levet efter et skoleskema, siden hun begyndte i børnehaveklasse, og hvad så nu egentlig?

Den ene store Mercedes efter den anden, Audier og Teslaer, overhaler dem, farer forbi med mørklagte ruder og efterlader dem tilbage i et sus, der synes at finde hele vejen ind mellem dem i den stofbetrukne, grå kabine. Hendes far virker anspændt, som han sidder der og knuger hænderne omkring rattet, så knoerne stikker hvide og knoldede frem.

Da de har krydset begge broer, holder de ind ved McDonald's, hvor de får

sig en Big Mac Menu hver. Det er deres ting, noget, de altid har gjort, siden Ella var lille. Først i smug fra hendes mor, der ikke kunne fordrage det amerikanerfædt, som hun kaldte det, når hendes far skyldbetyngtet måtte krybe til korset, fordi det lille barn allerede havde afsløret ham, fortalt, hvor de var kørt hen efter børnehaven. Senere blev turene ledsaget af en slags stolthed, mindes hun, som nok særligt udgik fra ham, over, at de stadig kunne gøre sådan nogle ting sammen, tage ud som far og datter og få sig en burger. Traditioner har altid haft en særlig betydning for ham, ved hun nu, noget, han garanteret har med fra sin egen mor, som ofte har holdt den ene brandtale efter den anden om vigtigheden i at holde ved traditionerne, særligt dem i familien. "Det er livets rammer," kan hun høre sin farmor sige, en stolt kvinde, alderdommen har intet på hende, den preller af som vand på en regnjakke.

Hans propper den store mund inde bag skægget med mad, smasker højlødt, burger og fritter blandes sammen. Ella betragter ham fra den anden side af bordet, konstaterer, at det er synd for ham, at han skal være alene nu, men at hun heller ikke ved, hvad hun skal gøre. Det har altid været hendes plan at flytte så langt væk, ikke København, kun at komme væk fra Viborg efter gymnasiet, og det er gået stærkt, det har hendes farmor ret i, de gange, hun har stukket til hende.

"Burde du ikke bare få dig et job ligesom alle andre og så blive boende hjemme et par måneder i huset hos din far, indtil du har tjent penge nok til en eller anden dannelsesrejse? Hvorfor har du så travlt? Hvad skal du derovre?"

Trykket til sidst gjorde det ganske klart for Ella, hvor fremmed København fremstod for hendes farmor, og for hendes far for den sags skyld. De kunne tale om byen, som var den et andet land med en anden og anderledes kultur.

"København, er det ikke kun sådan et sted, man rejser hen, hvis man er bøsse eller sådan noget?" kunne han sige på sin sædvanlige knoldede facon, hvor han forsøgte at være sjov, men aldrig var det for andre end ham selv. Han tørrer sine store, grove hænder i en af de papirservietter, der ligger på bakken, krøller den sammen og propper den ind i det ikoniske papbæger, som pomfritterne serveres i, lader ikke til at være forstyrret af hendes

blik, der gransker hver en bevægelse, der udgår fra ham. De taler knap nok sammen under måltidet, det er der ikke noget nyt i, deres måltider er ofte blevet indtaget i stilhed mellem dem, særligt efter hendes mor døde, hun var livet i huset, nu afløst af smasken, lyden af bestik, bruset, der flimrer op langs glasset, den ene bid efter den anden af burgeren, dypper skiftevis pomfritterne i pomfritsauce og ketchup. Han ser mere ensom ud her end nogensinde, tænker Ella og mærker skyldbetyngtet den flugt, hun har sat i værk. København er på mange måder et sted, hun flygter hen, ikke en by, hun flytter til, en flugt, der skal tage hende langt væk fra ham og huset, de fælles rutiner og de usagtheder, der er kommet flere af i årene efter hendes mors død, måden, hun for eksempel kigger væk på, når hun i stedet burde sætte en grænse. Jo nærmere hun kommer byen, jo klarere ser hun ham. Kan det virkelig passe, at han kun er en dreng, stadig bare et barn? Hendes far?

Værelset viser sig at være et kosteskab, for den nette sum af fire tusind fem hundrede kroner i måneden. Det tog dem knap fem minutter at inspicere, hvorefter en ny forhåbningsfuld studerende stod klar i opgangen for at sælge sig selv til den benhårde udlejer, en mand på vej op ad rangstigen i bankverdenen. Det var hans egen beskrivelse, som han stolt havde introduceret sig med, da han tog imod dem i entréen. Hans håndtryk var slattent, bemærkede Ella, det var, som om han gled ud mellem fingrene på hende. Han regnede kun med at udleje værelset et lille års tid, sagde han, max 12 måneder, hvorefter hun skulle regne med, at lejligheden skulle sættes til salg. Han ville tætttere på byen, som han sagde det, og Ella, som ikke havde noget synderligt begreb om København, blev forvirret. I hendes optik var beliggenheden ganske god. Til gengæld var værelset et koldt og afdanket ti kvadratmeters rum, hvor hun knap nok ville kunne finde plads til sin seng. En ødelagt persienne hang og dinglede i den ene ende af værelset ud til en baggård, som bestod af tre trætte cykelskure, nogle affaldscontainere og et hensunket højbed, som ingen sikkert havde keret sig om i flere år. Væggene var tynde som pap, og Hans bankede en knyttet kno mod dem for ligesom at teste kvaliteten. Ella havde nær troet, at den ville gå direkte gennem.

“De er jo fuldstændig sindssyge herovre!” raser han, da de kommer tilbage til i bilen, “4000 kroner for det lort. Lagde du mærke til, hvor ramponerede gulvene var, man skulle fandme næsten tro, at han havde haft 50 katte indespærret i det værelse, og så du badet? Ja, for det var der jo nærmest ikke!”

Han er ikke til at stoppe igen, når han først får fært af sin vrede, hvilken aldrig ligger ham fjernt, og det var derfor, hun allerhelst selv ville gøre det her. Det var præcis derfor, minder hun sig selv om, men det kan ikke betale sig at slå sig selv oven i hovedet med det nu, slet ikke, når han allerede er i det røde felt, for så er der ligesom ikke rigtig plads til, at hun også kan fare rundt deroppe. Når han er vred, bliver hun nødt til at gøre sig mindre. Når han fylder så meget, må hun fylde mindre. Det sker af sig selv, som om der med hans vrede rent faktisk bliver mindre plads, han møver ubevidst til hende, som var hun en fuldstændig ligegyldig genstand på hans vej. Herfra må hun vente, til han er faldet ned igen. Sådan er det, og sådan har det været lige så længe, hun kan huske. Hendes far er en vred mand, det er han i alle henseender, og der er ikke rigtig perioder eller tidspunkter, hvor han lander og er, som folk er flest. Han er vred, og nu har han sat sig for, at han skal finde hende en lejlighed eller et værelse i København, om han så skal smide andre ud på gaden undervejs. Han tror, det er sådan, man kommer frem i verden, ved at skubbe andre til side. Han har altid haft disse afsindige rundsave på albuerne, som hun som barn følte sig tryk ved, for når han svinede fodboldtræneren eller klasselæreren til, så var det for hendes bedste. Hun troede vel, ja, hvad egentlig, at det var kærlighed, at det var måden, man beskyttede sine børn på, at alle forældre var sådan, at det var omsorg, og det var det vel også, på hans helt eget sprog.

“Det er vist bare sådan, det er herovre, far,” siger hun med en stemme, der er sat i verden for at knuse forargelsen i ham. Nænsomt vil hun tage hans jydebriller af. København er ikke Viborg, men det lader ikke til, at han overhovedet kan se eller forstå nogle af de kvaliteter ved byen, som hun ser og glæder sig til at komme tættere på.

“Standarden er en anden her...” siger hun og fornemmer, hvordan hendes sætninger kommer til at hænge i luften mellem dem, som små tegn, hun ikke rigtig kan få til at ramme den form, hun gerne vil give dem.

De forsvinder lige så hurtigt, som de opstår, smelter som snefnug på

tungen, varm og blød, og inden hun har famlet sig frem til en passende formulering, noget han forhåbentlig kan forholde sig til, overtager han samtalen igen.

“Standarden? Hvad for en standard?” fnyser han, “Man skal fandme finde sig i hvad som helst herovre, men jeg kan lige godt sige dig, Ella, jeg finder mig ikke i det, det gør jeg simpelthen ikke, der er sgu ikke nogen, der skal ta’ røven på mig!”

De sidder sådan lidt, med en tavshed mellem sig. Hun ved ikke, hvad hun skal stille op med hans vrede, med hans nedladende fnys, der ikke er rettet nogen steder hen, men udover det hele, og det er næsten det værste. Han er uden for rækkevidde, hvor han hverken kan se eller høre andre. Hun burde vel forsøge at lade den passere og ikke, som hun sommetider gør via sin blotte tilstedeværelse, fodre de gnister, der sprutter ud af ham.

Han ryster på hovedet igen, griner nærmest, arrigt for sig selv. Kæbelinjen er stram, tænderne sammenbidte, den store næse udspilet. Hun synes at kunne se hans hjerte hamre afsted under polotrøjen inde i den store krop, hun kender så godt, så tit har betragtet og lænet sig langt ind i som barn. Som tyren i boksen før et rodeoshow rumsterer han rundt i sædet, bakser med selen og får den til sidst klikket fast. Den lille kabine synes ikke stor nok til ham og hans vrede. Ella er vant til, at han hidser sig op over små ting, over ingenting faktisk, over myrerne i indkørslen, men det er blevet sværere at undskylde ham med årene. Det er det, der sidder tilbage i hende, når hun ser på ham nu, rester af omsorg, ambivalensen og trætheden over netop de rester, der er tilbage, som stædigt hænger i, fordi, ja, hvorfor egentlig, fordi han er hendes far, det er vel sådan, det er. Det synes efterhånden som hans stærkeste og eneste kort på hånden.

“Det er sgu da egentlig også utroligt, at folk er dumme nok til at betale for lortet,” siger han i et overraskende øjeblik indstilling af vreden.

Hun overvejer at sige noget om København, at man betaler for at bo i byen, men hun lader det ligge. Han har ikke engang brug for, at hun er i samtalen, så hun kan lige så godt sige mindst muligt, der garanteret bare vil gøre det værre.

“Nu kører vi ud til Sammy og får os en bid rugbrød, før vi smutter tilbage til Vibs,” siger han, idet han blinker og svinger ud foran en bus, som må bremse hårdt op.

Chaufføren himler med øjnene bag den store glsrude, mens han dytter af Hans' forseelse og løfter hånden i vejret og signalerer, at han skal tage sig sammen.

"Det er sgu heller ikke til at komme til herovre!" sprutter Hans.

Ella forholder sig stille i passagersædet ved siden af ham, fløv over hele hændelsen, både over for buschaufføren, men også den tidligere i lejligheden vender tilbage, hvor han gik og fnyste højlydt og sparkede til listerne foran udlejeren. Hun bemærker, hvordan hun spænder op i skuldrene og ned langs ryggen, som sad hun på nåle, hun lader hovedet falde til den ene side, så den anden, mærker, hvordan hun låser i kæben. Det her er mig, der er presset, tænker hun og får trang til at åbne døren og løbe ud i trafikken, over på den anden side af vejen og forsvinde ind mellem bygningerne, efterlade ham der i bilen med alt det, der er ham og hans, lade ham vide, at hun har fået nok, at hun fucking har fået nok af at gøre sig så lille, hele tiden at vige pladsen til fordel for ham. Hun knytter hænderne i skødet, sidder sådan lidt, mens han koncentrerer sig om den københavnske trafik.

"Er du virkelig sikker på, at du ikke bare skal blive i Vibben? Eller til Aalborg, hva' Ellaskat?"

Spørgsmålene bryder tavsheden mellem dem, som en lille sæl, der kommer op til overfladen efter luft. Han lader nu til at være faldet lidt ned igen, tonefaldet er et andet, kæbelinjen slappere, han søger hende, og hun lader spørgsmålet hænge lidt i den trange luft mellem dem. Han kender godt svaret, hun har svaret ham flere gange, føler nærmest ikke, at de har talt om andet de sidste mange måneder. I stedet for at svare endnu engang tjekker hun sin beskedindbakke og Sams sidste sms.

"Det er passer fint, at vi kommer nu," siger hun bare og ignorerer hans forsøg på at mildne stemningen mellem dem.

"Kan det virkelig passe, at jeg skal miste begge mine piger til København?" synger han umelodisk, mens han trommer usammenhængende på rattet. De holder for rødt i krydset ved Vega, og hun kan genkende stedet fra dengang, hun var til koncert med Frede og Inge. De stod i en kø, der snoede sig rundt om spillestedet, og bagefter var de gået over på den anden side og havde fået sig en durum på Kebabistan. Det var en gang i 1.g, de havde taget togturen hele vejen herover for at se When Saints Go Machine, som

dengang bare var et mindre, upcoming band. Det føltes som evigheder siden. En kølig aften, april var det måske, hvor foråret stadig forsvandt med mørket, som tiltrak sig vinterens kulde lidt endnu. Hun kan huske, at hun kun havde taget en læderjakke med, at hun havde sine skinny jeans fra Acne på, dem, hun havde købt secondhand over Trendsales, helt sort fra top til tå, som hendes garderobe var de år. De andre i klassen var vilde med det, de synes, hun var rock'n'roll, lidt af et særsyn i Viborgs farvelade, men det slår hende nu, at det måske var udtryk for tryghed. Med sort gik hun ikke galt i byen, iført sort blev hun underligt nok mere utydelig. Hun kan næsten se sig selv stå i lyskrydset. Det er underligt, hvordan tiden, der er gået, og afstanden får hende til at se sig selv i et helt andet lys, hun har aldrig gået til psykolog eller noget, men med alderen er et andet blik faldet på plads i hende, eller endnu ikke landet, men hun finder hele tiden nye områder af sig selv og sin adfærd, vaner og måder at anskue tingene på, som hun kan give et sprog.

København føltes stor dengang, hvilket byen på sin vis stadig gør, når hun kigger ud ad ruden, mens alt, sådan føles det, alt det, der findes i byen, det hele og mere til, glider forbi hende netop lige nu. De mange små butikker og spisesteder, folk, der slentrer af sted i alskens påklædning, dunjakker og cowboyjakker, kortklippede eller langhårede mænd og kvinder, brune, sorte, kridhvide, alle er her, på gaden, fletter sig ind og ud af hinanden og de små butikker og spisesteder, som Ella undrer sig over, hver gang hun er i København, kan køre rundt, at der er kunder nok til, at de kan holde sig oven vande, men så er det netop, det, der er, kunder nok, mennesker nok, der vil noget forskelligt, der vil have netop lige præcis dén kaffe, et særligt udvalg af vintage, støtte den lokale cykelshop, smalle boghandlere med lokaler så små, at åbningsfesten foregår på fortovet og kantstenen udenfor.

I Viborg har de tit talt om, hvor stor en udskiftning, der har været i gågaden de sidste mange år, at det kun er Bestsellers butikker, der med tiden har overlevet og forsyner byens folk med tøj til alle årstider. Der er ikke kunder nok til at holde liv i specialforretningerne, så tør man alligevel ikke helt at vove sig ud i noget nyt, vanerne har det med at køre fast, at smitte fra den ene familie til den anden, til sidst har man en ensformig masse af voksne og børn, der bevæger sig taktfast gennem byen. Ella bliver klaustrofobisk ved tanken om zombietilværelsen, som de jokede med, når de drak sig fulde

i gymnasiets fredagsbar, men det er, som om den vinder større og større terræn, det er ikke engang løgn, tænker hun. På gaden i København er alle ansigter nye ansigter, og der er mange af dem, selvom klokken kun er kvart over tolv. I Viborgs gadebillede kan hun altid genkende et par stykker, så hilser en af hendes mors gamle veninder på hende i Netto, hvor hun indtil nu har fortsat deres fælles tilbudsjagt, måske møder hun en fra sin gamle børnehavestue i byen, genkender ham oppe i baren fra, hvor var det nu, ah, det gamle, grynede børnehavebillede af hele stuen, ham med den tunge grydefrisure på skødet af pædagogen, Martin hedder han vist, Martin Nielsen.

Hun kan godt lide fornemmelsen af at forsvinde i mængden af mennesker, en tilstand som hun genkender fra den mangeårige sorte garderobe. Der er noget ved identitetsløsheden, der minder hende om vægtløsheden i svømmehallens bassiner, som hun befinder sig overraskende godt i, som at bevæge sig et par centimeter over jorden, som når hun røg en joint sammen med Mathilde og Carl efter en hæsleg, men overstået, mundtlig eksamen.

“Sig mig, tror du slet ikke, at folk arbejder herovre?” spørger hendes far og skærer gennem stilheden mellem dem.

Han griner af sit eget spørgsmål, sådan som han så tit gør det, og hun tænker, at han slet ikke har brug for andet selskab end sit eget, at han måske alligevel godt kan klare sig for sig selv, når hun flytter. Det er en afledningsmanøvre, tænker hun, som tankerne holder hende beskæftiget med, sat i verden for at få hende til at få det bedre med sin beslutning om at forlade ham. Det kan hun mærke, før hun overhovedet når at følge tankerne til dørs. Hun har brug for at forsikre sig om, at hendes beslutning er okay, at det ansvar, hun føler over for sin far, egentlig ikke er hendes, men noget, han selv må ligge og rode med.

“Det ved jeg ikke,” siger hun uden at tage øjnene fra gaden.

Hun kender ikke særlig mange i København, faktisk ingen, på nær Samanta. Hun frygter lidt, at Sam måske tror, at Ella flytter herover for at komme tættere på hende. Det er faktisk også lidt derfor, udover at byen selvfølgelig virker tillokkende på hende – men tanken om at få en bedre relation til Sam er, selvom hun ikke har tænkt sig at nævne det, grunden. Hun vil se sin søster, hun vil langt om længe bo i samme by som hende. Måske kan

de få kontakt med tiden. Hun er bevidst om, at hun for guds skyld ikke må trænge sig på, ikke virke for klistret, sådan som Sam så tit har anklaget hende for, da de var yngre. Af samme årsag har hun ikke sagt noget til hende om flytningen endnu. Klistret er det værste, hun ved, det sidste, hun ønsker at være i Sams øjne. Deres far har til gengæld ikke kunnet holde sin kæft. Han havde skrevet til Sam over Facebook og fortalt hende, at "nu flytter Ellapigen også over til djævløen." Det var vist et direkte citat fra hans besked. Inden Ella var nået at blive sur på ham, havde hun alligevel spurgt til Sams reaktion.

"Hun sagde bare, at jeg skulle hilse."

"Ikke andet?"

"Ikke andet."

Sam skuffede altid, virkede kold og uengageret, tappet ud, som hun var, af familien for længst. Ella ved egentlig heller ikke, hvad hun havde forventet, hvilket svar hun havde ønsket, et mere begejstret et måske, men så igen, Sams kontakt med deres far var betændt, det ville være bedre selv at tale med hende. Det er tre eller fire år siden, hun sidst har set hende, og i mellemtiden har Sam og Daniel fået et barn. Ella ved fra sin far, at Sam har været lidt presset over det hele, selvom de næsten aldrig taler om hende, mest fordi ingen af dem rigtig ved noget. Det må have været i et moment of weakness, at hun var kommet til at fortælle ham noget om, hvordan hun faktisk går og har det. Det ligner hende ikke, og hun kan ikke huske, hvornår hun sidst selv har haft sådan en samtale med hende.

Efter en hakkende tur gennem byen, hvor de har holdt for rødt efter et par hundrede meter, kører de endelig op langs den gule mur på Nørrebrogade. Ella genkender den med det samme. De bøvler med at finde en parkeringsplads, men finder til sidst en på Kapelvej, som er så snæver, at hun må stå ud, før han parkerer bilen. Herfra må de gå en kilometers penge ned mod runddelen for at finde Thorsgade. Ella foreslår, at de skyder genvej gennem kirkegården, mens hendes far tjekker parkeringen og indstiller timeren på appen. Solbrillerne sidder i håmgrænsen og spejler solens stråler, der skinner fra en skyfri himmel. Panden glinser, der ligger et tyndt lag sved hen over den, som han tørrer væk med spidsen af sit ærme.

"Ej, sidst vi gik derinde, kunne vi sgu da næsten ikke finde ud igen. Vi går

den vej, vi kender,” siger han på sin sædvanlige beslutsomme måde og begynder at gå mod Nørrebrogade.

De drejer om hjørnet af muren, der flugter og indrammer den gamle kirkegård. Der er skrevet med graffiti flere steder på den, plakater for kunstudstillinger og koncerter hænger flere steder og afslører nogle af byens mange muligheder. Et sted hænger en orange plakat med teksten FOREIGNERS, PLEASE DON'T LEAVE US ALONE WITH THE DANES! Ella smiler, fordi hun føler sig ramt, men på en god måde, hun mærker udfordringen allerede der på plakaten, hvad København vil gøre ved hende. Hendes far går foran hende med hastige skridt, zigzagger ind og ud mellem de forbipasserende, unge mennesker på kaffeaftaler kommer slentrende mod dem i deres Dr. Martens, stumpebukser og lange frakker fra andre årtier, sikkert købt i en eller anden fiks lille genbrugsbutik. En mand med lysebrune dreadlocks, opsat, så de ligner et nybagt fransbrød, smiler til hende, idet han passerer, og hun vender sig om efter ham og ser til sin overraskelse, at han ingen sko har på. Barfodet slentrer han hen ad Nørrebrogade med sorte tæer og smiler til alle, han går forbi. Hun kan ikke lade være med at mistænke ham for at være på noget, han kan umuligt være rigtig klog, men der er samtidig også noget frigørende ved synet af ham, der giver hende lyst til at følge efter ham og lære at bevæge sig gennem byen på samme måde, på bare fødder og morgenhår, smile fordi bare smil.

Ella suger det hele til sig, piercinger, plakater, de lange busser, der myldrer i begge vejbaner, pakket til randen af mennesker, der skal frem og tilbage, børn med for store skoletasker løber med deres jakker under armen, er ikke helt klar til at give afkald på sommeren endnu, en sirene lyder bag dem, og hendes far vender sig hurtigt om.

“Så for søren, nu skyder de sgu,” råber han bagud til hende gennem larmen, og hun krymper sig, mens hun beder til, at ingen andre end hun hørte ham.

Sam og Daniel bor i en orangegul bygning, så meget kan hun huske, oppe over en grønthandler, eller er det en blomsterbutik. For enden af Thorsgade bruser trafikken fra Jagtvej.

“Er det her?” spørger han, mens han tager sine solbriller af for at nærstudere navnene på en dørtelefon.

“Nah, næste gang, tror jeg,” siger Ella, og kigger på den sms, som Sam tidligere skrev med adressen.

Det er pinligt, at de ikke ved, hvor hun bor, tænker hun.

“Her!” siger hun og kigger op for at lokalisere sin far, som er gået i den anden retning.

Han kommer løbende tilbage mod Ella. Sam buzzer dem hurtigt ind i opgangen, og hun kan med det samme høre lyden af Alfreds lyse stemme runge i den kolde opgang.

“Heeeej,” siger Sam og byder dem indenfor i den trange entre, “I kan bare stille skoene her,” siger hun.

Hans har taget sine sko af ude i opgangen og kommer ind i lejligheden på strømpefodder med sine sko i hånden, som han placerer på måtten foran døren. Det er godt, tænker Ella, han virker ydmyg, det er altid et godt udgangspunkt. Hun hænger sin jakke op på en ledig krog. En lille marineblå jakke hænger ved siden af og vidner om det lille menneske, der også bor her. Hun er spændt på at se ham, håber ikke, han giver sig til at græde, hvis hun for eksempel skal holde ham. Hun kan ikke lade være med at tage små børns gråd som en afvisning af hende.

I stuen ligger Daniel og leger med Alfred på et tæppe på gulvet. De er ved at stable et tårn af store, farverige klodser, som Alfred holder af at vælte.

“Buuuuuhh,” siger Alfred, der til hendes overraskelse ikke ligner nogen baby længere, men i stedet ligner et barn, som børn nu ser ud, inden de fylder et år, skaldede, buttede og savlende.

Sam står i døråbningen ind til stuen og betragter dem, Hans har allerede sat sig i lænestolen over for Daniel og Alfred, hvorfra han sidder og smiler til barnebarnet. Ella ved ikke, hvor hun skal placere sig. Hun står underligt høj i rummet og tårner sig op over dem alle. Hun bliver stående sådan, nærmest panisk, stiv i hele kroppen. Jo længere tid hun står der, jo mere akavet føles det at bevæge sig. Gør noget, siger hun tvingende til sig selv, og endelig giver benene sig, idet Sam spørger: “Er i sultne?”.

Hun vender ryggen til dem i stuen, mens hun begiver sig ud i det lille køkken. Ella, lettet over, at en anden formåede at skabe røre i rummet, kobler sig på Sams slipstrøm.

“Jeg er faktisk lidt sulten,” siger hun.

“Jeg har bare købt ind til lidt nem frokost,” siger Sam, “Det er ikke noget

særligt.”

“Det er så fint,” siger Ella, “Jeg tror heller ikke, vi bliver så længe. Far vil gerne hjem igen.”

“Er han okay?” hvisker Sam og kigger Ella fortroligt ind i øjnene.

Det er, som om ordene får en anden vægt i Sams mund, som om hun i det øjeblik får et mikroskopisk glimt af alt det, de deler. Hun trækker på skuldrene, mens hun fremstammer et: “Tja...”

Hun ville ønske, at hun kunne sige mere, tale med Sam om deres far, men hun ved hverken, hvor hun skal starte, eller hvordan Sam ville reagere, hvis hun bare begyndte at tale som et vandfald.

Sam åbner køleskabet og tager roastbeef, ristede løg, remoulade, leverpostej, tun- og æggesalat ud.

“Her, giv mig det,” siger Ella og stiller sin favn til rådighed.

Hun går ind i stuen og placerer varerne på midten af spisebordet. Da hun kommer tilbage i køkkenet, spørger hun Sam, hvor tallerknerne er. Hun stabler fire frokosttallerkner samt fire vandglas oven på Ellas fremstrakte arme.

“Kan du ha’ det sådan der?” spørger hun, og Ella nikker.

Inde i stuen er Hans kravlet ned på tæppet til Alfred og Daniel.

“Må morfar prøve?” spørger han barnet, der kigger op på ham med sine store, brune øjne, der ligner dem, Samanta har, karakteristiske for hele hendes semibedrøvede udtryk.

Alfred kan sikkert ikke huske at have set Hans før, det ser i hvert fald sådan ud, tænker Ella, mens hun instinktivt frygter for barnets reaktion på den fremmede mand, der gerne vil lege med.

Stemningen i lejligheden er mildest talt akavet mellem dem, synes Ella. Der burde være en familie, men i stedet er der bare fire voksne og et barn, der forsøger at bevæge sig nogenlunde normalt i forhold til hinanden, at indtage de roller, de umiddelbart er blevet givet, men som ingen af dem passer ind i. De er aldrig blevet en familie. Det er en banal tanke, men om ikke andet, så er det først nu, den sådan rigtig slår hende, at familie er noget, man gør, ikke noget man bare er. Nu er de så havnet her med Alfreds fødsel, i de støvede, gamle roller, forbundet hver og en gennem det nyeste medlem af familien, der på skræmmende vis også indvarsler

en ny rollefordeling. Morfar, moster, mor. Daniel er den eneste af dem, der nogenlunde kan tage sin rolle på sig og spille den uden, at det skærer i Ella. Han er ny i familien, ligesom Alfred er det, og de har ikke den historik med Hans, som Samanta og Ella har, det, der besudler hele besøget og relationerne imellem.

Som børn endte de ofte i skænderier. Ella havde det med at overfalde Samanta de gange, hun kom på besøg hos dem i Viborg. Hun vidste ikke, hun forstod ikke, hvor anderledes situationen var for Sam, hun var bare lykkelig over at have en storesøster, over at få besøg af en, der virkede så meget større, ældre, klogere og mere mystisk end hende selv. Hun ville have Samanta, grådigt og for sig selv, som et barn i en legetøjsbutik, der hovedløst kaster sin kærlighed på alt med plys og store bedrøvede øjne. Samanta var aldrig særlig interesseret i Ella som barn, sådan havde det i hvert fald ikke virket, og da Samanta senere kom i teenagealderen, ville hun heller ikke engang have Hans, besøgene ebbede ud med alderen, og Hans havde beskyldt denne trodsige teenagealder for at have stjålet sin ældste datter.

“Jeg bliver aldrig det, vel far?” husker Ella at have sagt en aften, hvor Hans puttete hende efter en konflikt mellem pigerne.

“Hvad for noget?”

“Teenager...”

“Det gør du nok, men måske ikke så vred som Sammy Joe derovre,” han nikkede i retningen af Sam, der sad krøllet sammen i vindueskarmen og lyttede til musik i sin discman.

De delte et værelse i huset, og Sam sad altid der i vindueskarmen, nærmest indtil hun skulle med toget hjem til Svendborg igen. Ella husker at være faldet i søvn, inden Sam var kravlet ned igen, og på den måde virkede det, som om det var der, hun fandtes, når hun var der, i vindueskarmen, som en fugl i bur med længselsfulde øjne kastet langt bort i horisonten. Det var det, de kunne få af hende, når hun en sjælden gang kom på besøg, altid med hovedtelefonerne hængende omkring halsen, klar til at skærme sig selv fra deres far, fra Ellas mor og Ella selv, sommetider også deres farmor, hvis hun var på besøg.

“Kan du ikke lige tage dem der af, når vi spiser?” havde Lissy spurgt.

“Nej,” faldt svaret prompte.

At hun turde, husker Ella, at hun tænkte. Samanta var så meget sejere, end hun nogensinde kunne håbe på at blive, men hun var også en gåde, en uløselig, foranderlig gåde, der ikke kastede den mindste smule mening af sig for Ella, da hun var barn, men som hele tiden syntes at skifte form. På trods af det, eller måske netop af den grund, forsøgte Ella i en tidlig alder at gøre Sam kunsten efter. Hun ønskede sig en discman, en navlepiercing og trumpetbukser, som hun havde set på sin ældre søster. Hun udpegede bøllehatte og chokers, når de en sjælden gang handlede i Bilka i stedet for Netto, plagede om Buffalos, nedlagde veto mod de Ecco-sandaler, som hendes far forsøgte at få hendes størrelse 35 i om sommeren. Hun købte de samme cd'er, som Sam havde haft med, for sine lommepenge, ligesom hun begyndte at gå i kiosken efter skole for at købe et Vi Unge blad, dem, Sam havde med til togturen fra Svendborg, som Ella altid håbede hun ville glemme i Viborg, så hun kunne læse i dem, når hun var taget hjem. Det skete aldrig, og Ella måtte bruge af sine lommepenge, der derfor hurtigt slap op, på de glitrende blade, der gav hende adgang til en verden, der synes at mime den, som hendes søster befandt sig i. Det var så tæt på, som hun kunne komme.

Ude i køkkenet er Sam ved at røre en øllebrød op til Alfred, som hun topper med en bærmos fra en plastiktube.

"Hvordan går det så hos jer?" spørger Ella forsigtigt og gør alt, hvad hun kan for at få det til at lyde så naturligt som muligt.

"Jamen det går egentlig fint... Altså Daniel er tilbage på sit studie, og Alfred og jeg tuller bare rundt med mødregruppen og sådan lidt."

"Er de søde? De andre i mødregruppen..."

"Ja, dem har jeg nok egentlig været meget heldig med, og så bor de nærmest alle sammen lige rundt om hjørnet, så det er virkelig nemt at mødes."

"Far fortalte, at du måske havde det..."

"Ja, jeg ved godt, hvad du tænker på. Det var lige midt i et moment of weakness, han ringede der," skynder hun sig at sige, "Det går fint nu."

Ella forstår, at hun ikke skal spørge mere ind til det. Med Samanta opstår der sommetider pludselige lommer, hvor det er, som om hun glemmer sin egen tilbageholdenhed. Her føles kanalen indtil hende underligt åben, og ud

kommer hvad som helst, blottet for det fængsel, hun holder sine følelser låst inde i, men det her er ikke en af de gange. Hvis hun ikke vil tale, så vil hun ikke. Ella har vænnet sig til, at det er sådan, hun fungerer, ofte som en hermetisk lukket dør med undtagelse af lommerne, som hun aldrig kan forudse hvornår kommer. Ella har det med at reagere lige modsat, en tendens til oversharing, som hun altid skammer sig over bagefter. Hun indeholder ikke et gran af den mystik, der omgiver Sam.

Hun kan mærke, at hun bliver trist ved den afstand, der er mellem dem, mens de står i køkkenet sammen, alt det, de på sin vis er gået glip af, ikke har fået med, og så er hun nærmest tilbage ved sin barndoms længsel efter den ældre søster. Følelserne er aldrig gået væk, hun står på sin vis med dem, som pålægget i favnen, klodset forsøger hun at navigere i den trange lejlighed. Hun tænker ofte på Samanta som en slags kusine. Det føles lettere at forholde sig til hende på den måde, og ikke nok med det, så er det også en rolle, der passer bedre til relationen mellem dem, den perifere kusine, hun ser til højtider, skriver tillykke til omkring fødselsdage, når uddannelser afsluttes, børn fødes og så videre, alt imens hun længes efter hende som sin søster.

Sam strejfer hendes skulder på vej ud af køkkenet, hvor hun balancerer med grød, ske, kop og en sutteflaske med vand i. Ella kan høre Hans dikke-dikke inde i stuen. Hun følger trop efter Samanta, som stiller maden fra sig på bordet, tager en hagesmæk, der ligger til tørre på radiatoren, og placerer den omkring Alfreds hals, lukker den omkring hans buttede nakke. Man kan næsten se, hvor blød han er.

“Så er der lidt mad,” siger hun og samler Alfred op fra gulvet.

Han holder godt fast i en gul klods, som han taber på vej op i højstolen. Han vender sig om og ser efter den.

“Daaah, dah!”

Han peger med en knyttet, buttet, lille hånd.

“Mmh, nu skal vi spise,” siger Samanta til ham og gør store øjne.

Ella står i dørbningen og bliver igen ramt af usikkerhed. Hun ved ikke, hvad hun skal gøre af sig selv. Hendes bevægelser virker mekaniske og hårde, som om de skærer i rummet på en ubehagelig måde. Hun føler, at hendes tilstedeværelse fylder for meget, tager for meget af den plads, som for eksempel Samanta skal bruge til at være mor i. Det er nyt at se

hende sådan, hjemmевant på den måde, som om Alfred lokker hende ud i en verden af almindelige mennesker, der gør almindelige ting, som for eksempel at made deres børn, at tørre hagesmækker på radiatoren og spise frokost med sin familie fra Jylland. Det er underligt at være vidne til, hun ved ikke, hvad hun skal føle, om det er godt eller skidt, mest af alt kan hun ikke lade være med at tænke på, hvordan rummet er alt for småt til dem alle sammen, det er det, hun mærker, mens hun står der og ikke aner, hvad hun skal gøre af sig selv, hele lejligheden faktisk, for lille til, at de alle kan være her med hver deres bagage.

Hans rejser sig fra gulvet og børster knæene og læner sig ind over frokostbordet.

“Næ, det ser sørme lækkert ud. Må jeg lige låne det lille hus?” spørger han. Daniel guider ham ud i entreen: “Og så bare lige ned til venstre for køkkenet,” siger han.

Ella kan høre Hans beklage sig, da han lukker døren til badeværelset og slår låsen for. Hun sætter sig ved bordet, længst væk fra Alfred. Sam sætter sig ved siden af hende, optaget af Alfred, der ligner en, der allerede har glemt klodserne, og som nu glæder sig til at få noget at spise. Han spræller ivrigt i sin højstol og slår hænderne sammen i små lydløse klap. Daniel rejser sig op og kommer tilbage med en karaffel med vand.

“Tror du, din far vil have en øl til maden?” spørger han.

Sam kigger alvorligt på ham uden at sige noget. Ella bliver utilpas ved situationen, retter ryggen i stolen, sidder ganske diskret og vipper fra den ene side til den anden, det er ikke noget, hun lægger mærke til, før hun har siddet sådan et par sekunder, de sekunder, det tager for Daniel at forstå det, der gemmer sig bag Samantas blik.

“Nå ja, for helvede, undskyld skat, jeg tænkte mig ikke lige om.”

Han laver en uheldig grimasse, drejer rundt på hælene i sine tyndslidte tennissokker og forsvinder ud i køkkenet igen. Ella kan mærke, at Sam muligvis ignorerer hende, muligvis ønsker hende langt væk lige nu, irriteret over, at Ella skulle være vidne til hendes kærestes forglemmelse.

Hans kommer tilbage og sætter sig på den anden side af bordet overfor Alfred. Det slår hende som en tankeløs adfærd, hvorfor tager han Daniels plads? Hvorfor kan han ikke bare være den mindste smule ydmyg? Daniel lader ikke til at reagere, da han sætter sig ved siden af Hans, overfor Ella.

“Det er sgu noget af et frimærke af et badeværelse, I har der,” proklamerer han højlødt, “Hvor går I i bad?”

“Over toilettet,” svarer Sam uden at tage øjnene fra Alfred og øllebrøden.

“A’ hva’ siger du? Over toilettet? Og det finder I jer i?”

Han griner højt, det er meningen, at det skal være sjovt, men ingen af de andre omkring bordet finder det lige så morsomt som ham. Alfred kigger skræmt op på sin mor.

“Ja, sådan er der mange lejligheder, der er i København,” forsøger Daniel,

“Det er en del af charmen, kan man vel sige.”

“Jeg må sgu indrømme, at jeg ikke er særlig charmeret,” siger Hans, fnyser og nupper roastbeefen for næsen af Ella.

Han klemmer halvdelen af remouladens indhold ud på sin rugbrødskvadrat og dækker den til med ristet løg. Han tygger maden med stort besvær, mens han taler, og Ella sidder som en frossen tilskuer til den ydmygelse, hendes far har kørende for sig på den anden side af bordet. Måden, hans åndedræt blæser ind over bordet, når rugbrødsbidderne kværnes mellem de firkantede, gullige tænder i munden. Han minder hende om en ko i en stald, sådan som han sidder der og gumler, næseborene udspilede, ivrige efter at hive lidt luft ind mellem bidderne.

“Glæder du dig til at starte studie?” spørger Daniel så og afbryder den smule stilhed, der ikke får lov at være mellem dem længe ad gangen.

“Tja, det gør jeg vel. Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg har sagt ja til, eller hvad jeg skal forvente,” siger Ella, “Men det skal nok blive spændende.”

“Mit studie ligger jo ikke særlig langt fra CBS,” siger han.

“Jeg ser tit de der mappedyr flokkes udenfor.”

Ella smiler, ved ikke, hvad hun skal sige.

“Ja, de er sikkert nogle værre sataner, de mappedyr... Jeg har aldrig rigtig forstået, hvad det er, Ella skal på den business skole,” indvender Hans.

“Det er sikkert en meget god uddannelse, det er mere, om man kan klare miljøet, men det er jo smag og behag,” siger Daniel, den jævne og inkluderende skolelærer, han er tæt på at blive færdiguddannet som.

Ella skyller sin mund i vand efter tunsalaten.

“Hov, nu glemte jeg helt æg og tomat,” siger Sam, “Gider du ikke lige hente dem, skat? De står på anden hylde ude i køleskabet, jeg har pillet æggene.”

Daniel rejser sig uden at sige noget.

“Han virker da flink,” prøver Hans overfor Sam, “Rart endelig at møde ham.” Hans blik kigger bebrejdende på Samanta. Ella ved ikke, om han er opmærksom på det, men hun fornemmer, at han skal passe på.

“Han er en god far,” siger Sam uden at kigge på Hans.

Alfred fungerer som den perfekte tredjepart mellem dem, som en slags stødpude, der sørger for, at de slag, der potentielt virkelig kunne være optakten til en reel kampscene, bliver bøjet af. Hun kan ikke forestille sig, at de kunne finde på at skændes foran ham, hvilket beroliger hende en smule, som det skjold, hun har manglet ved sammenkomster som denne.

“Dada,” siger Alfred med munden fuld af grød.

“Hov, hvad siger du, lille ven? Siger du morfar? Hva’? Siger du morfar?”

“Nej, der må jeg sørme skuffe dig, Hans, for jeg tror, han er ved at lære at sige far,” siger Daniel, der kommer ind i stuen igen, sætter tallerkenen med æg og tomat på bordet, fjerner det klare filmovertræk og sætter sig til rette i sin stol.

Hans rækker ind over bordet og tager et æg, som han skærer over på midten og sutter grådigt sine fingre fri for den klistrede æggeblomme.

“Jeg tror nu alligevel, at han sagde morfar der,” mumler Hans for sig selv.

Ella ønsker at se Sams ansigtsudtryk for at danne sig et bedre billede af, hvordan det landerovre hos hende, men hun kan ikke se hende herfra, hvor hun sidder. Til gengæld fornemmer hun hendes usikkerhed i kroppen, uroen, der vibrerer i den, irritationen over for Daniel lige før, og nu denne krampagtige “samtale” om hendes kæreste med Hans. Hun har ikke engang selv fået noget at spise endnu, opdager Ella.

“Skal jeg gi’ Alfred lidt?” spørger hun tøvende

Det kommer ikke ud så overbevisende, som hun gerne havde villet, at det skulle.

“Ja, det må du da gerne,” siger Sam overraskende let.

“Jeg kan også godt,” siger Daniel hurtigt og rejser sig halvt op af stolen.

“Nej, jeg vil gerne,” siger Ella.

“Moster Ella,” siger Hans med munden fuld af æg og tomat og mayonnaise.

Kan han for helvede i det mindste ikke bare stoppe med at nævne de skide titler hele tiden! Hun ignorerer ham, mens hun koger indvendig, i tvivl, om Sam overhovedet ønsker, at Hans skal være morfar til Alfred, det virker ikke umiddelbart sådan. Det var forkert af dem at komme her, at trænge sig

på på den måde, det kunne hun allerede mærke, da Hans bad hende om at skrive til Sam i går aftes, da de var ved at planlægge turen til København, men nu er de her, og der er ikke så meget at gøre.

Sam og Ella bytter plads. Ella rører rundt i grøden og tager lidt op på skeen.

“Se her, uuuuhm,” siger hun til Alfred.

Han kigger på hende, leder efter sin mor, der fra sin nye plads ved siden af Ella sidder og smiler til ham.

“Får du mad af Ella, skat?” siger Sam med musestemme.

Hun læner sig ind over bordet, støtter sig let op ad Ellas skulder.

“Uhhmm...,” siger hun.

Alfred åbner munden og nupper skeens indhold med sine små, lyserøde læber. Han har endnu ingen tænder, “Men de er på vej,” har Samanta forsikret dem om med trætte øjne. Øllebrøden vipper ind og ud af munden på ham. Ella fornemmer, hvordan stoltheden vokser i hende.

“Mere?” spørger hun, smiler, forsøger at holde øjenkontakten med ham, mens hun gør endnu en skefuld klar, kigger kortvarigt ned for at sikre sig, at skeen ikke er for overfyldt.

Alfred kigger søgende på hende, som om han sidder og leder efter svaret på, hvem hun er, og hvorfor hun sidder der i hans mors stol og mader ham. På den anden side af bordet har Hans og Daniel begivet sig ud i en samtale om befolkningstilvæksten i København og om alle de arbejdspladser, der er ved at blive flyttet ud af byen og ud i de mindre kommuner. Hans tonser derudaf med sine 180 i timen, sådan som han altid gør det, når han taler om politik, og Daniel har svært ved at få et ord indført, selvom han prøver med den ene indvending efter den anden. Alfred forsøger at klemme skeen ud af Ellas hånd. Hun giver slip på den og lader ham undersøge den.

“Bare du ikke også giver ham grøden, så går det nemlig galt,” siger Sam til hende og smiler.

Der er noget ved hendes ansigt, ser hun nu, der ser anderledes ud. Træthed er det måske, men ikke på sådan en måde, der gør hende tung og trist at se på. Der er noget, der er forandret ved hende, noget, moderskabet måske har gjort, og som egentlig klæder hende, tænker Ella, hun er på sin vis mildere stemt, paraderne er sænket, og hun føles nemmere at nå indtil. Solen fejer gennem stuen, som stod nogen og legede med lysdæmperen, ændrer på et kort sekund rummet, toner langsomt ud ad stuevinduerne igen for til sidst

at forsvinde bag en sky, bøje om hjørnet på nabobygningen.

Da de er færdige med at spise, og Hans som den eneste sidder og napper lidt til osten og tomaterne, rejser Daniel sig op og begynder at tage af bordet, Ella hjælper til. De skiftes til at komme til i køkkenet, der er ingen opvaskemaskine, så Ella giver sig til at skylle tallerknerne af.

“Det behøver du altså ikke, det der,” siger Daniel.

Hun forsikrer ham i stedet om, at det ikke gør hende noget, at hun faktisk synes, at det er lidt hyggeligt at stå og vaske op, det minder hende om dengang, de camperede.

“Daniel,” råber Samanta inde fra stuen, “Sig lige til min søster, at hun ikke skal begynde at vaske op!”

“Der kan du selv høre,” siger Daniel og smiler til hende, mens han peger ind på Sam inde i stuen.

Ella mærker en varme brede sig i kroppen, som hun egentlig synes er fjollet, men hun kan ikke komme uden om, at det betyder noget for hende, når Sam omtaler hende som søster. En stolthed er det nærmest, en forsikring om, at hendes søster også er derinde et sted, en forhåbning om, at de en dag vil kunne mødes et bedre sted, måske. Hun håber det og beslutter sig for at lytte til hende. Hun skyller tallerknerne rene, stabler dem sammen med glas og bestik og sætter sig ind i stuen igen, finder en plads i sofaen. Hendes far og Sam taler om ulemperne ved at have en bil i København, mens Daniel står ude i køkkenet og varmer vand til kaffe.

“Nå, Ellapigen, skal vi se at komme mod Vibes igen, inden det bliver alt for sent og mørkt? Det er jo alligevel noget af en tur, der er tilbage.”

Hun hader, når han siger Vibes. Han gør det for at lyde smart, men det har fuldstændig den modsatte virkning. Han har det med at forkorte ting, der ikke behøver en forkortelse.

“Vil I ikke have en kop kaffe?” råber Daniel ude fra køkkenet.

“Ellers tak, du,” siger Hans, “Jeg tror sgu hellere, vi må se at komme afsted.”

Ella svarer ham ikke, hun ved godt, at hun ingen medbestemmelse har, at de kører efter den tidsplan, han har udstukket for dagen.

“Tak for mad,” siger Ella og smiler undskyldende til Sam, som har sat sig i lænestolen med Alfred på skødet.

“Det var så lidt. Vi glæder os til, at du flytter herover,” siger hun.

“Ja, det bliver da vildt spændende for dig!”

Daniel lyder overengageret, en smule nervøs måske, lettet over at besøget snart er ovre.

“Nå, men så siger vi farvel da,” siger Hans kejtet og går ud af stuen, ud i entreen, hvor han finder sine sko og jakke, som han tager i hånden.

Han bakser lidt med døren, Daniel kommer ham til undsætning, og han sætter sig ud på trappen i opgangen og anstrenger sig for at få hælen ned i sine næsten udtrådte Sketchers. Ella hiver op i hælappen af sine støvler, vender sig om og giver Sam og Alfred et knus. Hun vinker til Daniel, som har trukket sig tilbage i døråbningen mellem stue og gang.

“Vi ses,” råber hun.

“Ses!” lyder det inde fra lejligheden.

Ella går ud i opgangen, hvor Hans også er kommet op at stå og er i færd med at tage sin termojakke på. Han kan ikke lyne den længere, det er en gammel jakke, Velux står der hen over brystlommen, hans gamle arbejdsplads. Samanta stiller sig i døren med Alfred på armen.

“Ha’ det godt,” siger hun henvendt til Hans.

“I lige måde, min pige.”

Det vender sig i Ella, som er på vej ned af trappen. Hun kan ikke se Sams reaktion, men hun tvivler ikke på, hvordan hun har det med ham. Hvad fanden bilder han sig egentlig ind?

Sigurd af Danmark

Jeg stod og kiggede på hylden med 14 dages-lån. De nyeste udlånstitler. Mit blik vandrede langs den institutionsgule hylde, fra den ene ende til den anden og tilbage igen.

Jeg var egentlig taget hen på biblioteket for at printe en såkaldt frigørelsesattest ud, som jeg skulle aflevere i min a-kasse. Når man har et job, hvor man kun arbejder deltid, skal a-kassen have dokumentation for, at man kan forlade dette deltidsjob til fordel for et job med fuld beskæftigelse, før man er berettiget til at modtage dagpenge, og det er man kun berettiget til, når man står til rådighed for arbejdsmarkedet hele tiden, og det gør man ifølge paragrafferne åbenbart ikke, når man er deltidsbeskæftiget – medmindre, at man altså kan få sin chef til at skrive under på frigørelsesattesten, som giver én mulighed for at smutte uden varsel.

Det var kun dage siden, at jeg havde afleveret mit speciale på universitetet, og nu var jeg kommet i kløerne på beskæftigessystemet. Jeg arbejdede på en burgerbar på street food-markedet på Refshaleøen.

Der var ikke rigtig nogen af titlerne på hylden, som gav mig lyst til at læse. Der var ellers både noget Murakami og noget dansk halløj, Morten Ramsland eller noget. Jeg kom til at tænke på nogle andre titler, som jeg i lang tid havde gemt i baghovedet. Franzen. Sabroe. Hvad var det nu den der ... den der, de lovpriste i det der litteratur-program fra tv, hvad var det nu den hed, tænkte jeg. Frihed? Hed den det?

Jeg søgte inspiration til min egen skrivning snarere end en bog at læse for fornøjelsen alene, det gik op for mig dér. Blikkets vandren over bogreolerne ophørte, men ikke, fordi blikket mødte, hvad det søgte, men måske snarere, fordi det gik op for blikket, at det som det dybest set søgte, ikke kunne findes på hylden. Det kunne kun findes i mig selv. Flygtig som den var, ville jeg gøre, hvad jeg kunne, for at fastholde denne erkendelse: at jeg ikke ledte efter noget at læse, men efter noget, der kunne lede mig til at skrive og til at tro på, at det, jeg skulle bruge for at skrive, var i mig selv. Den erkendelse vidste jeg kunne styrkes af lidt lækker Sabroe-læsning, det havde han allerede hjulpet mig med flere gange. Ja, nu ville jeg tage et par

bøger med mig og gå hjem og skrive mig fri af denne længsel, tænkte jeg. Eller var det Sabroe?

Jeg boede på Koldinggade, en spytklat fra biblioteket. På vejen hjem gik jeg forbi Maestro Kebab, den klammeste og mest beskidte shawarmabar på Østerbrogade. Alt manglede finish: Først og fremmest maden lod meget tilbage at ønske. Når éns bestilling var klar, fik man stukket et slattent pitabrød i hånden, halvt fyldt med shawarma, skåret iceberg, og hvis man var heldig, var dressingen nede i brødet, mellem kødet og salaten, og hvis man ikke var heldig, lå den og balancerede rundt oven på det hele, perfekt, hvis man ikke havde noget imod en creme fraiche-sø på brystkassen. Maden var med al tydelighed et produkt af omgivelserne. Butikken manglede også finish: I hvert af hjørnerne i det lille butikslokale lå der skidt og snavs og nullermænd – af en størrelse, som man ikke engang kan finde i en single-mands lejlighed – imellem panelerne, der ikke mødtes, de var for korte, fordi en amatør havde lavet... eller netop ikke lavet det. Den uhumske fornemmelse blev underbygget af maestroens evige morgenhår og pletter på trøjen, som jeg ikke kunne undgå at bemærke, da jeg trådte ind i butikken. Gad vide, om han sov ude bagved, tænkte jeg første gang, jeg var der. Næste gang lagde jeg ikke mærke til det, og tredje gang, jeg gik derind, gik jeg i ét med omgivelserne, og jeg kunne se i det spejl, der af en eller anden årsag ofte hænger på shawarmabarer, at jeg selv var blevet en bums med morgenhår og burgerøjne, og jeg følte mig pludseligt godt tilpas på den beskidte, uprætentløse beværtning, som stod i skærende kontrast til Østerbrogade i øvrigt.

Jeg tog en shawarma med hjem. På vej ud af døren sagde jeg farvel, hvilket afbrød maestroen i at tørre sig om munden med sit ærme, da han ville returnere mit farvel med et 'Goddaaaae', som var virkningsfuldt i kraft af den implicitte, positive klang, men også i kraft af, at han både brugte det til at ønske sine kunder en god medfart, når de forlod butikken, OG til at byde kunderne velkommen, når de kom ind i butikken ... og den var stensikker hver gang, 'Goddaaaae'. Nogle gange kunne jeg ikke lade være med at sige det i munden på ham, så vi blev et slags kebabkor, og det var så en af mine små glæder.

Jeg var træt. Klokken var omkring 13.30, og jeg tænkte, at det var nu, hvis jeg skulle nå at have en lur, inden jeg skulle på date. Senere på dagen,

klokken 17, skulle jeg mødes med en 39-årig kvinde. Jeg lagde mig, men efter et par håndfulde minutter rejste jeg mig fra sengen og lavede en lillebitte joint af det sidste skunk, jeg havde liggende, og jeg troede, at jeg ville kunne falde i søvn med en skævert på. Jeg lavede jointen på nul komma fem, satte mig i vindueskarmen og røg den lige så hurtigt. Jeg lagde mig i min seng, mit hjerte bankede, jeg var spændt, og det havde ikke hjulpet på noget som helst at ryge. Jeg trak vejret dybt nogle gange, jeg prøvede ikke at tænke på, at jeg skulle møde en person, jeg aldrig havde mødt før. I stedet for IKKE at tænke på det, skulle jeg have tænkt på noget helt andet. Det var, som om min hjerne ikke kunne forstå, at jeg IKKE ville tænke på det, og nu tænkte jeg ikke på andet. Hvor var det også åndssvagt at ryge sativa-skunk med den hensigt at falde til ro, når jeg – hvis jeg havde tænkt mig om, og jeg ikke bare havde røget for at ryge – jo godt vidste, at jeg ville blive high as a kite af at ryge det stads.

Tankerne for rundt i smasken på mig. Jeg tænkte på sex... med en fuldvoksen kvinde. Tankerne blev krydret med en forestilling om, at sådanne modne kvinder godt kunne li' at få den røven. Gamle, slappe huller. analsex, det måtte være en majestætisk fornemmelse, tænkte jeg. Pludselig kneppede jeg Dronning Margrethe i røven i et indre billede, da tankesproget og billederne brændte sammen på nethinden. Jeg slog øjnene op med et spjæt. Jeg trøstede mig ved, at jeg da i det mindste var faldet hen, for jeg havde brug for noget at trøste mig ved lige dér, og jeg grinte af mig selv og tænkte instinktivt, at jeg rent faktisk var ved at blive sindssyg, selvom noget andet i mig samtidigt overbeviste mig om, at alt var i den skønneste orden.

Kvinden jeg skulle møde få timer senere, var jeg kommet i kontakt med på en knalde-app. Mette. Jeg havde skrevet noget i retning af: Hej Mette. Du ser smadder sød ud, du ligner en, jeg godt vil lære at kende. Hvad søger du? - Hej Sigurd. Jeg er ny herinde, så... Hvad søger du?

- Spændende, jeg er også relativt ny i dette univers. Jamen jeg søger en, der er med på noget hygge, rødvin, samtale, god sex og morgenmad på sengen

...

- Det lyder lækkert. Morgenmad på sengen har jeg ikke prøvet før.

En ny besked fra hende landede. - Tøserne kommer til spisning i aften, men når de er taget hjem, kan du komme og kneppe mig hele natten!!!

- Fuck, det vil jeg gerne! Men jeg kan ikke komme i aften desværre. Det udviklede sig hastigt, og i løbet af et par dage havde vi lavet en aftale. Hun gik til dans i Herfølge om torsdagen, og det endte med, at hun droppede dansetræning i den efterfølgende uge for at mødes med mig i København i stedet. Vi aftalte, at jeg skulle finde et billigt hotelværelse, hun skulle nok betale, som hun skrev.

Fra at vi matchede, hvor vi begyndte at skrive sammen, og til dagen, hvor vi skulle mødes, gik der i underkanten af en uge. Det gav os masser af tid til at skrive.

De første par dage er korrespondencen både præget af en oprigtig glæde over, at der rent faktisk er nogen derude, som synes, man er lidt interessant, og en oprigtig interesse i, hvad der mon gemmer sig bag det endimensionelle profilbillede. Man spørger sig selv; hvad mon der gemmer sig inde bag øjnene og hendes smil, hvilket menneske er det, jeg kommer til at møde? Man udtrykker dette igennem beskederne, og modparten svarer efter bedste evne, da dennes interesse er gensidig. Dernæst begynder man at fantasere om vedkommende kropsligt, samtalen træder ind i en ny fase. Efter at man har skrevet frem og tilbage om interesser og værdier, i et sobert sprog, ændrer éns tankegang sig, når samtalen trækker ud på de sene aftentimer. Så efter at vi havde aftalt tid og sted for vores møde, og den del var på plads, begyndte jeg at visualisere mødet imellem os i et indre billede. Samtalen tog form af dette billede, og i stedet for at skrive om, hvilke værdier jeg tænder på hos et andet menneske, begyndte jeg at skrive om, hvilke greb der tænder mig i sengen. Vi begyndte at skrive om, hvordan de første øjeblikke af vores mødes kunne udfolde sig i konkrete beskrivelser. Hun skrev, at jeg skulle tage hende på røven og omfavne hende i et kys i det samme sekund, hun åbnede døren til hotelværelset, efter at jeg havde banket på.

Jeg måtte stå op af sengen og gøre mig klar til at komme afsted. Jeg skulle finde en undertrøje at have på under skjorten. Jeg kiggede over mod vasketøjskurven, som var fyldt til randen. En sok var faldet helt ud og lå på gulvet ved siden af. Vasketøjskurven vidste, hvad jeg var ude på, og den returnerede det blik, jeg sendte den, ved at nedstirre mig på en måde, der fik mig til at tænke, at undertrøjen nok lå langt nede i det snavsede

tøj, og at kurven gerne ville tømmes. Jeg fik dårlig samvittighed over at være ligeglad med alting, men jeg undertrykte ingenting, for jeg kunne ikke mærke det, fordi al min samvittighed var gået op i røg, da jeg sad i vindueskarmen tyve minutter tidligere. Måske var det derfor, at jeg endte med at fiske undertrøjen op af vasketøjskurven, jeg var ligeglad, hev en sort bomuldstrøje overhovedet, mine pæneste jeans på, støvler og min mørkeblå marine-jakke på.

Ned ad trappen, ud på gaden, op på cyklen, ud af kroppen, op i hovedet og bevidstheden: Nu skulle jeg ud på Amager og gennemknepe en vildfremmed. Mit hjerte gik i galop. Det kunne jeg mærke, selvom jeg sagde til mig selv, at jeg var ligeglad:

Det er altid nyt, Sigurd. Det er aldrig det samme. Ingen kvinder er éns, enhver ny relation er anderledes. Du kan ikke forlade dig på tidligere erfaringer.

Hold dog kæft, og stik den moralske opsang langt op bag i. Jeg skal møde en fuldvoksen kvinde med børn og boliglån, selvfølgelig kan jeg sgu da ikke bruge mine erfaringer med diverse ungmøer til en skid.

Jeg havde trukket tiden lidt for længe, jeg måtte skynde mig. Jeg trampede i pedalerne, da jeg cyklede ind mod byen ad Østerbrogade. Jeg kom halsende på tværs af Købehavn, det dunkede i tindingerne, om det var dårlig kondi eller dårlige nerver, var svært at sige. Jeg tog mig selv i skridtet for at mærke, om lysten havde rejst sig, men det var ikke det, der dunkede. Jeg var bange og fuld af forventning på samme tid. Det var ligesom at have en motor på cyklen og ti vilde heste i brystkassen.

Op ad Koldinggade, på tværs af Randersgade, op til Østerbrogade, til venstre ind mod byen, forbi Trianglen, forbi Den Franske Café og Sortedams Sø. Glo på smukke og tilsyneladende velstående kindben ovre på Dag H, mens jeg holder for rødt i krydset ved Lille Triangel. Til højre ad Øster Farimagsgade, til venstre ad Gothersgade, til højre ad Christians IX's Gade lige før Posterland. Så på Gammel Mønt, bliver til Bremerholm bag Magasin, frem til det store kryds ved Holmens Kanal, lige over vejen, Nationalbanken på venstre side, Havnegade, over den lille Børsbroen, videre, over Knippelsbro, henover Christianshavn, kaste et længselsfuldt blik til højre ved sandwichbaren, Blue House, forbi Christianshavns Torv, henover dæmningen, lige ud, og så til venstre ad den lille gade, Ved Amagerport.

Den var to minutter i, da jeg stod af cyklen. Ved Amagerport. En smal gade, med høje 5-etagers ejendomme på begge sider. Dér, i den gade, ved siden af en affaldscontainer, som stod der den dag, dér parkerede jeg min azurblå cykel.

Jeg tog en gul Kings frem og pattede lidt på den, inden jeg tog luft ind og mandede mig op. Jeg ønskede, at min puls, som var ved at omdanne de positive forventninger og banke dem ud gennem pandebrasken, ville falde. Jo mere jeg ønskede det, jo stærkere blev min puls, og jeg overvejede ikke, om min krop forsøgte at fortælle mig noget. Jeg pustede røgen ud gennem næsen og fjernede en enkelt dråbe stressved fra min pande, inden jeg drejede omkring og gik om til hotellets indgang, som var på Amagerbrogade, på den anden side af bygningen.

Der var en meget lille hall, rettere sagt: entre. Bag disken i receptionen stod en lille mand med smalle øjne. Jeg fik en fornemmelse af øjenkontakt, inden jeg strøg forbi. Det hele, væggene, interiøret og selv planterne, havde en underlig orange farve. Jeg gik op ad trapperne. De knirkede som en tør fiske, der trængte til en kærlig hånd. Jeg kom op på anden, jeg gik igennem et gennemgangsværelse. Det var indrettet i en flertydig dunkel stil med tunge træmøbler i brune nuancer. Jeg bemærkede en sofa, betrukket med læder og knapper i et mønster, der skulle få én til at tænke Chesterfield. Der var også et Bornholmer-ur og malerier af den hollandske kongefamilie. Det var i hvert fald mit gæt. Fra gennemgangsværelset og hen til 211 kom jeg forbi en dør på vid gab. Idet jeg gik forbi, kunne jeg se, at der lå to asiater i et total mørklagt værelse, kun oplyst af skæret fra deres smarttelefoner. Jeg fandt værelse 211 og skulle lige til at banke på. Min puls bankede. Ro på, vi har jo aftalt hvordan og hvorledes, nåede jeg at tænke, inden min knytnæve afbrød mig ved at banke på døren.

- Hej Mette, sagde jeg og fyrede det store smil af.

- Hej Sigurd.

Hendes stemme var dybere end jeg havde forventet. Hun havde en iøjenfaldende lyseblå øjenskygge på. Hun smilede. Hun havde mørkt hår med kraftige krøller. Hun havde store, flotte – og i dagens anledning, røde – læber, som næsten tog al opmærksomheden væk fra et lille mellemrum mellem hendes fortænder i overmundten, som til gengæld var der i alle anledninger. Den måde hvorpå huden var spændt udover hendes kranie og

hendes ansigts kurver, det var et syn. Hendes briller indrammede hendes ansigt.

Vi omfavnede hinanden og kyssede straks. Det var ikke så akavet. Løgn. Kysset smagte af røg i en grad, som var ny for mig. Det var en intens smag, og jeg forestillede mig, at den måtte komme et sted dybt nede fra hendes mave. Udover det duftede hun udmærket, hendes parfume duftede sødligt og uprætentøst. Jeg fortrak ikke en mine.

I en krampetrækning af en bevægelse får jeg min ene hånd forbi hendes hals, ind under håret og om i hendes nakke. Jeg lægger min håndflade på nakkeryggen, og markerer, at jeg er der. Min anden hånd ER gledet ned på hendes røv. Hun har læderbukser på! Er det en tidsmaskine, jeg skal til at kneppe? Jeg sveder og er helt varm. Jeg har stadig min mørkeblå marinejakke på. Jeg klasker hende i røven og trækker hende ind til mig med den anden hånd. Vi snaver dybt. Jeg kan mærke hendes udånding gennem næsen på min overlæbe. Hun kysser godt.

- Du skal sutt' min pik, siger jeg. Jeg smiler. Jeg er usikker. Hun smiler tilbage.

Det var vildt og ukoreograferet – og alligevel var det, som om vores to kroppe ligesom kørte efter en eller anden internaliseret, automatiseret rytme, en protokol, pornoprotokollen: Altid sutte pik, sutte pik, sutte pik, som det første.

Jeg var både imponeret og intimideret, da hun satte sig på knæ foran mig. At hun bare sådan uden videre tog mig i munden. På den anden side var jeg håbefuldt for, at hun var god til det, så jeg ikke skulle irttesætte hende for hurtigt og derved kunne undgå, at hun skulle føle sig utilstrækkelig eller forkert og derved miste modet og potentialet for at fortsætte og blive bedre.

Jeg begyndte at blive træt af det, fordi det overhovedet ikke føltes godt. Det gør det aldrig første gang, når det er en ny, der sutter. Hun skal lære min pik at kende, ligesom jeg skal lære, hvorhenne kontakterne, der tænder hende, sidder på hendes krop, og hvordan de helt præcist skal håndteres. Hun suttede ligesom for hårdt og protokol-agtigt, og til min overraskelse tilsyneladende uden den store erfaring, var en tanke, der strejfede mig. Hun

gjorde det for at gøre det, for protokollens skyld, og mere kunne jeg sådan set ikke forlange, men omvendt føltes det ikke, som om hun havde længtes efter at sutte pik. Det handler ikke kun om selve sutteteknikken, men også om, om hun begærer det. Hvis hun elsker det, og tør vise, at hun elsker det, er teknikken komplet ligegyldig.

Uden at sige noget tog jeg fat om hendes underarme og løftede hende op, lagde min hånd om hendes nakke i et snuptag, trak hende helt ind til mig og hviskede: Tag fat om min pik, mens jeg tog fat i kæberne på hende, med en tommel på den ene kind og fire fingre på den anden, som var hun et barn, der skulle irttesættes. Jeg slikkede på hendes læber og henover en flagrende tunge, inden hun kunne nå at svare. Hun reagerede cirka på samme måde, som en baby, der har fået noget i munden, den ikke kan lide, og derfor, i en blanding mellem at spytte og puste, slår en lille boble af mundvand ud mellem læberne: Brffft!

- Var det lækkert for dig, spurgte hun og smilede.

Hvad nu, hvis det ikke var lækkert, det kunne jeg jo ikke sige, tænkte jeg.

- Ja, det var lækkert, sagde jeg bekræftende. - Men ... jeg kan godt mærke, at jeg lige skal lande, sagde jeg og kiggede hende direkte i øjnene.

- Ja!, sagde hun bekræftende og hævdede sine øjenbryn som en forsikring om, at hun talte sandt, - Vi skal lige lande. Stemningen på det lille hotelværelse havde været intens i de to-tre minutter, der var gået, siden jeg kom ind ad døren, men idet vores blikke mødtes i enighed om, at vi lige skulle lande, hvad det så end indebar, tog det ligesom brodden af det hele, og lige dér blev det en fælles oplevelse, noget vi delte, som en hemmelighed vi havde sammen. Nu var jeg tilstede i min krop, ikke kun i mit hoved.

Hun placerede sine håndflader på mit bryst og lod dem glide ud til hver sin side samtidig med, at hun holdt fast i min jakke, så hun til sidst fik den vristet af mig. Jeg tog fat i hendes sorte bomuldstrøje ved linningen i livet, hun løftede armene over hovedet, så jeg kunne tage den af hende.

- Læg dig, sagde jeg så. - Læg dig godt, sagde jeg igen. Hun lagde sig på sengen. Hun fumlede i et kort sekundt med at få knappet sine bukser op. Jeg knappede mine bukser op og smed dem hen i en lænestol ved siden af sengen.

- Vend dig om på maven, sagde jeg. Hun vendte sig. Jeg kravlede indover hende og satte mig over skreven på hendes baglår og tog godt fat i linningen

på læderbukserne og trak til, jeg måtte lægge kræfter i, og et par runde røvballer poppede frem bag en lille trusse.

- Vend dig om, læg dig på ryggen, sagde jeg og kralvede tilbage. Hun smilede.

Hun var næsten afklædt. Hun smed bh'en og et fnis efter mig. Jeg betragtede hende tæt på. Hendes krop var som et landskab, med kurver, fordybninger, stigninger og fald. Gad vide om jeg kan fornemme årringene, når jeg kommer ind i den krop? Jeg havde aldrig set sådan et par bryster før. De var små, de var ... ikke så fyldige, men de var heller ikke tarvelige, for det var takket være deres størrelse, at tyngdekraften ikke havde trukket dem lange. De var søde. Så var der maven.

- Så har jeg altså min mor-mave, sagde hun.

Det var, som om hun så, hvad jeg så. Jeg observerede, men gjorde alt, hvad jeg kunne for ikke at bemærke den.

Ligesom brysterne havde jeg ikke set en mor-mave før. Den lignede lidt en halv indbagt pizza, dem der er åbne, det kunne være en af dem med oksefilet og bearnaise, det hele ligner bare snask og blæver. Men det var okay. Hun havde havllange, muskuløse ben, der vidnede om, at hun engang havde været i god form. Hendes røvballer, store og veltrænede sædemuskler, gik i ét med hendes lår, som gik i et med hendes ben, ligesom tennisstjernen Garbine Muguruza, bildte jeg mig ind.

Hun lå på ryggen, og jeg kralvede op, mellem hendes ben. Med den ene hånd tog jeg fat om anklen på det ene ben, ud til siden med det. Med den anden hånd tog jeg fat om anklen på det andet ben, ud til siden med det. Jeg stak mine hænder ind under hendes baglår og løftede op, så hun måtte bøje benene i en vinkel, og på den måde skabte jeg plads til at kravle helt op til hendes røv. Jeg sad på mine ben, mine lår stødte mod hendes baglår. Hendes åndedræt var tungere end før. Jeg lændede mig indover hende. Med den ene hånd tog jeg fat om hendes håndled på den ene arm, ud til siden. Med den anden hånd tog jeg fat om håndledet på den anden arm, ud til siden. Hun begyndte at lave lyde. Jeg kunne mærke, at min pik, som ikke var fuldt erigeret, og derfor ikke var så sensitiv, som den kunne blive, mødte hendes ydre kønslæber. Hendes kønsorgan dunkede mod mit. Jeg kyssede hende på halsen under øret, hun stønnede. Jeg tog mine arme rundt om hendes lårbasser og trak hende helt ind til mig. Jeg lændede mig frem igen,

kiggede hende direkte ind i lystcenteret, midt i hjernen, flere centimeter bag håndes blågrønne øjne. Hun slog armene om mig, så hendes håndflader lagde sig lige under mine skulderblade, og konstaterede:

- Du sveder, i en tone af lige dele forbavselse og tilfredshed.

- Ja, jeg sveder helt vildt, svarede jeg og bekræftede hende omgående i håb om, at jeg kunne affeje hendes observation hurtigere.

Hotelværelset var ligeledes holdt i det orangebrune. Sengen var lige inden for døren. Der var et lille bord med en lille lampe på hver sin side. Der ud over indeholdt værelset en lænestol, et kasse-tv og en fransk altan.

- Knep mig.

Hun vækkede mig omkring klokken halv fire for at tage afsked. Hendes far, som passede hendes unger, ville gerne ud at sætte garn i Præstø Fjord. Han havde netop ringet, fortalte hun mig med grus i øjnene. Klart!

Alt indikerede, at det aldrig skulle blive mere end denne engangsfornøjelse.

Men på trods af det cyklede jeg smilede over den ene stenbro efter den anden på vejen hjem til Østerbro, hvor min roomie troligt måtte lægge øre til min oplevelse.

- Argh, hvis hun vil ses igen, så gør jeg det sgu nok, sagde jeg.

En måned senere havde jeg mødtes med Mette to gange mere.

- Ej men det går jo heller ikke, hun har halvstore børn og den slags, sagde jeg, da min roomie spurgte, hvad det var, jeg havde rodet mig ud i.

Et halvt år senere havde alarmklokkerne bimlet og bamlet budskabet ud på Østerbro, men i mellemtiden var jeg blevet forelsket.

Tabte ansigter

Steg (tekst 1/3)

Jeg kører hænderne langs kjolens mørkeblå stof og glatter et par usynlige folder. På nettet stod der 'marineblå silkekjole', men solen gør den nærmest lilla.

"Det skal nok gå," siger han og parkerer ved siden af en sort Ford Mondeo. Gruset knaser under os.

Jeg nikker og griber fat om læbestiften og det lille håndspejl i tasken. Jeg lægger trænet den sidste brik i mit ansigt, kører læberne mod hinanden og laver trutmund. Kontrollerer mit hår, mine ører, min hals, mine bryster. Kigger ned over min flade mave under silkekjolen.

"Hvor er du smuk, skat."

Jeg læner hovedet mod hans skulder og trækker duften af renhed og tryk ind i mine næsebor. Lukker øjnene.

Han lægger sin stærke hånd på mit lår, og kraften trænger gennem kjolens tynde stof som strøm på et batteri. Bare han ville køre hånden ind under stoffet og op ad mit ben og lade mig flygte ind i lysten.

"Er du klar?" spørger han og vender sine læber mod mine.

"Ja," smasker jeg med ham i munden og trækker hovedet tilbage. Jeg tørrer mit underansigt med håndryggen og åbner bildøren. Vinker til mængden af kroppe, der står samlet ved indgangen.

"Heeeej Karoline!"

Jeg vender mig rundt. Scanner eksistensen og genkender stolpebenene. De stikker ud som to blege cocktailpølser under en grønlig nederdel med kirsebær.

Benene stavrer hen mod os, mens jeg fylder favnen med gule roser.

Simon lukker bagagerummet.

"Hvor er det godt at se jer."

Min moster Anja krammer mig og holder mig ud fra sig med et fast greb i

mine overarme.

"Guuuud, hvor ser du dejlig ud," udbryder hun og betragter mit ansigt. Jeg kigger ned på hendes ben og leder efter knæene under nederdelskanten. Alle mennesker har sgu da knæ, har de ikke? tænker jeg, mens jeg siger i lige måde og smiler, som man skal. Hun slipper mig og giver Simon samme tur.

Vi går op mod forsamlingshuset, og mine stilethæle graver sig ned i gruset, som om de ikke vil fremad. Simon tager mig under den arm, der ikke er dækket af roser.

"Skal vi bare tage dem fra en ende af?" spørger han ud gennem den ene mundvig uden at kigge på mig, da vi nærmer os mængden af kødklumper med tøj på. Det lykkes os altid at komme som nogle af de sidste, og det er så dumt. Alle ved, man skal komme fem minutter før, så man kan placere sig et sted langs væggen og lade sig hilse på.

Jeg nikker og strækker munden ud mod ørerne, så der kommer et smil frem af de mørkerøde læber. Så siger vi hej og krammer kvinderne og giver hånd til mændene. Først de permanente krøller, så den pelikanlignende dobbelthage. Den bløde med selerne og vedhængen med det slatne håndtryk. Det er som at stikke hånden ind i en fugtig bolledej. De store diamantrøreringe fra Thailand, den kanelduftende kvinde, det våde askebæger, hornbrillerne, rottehalerne, den kantede kæbe og de gigantiske fortænder. Hvorfor sørgede ingen for, hun fik togskiner i femte klasse ligesom alle andre med ustyrlige tandsæt?

Til sidst de lange stænger med min søster ovenpå og hendes overarme af en kæreste. Vi krammer.

"Flot kjole," siger jeg.

"Tak."

"Er det okay at være her?"

Jeg får med det samme en hæmningsløs trang til at spytte hende i hovedet.

"Ja da," siger jeg i stedet og rykker lidt i Simon, da en pæreform med hævede fødder forsøger at mase sig forbi. Vi stiller os for enden af gæsterækken og venter på de sidste.

"Vil I have en velkomstdrink?" spørger en hvid skjorte i et par lidt for stramme habitbukser, der laver camel toe og splitter hans boller ud på hver side af syningen.

Jeg rækker ud efter et glas til os hver.

"Hvad er det?" spørger Simon tjeneren og dufter interesseret.

"Asti. Eller... de kalder det champagne i Jylland," siger jeg, inden skjorten når at svare, og tømmer i en slurk. Jeg kan det der med at åbne svælget.

*

"Og nu skal vi råde et trefoldigt leve for min mor," råber min søster, læner sig ind over bordet og løfter glasset.

Resten af salen gør det samme og hejser rødvin og vand og øl og cola som det mest multikulturelle indslag på dagen.

"Hurra, hurra, hurra og så det lange. HUUUURRRRRAAAAAA!"

Min mor krymper halsen som en skildpadde, så hovedet kravler helt ned i skuldrene.

”Taaak, tak, tak. Tak min skat,” siger hun til min søster og tager hendes hoved i hænderne og kysser panden.

"Og tak for alle de fine gaver," siger hun til ansigterne, der allesammen er vendt mod hende.

Jeg betragter min søster, da hun skal til at sætte sig ned igen. Kigger på hendes ører gennem det alt andet end leverpostejsb blonde hår. Ingen lægger mærke til, det ene er næsten en centimeter større end det andet.

Der er heller ingen, der lægger mærke til, hendes rygsøjle er formet som et C, og at hun altid tipper overkroppen over på højre hofte, når hun sidder ned. Det hedder idiopatisk skoliose.

Det er lidt som en forårskåd tulipan, der med farve og sprødhed prøver at skjule det lille, uperfekte knæk til den ene side. Eller en pik, jeg stødte ind i på et toilet i Svendborg som teenager. Den ville også virkeligt gerne en lille smule til højre.

"Hvordan går det på jobbet, Karoline?"

Jeg genkender den indeklemt, porøse stemme og afmonterer billederne af skæve pikke og store ører. Jeg vender mig mod min moster Anita, der sidder skråt overfor mig, og får lyst til at rømme mig i håbet om, hun vil gøre det samme, så de små luftbobler på stemmebåndet brister.

"Det går godt," siger jeg og føler mig som en fisk, der på et splitsekund gik fra at være et frit væsen til at have en potentielt dræbende krog med modhager i kinden.

"Er du glad for det?"

Jeg nikker, sætter rødvingsglasset til munden og tager en dobbelttår.

"Godt," siger hun entusiastisk og fletter de tykke fingre ind i hinanden. Vielsesringen er nærmest vokset ind i kødet på hende.

"Det må også være rart for dig ikke at skulle forholde dig til så mange mennesker hver dag. Lidt en lettelse, kunne jeg forestille mig?"

Ordene er spinkle og forpustede. Som om dobbelthagen presser på lufttrøret, så der ikke er plads nok til at trykke dem ordentligt ud.

Jeg betragter hende. Hun ved slet ikke selv, hun er hovedløs. Stilheden gør hende febrilsk.

"Du var jo lidt udfordret på at komme ud til kunderne, fortsætter hun og nikker anerkendende, så sølvhalskæden fra min mormor forsvinder i fedtlagene."

"Hvad mener du?" spørger jeg og lægger hovedet på skrå. Jeg ved godt, hvad hun mener.

"Nåå, jamen, jeg tænker bare på det der med at skabe en relation til folk. Det havde du jo ikke så nemt ved."

Jeg spænder i kæbemusklerne for ikke at tabe smilet.

"Hvordan i alverden tænker du, moster Anita?"

Jeg spørger lige så blødt, som det ville være at drikke et glas fløde med usynlige glasskår i. Først er fløden let som vat, men langsomt har glasskårene deres virkning.

Jeg forestiller mig hendes hoved på fadet foran mig. I stedet for gammeldags oksesteg ligger moster Anitas ansigt. Glinsende øjne, den hudormebelagte næse og de fedtfulde kinder overhældt i rødvinssauce med waldorfsalat og hvide kartofler.

"Altså du kan jo ikke gøre for det, Karoline. Det kan du jo ikke. Og du skal ikke skamme dig over det. Du er nået så langt med, ja, med dit handicap."

Hun dupper læberne med en cremefarvet papirserviet og lægger den ved siden af tallerkenen. Jeg tager smilet af og stirrer hende stift ind i de grå øjne. Ikke gråblå eller grøngrå eller skinnende grå. Bare grå.

Hun smiler og hviler underarmene på bordkanten. Flytter på gafflen, rykker på vandglasset.

"Du ved godt, du kan få det fjernet, ikke?" Siger jeg og vifter med hånden foran min hals.

"Hvad?" Hun lægger hånden på den slatne hud, så det blævrer.

"Ja, dobbelthagen," siger jeg. "Du kan nemt få den fjernet. Jeg læste om en, der fik den fjernet på et privathospital. Det kostede 25.000, men det er jo alle pengene værd."

Hun retter sig op og trækker hagen ind mod brystet, så det hele samler sig som baderinge. Hun prøver at gribe det ansigt, hun er ved at tabe.

Simon kigger over på mig og ryster på hovedet. Jeg ved, hvad det betyder, men jeg er ligeglad.

Æg (tekst 2/3)

"Lisa?"

En turkisblå t-shirt med smalle skuldre og slank talje kigger ud over kvindekollektivet og en enkelt mand. Syv sæt øjne ser op. Nogle ryster på hovedet, andre kigger bare ned igen.

En rød filtjakke går til bekendelse og samler en slidt lædertaske op fra gulvet.

"Det er mig," siger hun og retter lidt på mundbindet. De to kvinder mødes i døråbningen.

"Hej Lisa. Jeg hedder Julie og er sygeplejerske."

Kun en gul hårelastik og et tatoveret hjerte på det ene håndled afslører, der er et menneske under uniformen.

"Vi skal den her vej."

Filtjakken nikker og følger med. Knuger læderhanken og retter på jakken. Vi ved alle, hvad der venter hende om få minutter.

"Er du nervøs?" spørger en med-vilje forvasket cowboyjakke og kigger over på en mut blondine med en snert af udgroning i toppen, mens han gnider skosnuderne ukonstruktivt mod hinanden.

"Nej," svarer hun.

"Skal jeg gå med ind?"

"Nej, det behøver du ikke."

"Det vil jeg altså gerne."

"Ja, men det behøver du ikke."

Hun smiler udglattende til mig, der, hvad jeg troede var diskret, følger med i deres samtale.

Han rækker ud efter hende i et forsøg på at forbinde dem fysisk, og hun åbner sin knyttede hånd og lukker ham ind, som om han er opladeren, og hun er en afladt plugin-hybrid.

"Det skal nok gå," siger han, og jeg får lyst til at holde en kniv lige mod hans forsvarsløse løg mellem de spredte ben og true ham til at holde kæft. Hvad fanden ved han om, om det nok skal gå!

"Du skal ikke være nervøs," hvisker han, da hun ikke svarer, og jeg ændrer min plan. Jeg vil ikke nøjes med at true hans ædlere dele. Jeg vil, med en meget sløv kniv, skære løgene af, snitte dem groft og give dem en tur i minihakkeren, så de til sidst er mere grød end løg og ikke er andet end smagsgivere i frikadellerne.

Hun kigger over på ham og løfter øjenbrynene.

"Er du sikker på, jeg ikke skal gå med ind?" forsøger han igen.

"Nu stopper du simpelthen," siger hun sammenbidt, slipper hans hånd og tørrer sine fingre i det ene bukseben.

Jeg kigger rundt. Vi er seks underliv og løgene tilbage i lokalet, efter Lisa er gået. En ligner, hun lige er trådt ud af Astrid Lindgrens Bulderby-univers. Uldstrømpebukser, jomfrufregner og en jeg-tænker-aldrig-på-pik-fletning, der hviler udtryksløst på den ene skulder.

En anden sidder og gnider den ene tommelfinger rytmisk over den anden. Hendes pastelfarvede alt-er-i-harmoni-negle siger mig, hun er ultrafertil og har æggestokkene fyldt med smilende æg, der bare venter på at blive omfavnet.

Hun er ikke flygtet ind i en anden verden på mobilen, men holder stædigt fast i at være til stede i virkeligheden, hvor vi er reduceret til fugtige tissekoner med eller uden hår.

Jeg stirrer ud ad vinduet og over på den modsatte hospitalsbygning, hvor hvert vindue fortæller en historie, der enten handler om liv eller om død. Sådan er det på et hospital. Man er på en eller anden måde tættere på døden end nogensinde. Enten overlever man, eller også dør man, eller også giver man et liv til en anden.

Tissekonen er porten til livet. Måske er det derfor, folk vælger at blive gynækologer. På grund af kærligheden, der en dag bliver til babyer. Men det må seriøst også være meget snak og klamydia og skedesvamp og hormonspiraler på samleband. Og p-pillesnakke med ikke længere uskyldige 15-årige, der lyver og siger, det er på grund af menstruationssmerter og slet ikke har noget at gøre med den 19-årige kæreste, de lige har fået. De er bare venner. Og alle dem med store skamlæber, smerter ved samleje og: Jeg har ondt i maven. Okay. Hvornår har du sidst haft din menstruation? Det kan jeg ikke lige huske. Kan du være gravid? Nja, det tror jeg ikke. To minutter senere: Nå, men du er altså gravid-snakkene.

"Vi kan køre en tur til vandet i morgen, hvis du har lyst?"

Løgene kigger igen over mod sin kæreste og har ingen anelse om, han læner sig op ad en tur i minihakkeren.

Hun gengælder ikke hans blik.

"Hm," mumler hun og graver dybt i sin håndtaske og hiver en pakke tyggegummi op.

"Eller vi kan tage ud at spise brunch. Vi kan også høre Helene og Morten, om de vil komme forbi."

"Jeg ved det ikke. Okay? Kan du ikke bare..."

"Kan jeg ikke bare hvad?"

"Kan du ikke bare holde din fucking kæft," gætter jeg på er det, kvinden forsøger at sige

til ham, og jeg har modificeret ret.

"Kan du ikke bare lige lade være med at tale til mig?"

Hun propper et stykke tyggegummi i munden uden at tilbyde ham et, og han læner sig tilbage i stolen igen og kigger den anden vej.

Jeg forstår hende godt. Lige nu, i det her øjeblik, i det her rum, er det kun halvdelen af verdens befolkning, der har ret til at tale. Alle dem, der ikke har borgerkrig i deres underliv en gang om måneden, har presset et babyhoved ud ad en ellers urimeligt stram indgang eller har fyldt deres krop med hormoner for netop ikke at presse babyhoveder ud, skal lade være med at tale i det her rum.

Endnu et underliv kommer ind ad døren.

"Hej," lyder det lavt ud i rummet. Det bevæger sig målrettet hen til den eneste ledige stol i lokalet og vender sig rundt, bøjer i knæhaserne og placerer sig på det imiterede læder. Det har sikkert engang været et bankende reproduktionsorgan. Benene er pakket ind i et par mønstrede bukser, der camouflerer et langt liv, og det ene lægger sig over det andet og lukker indgangen til skødet. Om lidt bliver der låst op til alle de hemmeligheder, der gemmer sig derinde bag de beskyttende læber. Det skød har blødt og væsket og dunket og elsket, udvidet sig og trukket sig sammen igen. Nogle af den kvindes største øjeblikke har måske fundet sted lige der mellem hendes ben.

Okay, jeg overgiver mig. Jeg kan godt se det smukke i det med børn og kærlighed og alt det. Hvis lortet da så bare virkede, når man skulle bruge det. Nu har jeg rendt rundt og holdt sædcellerne ude af min livmoder de sidste 12 år, som om det var et spil bubble-struggle og nu, hvor jeg endelig skal bruge dem til noget, kan de fandeme ikke finde ud af at befrugte et æg. Bare et enkelt, lille æg. Jeg får lyst til at fortælle pastelneglene, at hun sgu ikke skal varme æggene for længe. Lige pludselig, du, så er kurven tom.

"Annemette?"

Endnu en smølfeklædt krop står klar til at tage imod i døråbningen.

"Det er mig," siger jeg lidt for ivrigt, taget ærindet i betragtning, og rejser mig fra stolen. Så stryger jeg min lysebrune jakke på røven, som om jeg kan glatte den krøllede nervøsitet væk. Jeg følger i hælene på kvinden, der viser mig ind i rummet, hvor jeg om lidt skal afklæde mig min værdighed, måske have smadret min fremtid som en nål i sæbeboble og bagefter lade, som om intet har ændret sig.

Jeg forstår ikke, sygeplejerskerne ikke for længst har gjort oprør mod de hvide bukser. De kunne lige så godt gå rundt uden, så gennemsigtige er de, tænker jeg og stirrer på den

vrikkende numse foran mig. Hun er brief-typen. Det er helgarderingen, der dækker både balder og sider, og når de i løbet af dagen kravler op, laver elastikken dobbeltbalder. Rigtig gode på de første dage af menstruationen, når det både hedder tampon og ultra-long med vinger.

Vi drejer ind i et lokale, og en hvid kittel med stetoskop om halsen kigger op fra computeren.

"Hej. Jeg hedder Peter. Jeg er gynækolog."

Tak for præciseringen, tænker jeg, glad for, det ikke er en køkkenmedarbejder eller serviceassistent, der om lidt beder mig smide bukserne og stikker halvdelen af sin hånd op i mig.

"Det her er Jesper. Han er medicinstuderende," siger lægen og peger over på noget, der i en brandert kunne være hevet med hjem af min lillesøster på 18.

"Hej. Jeg håber, det er okay, jeg er med på en kigger," siger han og smiler, så de glatte kinder strutter. Man kunne et sekund tro, de var nybarberede, men det er de ikke. Han har bare ikke fået skæg endnu.

Om du lige må være med på en kigger? Nej, Jesper, medicinstuderende på 18 år uden skæg. Det må du fandeme ikke. Om lidt skal jeg kigges i fissen og have at vide, om jeg nogensinde bliver mor, og så tror du lige, du kan være med en kigger?

"Ja, det er helt fint," siger jeg og smiler.

Svin (tekst 3/3)

"Jeg har tænkt mig at fortælle mine forældre om dig i weekenden," hvisker jeg, mens jeg følger en af hendes vildfarne hårtotter om bag øret, som om jeg rydder op i den uorden, vi lige har lavet.

"Vildt," mumler hun og læner sig mæt tilbage i puderne med lukkede øjne. "Hvordan har du det med det?"

Jeg kigger ned over hendes cremede krop. Dynen dækker skødet og det nederste af maven. Brysterne er flydt ud til hver side, som om de nyder den kortvarige frihed til at være, hvor de har lyst til at være.

"Godt," svarer jeg og kører spidsen af min pegefinger rundt om den ene brystvorte. Jeg læner mig ind over hende og slikker hende på halsen. Hun smager af sæbe og salt.

"Mor, jeg har mødt en," siger jeg, da vi har kørt et par minutter i stilhed. Mine øjne æder markerne og de træer, jeg kender så godt. De har set sådan ud de sidste 22 år.

"Nå, hvor dejligt for dig," siger hun og stirrer koncentreret frem for sig. Hun holder kvart i tre på rettet, selvom jeg har sagt til hende, det er mere sikkert at holde ti minutter i to.

"Og han er sød?"

Det er nu eller aldrig. Jeg bider mig i underlæben. Vi kører gennem Pilstrup. I folkeskolen tog vi altid til Pilstrup Gamle Skole og drak os stive og røg smøger. Og kaldte det Pikstrup. Jeg havde min første gang i skolegården lige derinde. Med Micky fra parallelklassen.

"Ja... Hun er sød."

"Hvad?"

Hun hørte udmærket godt, hvad jeg sagde.

"Hun er sød, siger jeg."

"Hun? Nå. Ja."

"Hvorfor skal du være sådan?"

"Være hvordan? Jeg... Jamen, det er da helt fint, skat. Virkelig. Du må da være sammen med dem, du vil."

Jeg vender demonstrativt knæene mod døren og ansigtet ud mod ruden og min barndomsvirkelighed, der suser forbi.

"Og hun går også på universitetet?"

"Nej, hun er bartender og stripper," siger jeg og lader mine øjne følge nogle røde bygninger, der ender i et faldefærdigt skur for så igen at blive til øde marker og brede horisonter. Højt til himlen og alt det pis, folk altid siger, der er i Jylland.

Hun kigger halvt over på mig, men hun slipper ikke for alvor vejens forløb.

"Bartender, ja, ja, men det er da sikkert også spændende."

"Slap af, det er en joke. Hun læser HA jur."

"Nå. Nå, jura. Så er hun jo kvik," siger min mor, og jeg får lyst til at give hende en lammer, så hendes ene arm falder af. Ligesom når jeg knækkede armene af mine barbiefigurer som barn.

Vi kører ind i indkørslen, og gruset knitrer, som det også har gjort i 22 år.

*

"Svinekæber eller oksemørbrad?" spørger min far og moser proptrækkeren ned i korken på en tung Barolo.

"Vi burde spise mindre kød," siger jeg og kigger på hans opsvulmede krop. Den er blevet mindst 10 kilo tungere det sidste år. Maven kan næsten ikke trække vejret under skjorten, og den skriger både diabetes, for højt kolesteroltal og hjerte-karsygdom.

"Pjat," pruster han og trækker til med flasken mellem benene.

"Vi har brug for proteiner. Vi skal jo ikke spise kaninernes mæd."

"Hvor intelligent," mumler jeg.

"Hvad?"

"Ikke noget."

Han betragter kullenes gråorange farve og nikker for sig selv. Den helt rette temperatur til at branke et dyr.

"Siden hvornår er du blevet veganer?" spørger han og lægger kødklumperne på, så duften af stegt svin spreder sig.

"Jeg er sgu da ikke veganer," siger jeg.

"Nå, nej nej, men sådan en, der ikke vil spise dyr."

Jeg fylder min mund med en stor tår rødvin, synker et ondskaftsfuldt svar og betragter ham fra havestolen. Seriøst? Hvordan kan jeg være afkom af en frankfurter uden hjerne?

"Det er sgu da ikke kun dyrene, det handler om," siger jeg. "Det er planeten. Er du klar over, der er atoller i Stillehavet, der ikke er her om 30 år, hvis vi fortsætter det her svineri? Og er du i øvrigt klar over, hvor meget antibiotika, der er i danske svin?"

"Nå, ja ja," siger min far, vender kødet og tørrer sine fedtede fingre i forklædet. "Men de her svinekæber er møghamrende økologiske. Jeg tror sgu ikke, de har fået andet end mælkebøtter og frisk luft."

*

"Tine har fået en veninde," siger min mor, da vi sidder bænket om blomsterdugen og penicillinsvinet og de store megamussel, der kun bliver brugt ved særlige lejligheder.

"Nå. Du har da masser af veninder," siger min far og gumler på en kæbe, så fedtet lister sig ud ad den ene mundvig.

"Nej, Torben. Ikke sådan. Altså, en veninde, du ved..." Hun gør noget med øjenbrynene, som skal færdiggøre sætningen og sige de ord, der ikke kan

komme ud af hendes mund.

"Det forstår jeg ikke? Hvad er der med den veninde?"

"Nej, mor for helvede," siger jeg og lægger bestikket fra mig.

"Jeg har ikke fået en veninde. Jeg har fået en kæreste."

"Nå! Det kunne du bare have sagt. Det var sgu da på tide, Tine," siger min far og lægger kartoffelsalat i munden som en gravko på overarbejde.

"Det er en kvinde, far," siger jeg og stirrer ham stift ind i øjnene for at vise ham, jeg står ved, hvad jeg siger.

Han stopper kværnen og stirrer på mig, så på min mor.

"En pige," mumler han med dressing på læberne.

"Ja, og hun læser jura," siger min mor.

"HA jur," retter jeg.

"Ja, ja, så hun er ikke tabt bag en vogn," kvidrer hun videre, og jeg får lyst til at marinere hendes behårede hoved og grille alle hendes småborgerlige fordomme.

"Jamen, så må vi da snart møde din veninde," siger min far og skyller efter med Barolo.

"Nu stopper I. Hun er min kæreste, seriøst, hvad er det, I ikke fatter?"

"Ja, ja, skat. Det er dejligt for dig," siger min far og lægger sin hånd på min mors og roser hendes kaloriebombe af en kartoffelsalat for 22. år i træk. Imens stirrer jeg ud over hortensiaerne. De plejer at være lilla, men i år er de blå. Det er vist noget med surheden i jorden, tænker jeg og siger tavst alt det, jeg ikke fik sagt.

Mor og far, jeg er blevet kærester med en kvinde. Hun er fantastisk. Hun er sød og klog og sjov og smuk. Jeg er forelsket. Jeg tror faktisk, jeg elsker hende. Og vi elsker og boller, og nogle gange knepper vi. Der er ikke et sted på hendes krop, jeg ikke har rørt ved. Smagt på. Det er så blødt og meningsfuldt. Selv sekunder med hende giver mening.

"Tak for mad," siger min far og rejser sig. "Det var satme nogle gode svinekæber."

5. Graviditetsuge (4+5):

Den spæde start:

I løbet af de næste par dage udvikler det pladelignende embryo sig fra to cellelag og bliver mere aflangt og rørformet. Der dannes en fure langs ryggen af pladen, for at celler kan vandre ned og danne et helt nyt cellelag mellem de to eksisterende lag. De tre forskellige cellelag har forskellige opgaver og danner efterhånden grundlag for alle kroppens organer.

Embryoet har nu anlæg til hud, mave- og tarmkanal, lunger, nervesystem, muskler og blodkar. Denne fure danner kropsaksen. Det er efterhånden muligt at se, hvad der er hoved og sæde. På dette stadie er embryoet 1,5-2,5 millimeter langt.

Dagbog:

I dag besluttede jeg mig for at tage en rask gåtur til den lokale Daglig Brugsen for at købe en graviditetstest. Hvilken dejlig torsdag. Da jeg står foran den unge medarbejder, ligner jeg måske en, der stråler af overskud, og som har fuldstændig styr på situationen. Han tænker måske: "Hun ligner en, der tit køber graviditetstest her". Jeg besluttede mig for, at det hele skulle virke planlagt. En graviditet er bestemt ikke noget, der kommer bag på mig. Det er ikke, ligesom dengang jeg som 18-årig stod i køen i Netto med graviditetstesten på båndet, fordi jeg endnu en gang havde haft ubeskyttet sex efter byen. Hvilket jo kan ske, når der igen var tilbud på 10 shots for en hundredelap på Mona Lisa. Nå, men der stod jeg så i køen i Netto, med en menstruation, der var udeblevet på 4. dagen, mens jeg skrabede skoene mod det klistrede og lidt for sorte klinkegulv. Jeg havde blikket stift rettet mod de sidste mønter, jeg havde efter panten fra weekends morgenfest. Alt dette for bare at være sikker på, der ikke, uhensigtsmæssigt, boede noget inde i mig. Ja lige ud over klamydiaen selvfølgelig, men den var på en måde blevet en trofast følgesvend efter klamydiaudbruddet på Lolland i 2010. Alle havde haft det, og så snakkede man ikke mere om det.

Nej, denne gang viser mit smil og min rolige krop, at jeg har styr på situationen. 70 kr. for en pind, der for evigt vil forandre mit liv, jamen det

er jo bare et greb i lommen. Jeg smiler bag mundbindet og pakker pænt pinden i tasken, inden jeg går ud af butikken. Pludselig bliver rygsækken 20 kilo tungere. Hvad hvis jeg faktisk er gravid? Hvad gør man så? Jeg er gået 5 dage over tid, men altså, det sker jo ofte for kvinder, uden at der behøver at vokse noget inde i maven på dem. Nej, rolig nu. Nu trækker vi vejret og går hjem. I morgen tidlig tisser vi på pinden, og så må det briste eller bære. Hvad fanden siger jeg til Morten, hvis det er? Hvad, hvis han bliver sur? Det er jo kun halvanden måned siden vi smed kondomet, og det var mest, fordi det gjorde ondt på mig, og fordi han ikke følte det store under sex. I det halve år, vi har brugt kondomet, har jeg virkelig nydt ikke at skulle ned og tømme sluserne for resterne af den sæd, der altid ligger og hygger oppe i skeden efter sex, men vi var jo nødt til at finde et kompromis. Derfor smed vi kondomet, ikke fordi vi havde aftalt det, bare fordi det faktisk var pisseirriterende. Nu ser vi, hvad pinden viser i morgen, og så tager vi den derfra. Det er med garanti falsk alarm, ligesom alle de andre gange. Jeg føler mig ret cool nu. Der er styr på det.

5. graviditetsuge (4+6):

Dagbog:

Nu er det sket. Efter at have tisset mere på mine fingre end på pinden lykkedes det dog alligevel at gøre som beskrevet på indlægssedlen. Nu skal jeg bare vente 3 minutter. Jeg syntes allerede, jeg kunne ane to streger på pinden, så jeg har lagt indlægssedlen over aflæsningsstedet. Nu venter vi de tre minutter, og så tager vi den derfra. Jeg sætter en kop kaffe over, mens jeg venter. Hvordan fanden kan tre minutter gå så langsomt? Okay. Nu er der gået 1 minut, så må man vel gerne lige smugkigge lidt. Jeg fjerner sedlen, og de to blå streger skriger op i hovedet på mig. To blå streger. Lige dér. Det betyder, at der inde i mig er ved at blive skabt et barn. Et barn. Alle følelserne oversvømmer mig, og jeg græder. Nej, jeg græder ikke, jeg hulker med lyd, så det nærmest gør ondt i mellemgulvet og halsen. Jeg sidder på gulvet på badeværelset og stortuder. Glæde. Afmagt. Stolthed. Frygt. Kærlighed. Tvivl. For hvad, hvis jeg på trods af utallige psykolog- og terapitimer alligevel ikke har lært noget? Hvad, hvis jeg ikke kan finde ud af at være mor? Ikke kan finde ud af at være gravid?

Dagen i dag har føltes som et år. Fra mit liv ændrede sig radikalt i morges klokken lidt over fem, og til Morten kom hjem klokken 15 fra arbejde, har jeg skullet gå med den største hemmelighed. Jeg aner ikke engang, hvordan jeg skal sige det til ham. Burde jeg købe noget chokolade, til lige at dulme nerverne bagefter? Nej. Jeg siger det bare, som det er: "Vi skal være forældre." Det er bedst bare at rive plasteret af med det samme.

Kvalmen ligger som en mørk skygge over min krop, da Morten kommer ind ad døren. Han er virkelig glad, og han har en masse at fortælle fra sin dag. Vores dejlige venner, Kira og Emil har været i fertilitetsbehandling i to år, og det er endelig lykkedes for dem.

"De er gravide!" udbryder han med et kæmpe smil.

"Det tror jeg også, vi er." Svarer jeg afventende og smilende tilbage.

Morten stopper op. Det er, som om hele hans krop går i stå. Ligesom når der ikke er mere batteri på ens mekaniske legetøj, og det går i stå midt i en bevægelse. Jeg studerer ham for at være sikker på, han ikke besvimer om lidt. Tårerne triller stille ned ad kinderne på mig. Det er de samme følelser som i morges, men nu har jeg heldigvis én at dele dem med. Pludselig virker hans batteri igen, og han sætter sig ved spisebordet.

"Jeg tror, jeg er sulten," siger han stille.

Jeg flyver op og henter nogle riskiks og stiller dem foran ham. Bare han ikke kaster op. Det ville alligevel være en ret vild reaktion på at skulle være forældre. Du skal være far, og vupti, så forlader alt mavesækkens indhold bare kroppen. Han spiser nu. To riskiks er røget ind, og han har stadig ikke sagt noget. Jeg henter graviditetstesten, så han kan se det med sine egne øjne.

"Er det rigtigt?" siger han, da jeg kommer tilbage til stuen.

"Ja. Jeg forstår det hellere ikke. Det er gået ret stærkt."

"Er du sikker på, du er gravid?"

"Ja. Jeg er sikker. Vi skal have et barn."

Nu smiler han. Han smiler sku! Og krammer mig.

"Vi skal have et barn," siger han stille i mit hår.

Han slipper mig og går tilbage til spisebordet.

"Hvor er det vildt. Hvor er det vildt. Jeg har lyst til at råbe det ud til hele verden," siger han glad.

Kvalmen overtager endnu en gang min krop, og jeg må sætte mig i stolen

for ikke at få det værre. Så blev det lige en tand mere virkeligt. Jeg forstår udmærket hans reaktion. Følelserne flyver rundt. Det ene øjeblik er jeg vanvittigt glad, og det næste er jeg ved at gå til af frygt og usikkerhed. Jeg tror faktisk, Morten har det på samme måde, og hvor er det dejligt. Jeg er så lykkelig for, at det lige er ham, der skal være far til mit barn. Hold nu fast, sikke en kærlighedserklæring.

11. graviditetsuge (10+6)

Hjernen har nu omtrent den samme struktur, som den vil have ved fødslen. Den vokser sig større gennem hele fosterperioden og vil efterhånden danne sine karakteristiske vindinger og furer. Fingernegle og de ydre kønsorganer kan nu være klart synlige. Fosteret laver synke-bevægelser og sparker, men kvinden vil fortsat ikke kunne mærke det. I denne uge måler fosteret 44-60 mm fra isse til sæde og vejer omkring 8 gram.

Dagbog:

To ord ramte mig i dag. Jeg har hørt dem før. En terapeut fortalte mig om det for nogle år tilbage, og dengang satte de sig ikke rigtig fast, og siden har jeg ikke kunne huske, hvad de to ord var, men bare følelsen af dem. Hjemløs sorg. Jeg føler den omkring min mor. Fordi min mor er ikke død, men sorgen over at have mistet hende, at have valgt hende fra, fylder alligevel. Derfor er den hjemløs for mig. Min mor lever stadig, har sit liv kørende med mine andre søskende, men hun er ikke en del af mig. En del af mit liv. Og hun kommer hellere ikke til at være en del af mit barns liv. Sorgen ramte mig, som lynet fra en klar himmel, lige midt i maven. Der, hvor følelserne nærmest kan gøre fysisk ondt, som de gjorde, dengang jeg mistede min farmor og farfar. Lige under ribbenene, hvor maven er lidt blødere end andre steder. Derinde ligger de fysiske smerter og gemmer sig, til når de psykiske smerter ikke længere kan stå alene og kroppen bliver lagt helt ned.

I en periode, da jeg var omkring seks år, boede min mor i den samme by som min far. Hun havde mig hver anden weekend, hvor hun hentede mig om

fredagen og afleverede mig igen om søndagen. Jeg elskede det! Jeg havde igen en mor og far. Og jeg havde søstre, ligesom mine klassekammerater. For en gangs skyld følte jeg, at jeg havde en normal familie. Mine weekender hos min mor blev mit helle fra min fars druk. Her skulle jeg ikke tænke på, om jeg fik mad, på rengøring, eller hvornår fars venner blev for fulde. Jeg skulle heller ikke tænke på, hvornår far kom hjem, eller om han var fuld, når jeg kom hjem fra skole. Jeg skulle bare være barn og nyde legene med mine søstre og den fantastiske mad, min mor lavede.

Jeg ved ikke, hvad der skete, men pludselig blev de her weekender med hygge og varme erstattet af den samme frygt og uvished, jeg havde derhjemme i hverdagene. Min mor begyndte at drikke i de weekender, hun havde mine søstre og mig. Al varmen var med ét forsvundet. I stedet sad vi plantet oppe på bænken, foran pølsevognen og tankstationen, i midten af den by, vi boede i. Den by hvor jeg gik i skole. Den by, hvor jeg kendte alle. Her sad vi så til offentligt skue for alle, der gik forbi. Jeg glemmer aldrig de medlidende øjne fra forbipasserende gamle mennesker og blikkene fra skolekammeraters forældre. Når min mor ikke kunne indtage flere Gulddamer, eller ikke havde flere penge, gik vi hjem til hendes lejlighed, hvor hun faldt omkuld på sofaen, mens vi børn legede. Her var der i det mindste ingen, der kunne se os.

Alt det, der vælter ind over mig nu, er blot et minde af mange. Et svigt af mange. Jeg har aldrig været mere stolt af de valg, jeg har truffet, men jeg har samtidig aldrig følt et større savn til min mor og en større sorg over, at hun ikke er en del af mit liv. Det er jo hende, jeg skal snakke med om alt under denne graviditet. Hvis noget føles underligt i kroppen, er det hende, jeg skal ringe til. Hun vil berolige mig med, at tingene er helt normale, fordi hun ved det. Hun har selv lavet seks børn. Hun skal fortælle mig, at alting nok skal gå, og så give mig et af sine lange, varme kram, hvor man nærmest ikke kan få vejret, fordi hendes bryster er så store. De kram jeg savner så inderligt. Hun ville blive lykkelig for, at hun skal være mormor for tredje gang. Det er også meningen, vi skal snakke fremtid og grine af glæde over den baby, der snart skal forandre vores liv for altid. Hendes ældste datter skal være mor, hvor er det stort. Men intet af dette kommer til at ske.

Glansbilledet er forsvundet for mit indre, og det eneste, jeg sidder tilbage med, er følelsen af en dyb sorg. Den sorg, som sidder lige under ribbenene,

hvor maven er lidt blødere end andre steder. Derinde, hvor de fysiske smerter gemmer sig og først kommer frem, når de psykiske smerter ikke længere kan stå alene. De fysiske smerter, som gør, at hele kroppen bliver anspændt, og at det kan være svært at trække vejret. De fysiske smerter, som gør, at jeg ikke spiser eller sover, fordi smerten fylder så meget, at jeg ikke kan tænke på andet end den. De fysiske smerter, som føles som fingernegle, der borer sig ned i huden og river hul på maveskindet. Smerten eksploderer, når de hiver alle mine organer ud del for del, så jeg til sidst er nødt til at skrike. Skriget, som derefter vil blive fulgt af en million tårer. En million tårer, som hun ikke har fortjent, for hun er ikke død. Hun er levende. Hun er bare ikke længere min mor, og hun kommer aldrig til at blive mormor for mit barn.

12. graviditetsuge (11+1)

Bruskvævet, som senere udvikler sig til knoglevæv, er dannet omkring fosterets hoved og i arme og ben. Næse- og mundhule er anlagt.

Struben og stemmebåndet tager form. Huden er samtidigt blevet vældig følsom.

Leveren og milten danner nu de røde blodlegemer. Knoglemarven overtager på et senere tidspunkt den opgave. Leveren producerer også galde, som den færdigudviklede galdeblære opbevarer.

Fosteret er nu 6-7 cm langt og vejer ca. 14-20 gram.

Dagbog:

Min stemme er hæs af at skrike fuck.

Fuck dig far, for at have taget min barndom fra mig.

Fuck dig mor, for at have svigtet mig så meget, at jeg aldrig bliver normal.

Fuck dig, Christina, for at lade dem alle æde dig op indefra.

15. graviditetsuge (14+5):

Fosteret er nu meget aktivt. Muskelbevægelserne er ikke længere så sporadiske som tidligere, men harmoniske og koordinerede som hos nyfødte.

Fosteret kan sutte på tommelfingeren. Det har også flere ansigtsudtryk – fx

kan det åbne munden eller presse læberne sammen.

Længden fra top til tå er 10-12 cm, og vægten er omkring 100 gram.

*Enkelte gravide mærker, at de bliver mere uopmærksomme. Andre glemmer
lettere. Hjertet pumper nu ca. 20% mere blod ud end før, du blev gravid. Dette
er for at sikre tilstrækkelig ilttilførsel til både moder og foster.*

Dagbog:

I dag startede den vildeste rejse jeg har haft som gravid. I dag kom følelsen af accept og glæde. Og hvor er det fantastisk. Vi har været til kønsscanning, og lige så snart jordemoderen sagde de magiske ord: "I skal have en pige," var det, som om noget faldt på plads inde i mig. Noget, der har manglet igennem hele graviditeten. Mit inderligste ønske under denne graviditet var gået i opfyldelse. Jeg ved jo godt, at man ikke må ønske sig det ene køn frem for det andet, men man må hellere ikke ryge eller drikke alkohol, og det har jeg altså også gjort. Jeg prøver at bilde mig selv ind, at jeg ville have samme reaktion, hvis det havde vist sig at være en dreng. Men jeg tvivler. Jeg føler bare, jeg bedre forstår piger, fordi jeg selv er én.

Da vi kommer ud fra kønsskanningen, vælter følelserne ind over mig.

De rammer faktisk samme sted som sorgen, lige under ribbenene, men følelsen spreder sig på en anden måde. Det er, som om den kommer buldrende med 1000 sommerfugle, som fylder hele min mave og mit bryst for til sidst at ende i mit hoved. Her bliver sommerfuglene forløst af 1000 tårer. De glæde af dem. Alt den ligegyldighed og sorg, jeg har følt de sidste tre måneder, er væk. Jeg er oprigtigt glad. Lige på grænsen til lykkelig. Jeg har ikke turdet være glad før nu. Tingene er simpelthen gået for godt til, at jeg har villet tro på det. Jeg er bare mest tryk i kaos, da det er her, jeg er på hjemmebane. Jeg trives ikke i, at tingene lykkes for mig, for jeg ved ikke, hvordan jeg skal navigere i det. Jeg har derfor ikke kunnet nyde, at tingene endelig gik min vej, men i stedet har jeg forberedt mig på noget, der aldrig ville ske.

Nu skal det her ikke lyde alt for selvhøjtideligt, for jeg er ikke i tvivl om, at jeg får mange udfordringer i min nye rolle som mor. Men jeg bliver den bedste mor, jeg kan være, med alle de fejl og mangler, som jeg har med i rygsækken. Og jeg er sikker på, at vores lille pige også kommer til at lide under de fejl og mangler. For selvom jeg er mønsterbryder, er der så

uendeligt meget, jeg mangler at skabe, bryde med, lære og ikke mindst lære at finde mig til rette i endnu. Jeg har ikke regnet alting ud i det her liv, for det er komplekst at bryde mønstre. Men lige i dag har jeg fundet selvtilliden og troen på, at det hele nok skal gå.

Graviditetsuge 17 (16+3):

Fingeraftrykkene dannes i denne periode som små mønstre på fingre og tæer. Øjnene er under udvikling, og holder man et stærkt lys mod maven, vil fosteret faktisk se det. Det er, fordi synsnerven har fået kontakt med nethinden.

Fosteret er ca. 20 cm langt fra top til tå og vejer 190 gram.

Hvis kvinden har født tidligere, har hun måske mærket liv nu, og det hænder også, at førstegangsfødende mærker liv i denne uge. Det opleves som en boblende fornemmelse i maven.

Dagbog:

Alle de ting, jeg ville ønske, jeg ikke havde set. Alle de minder og traumer, jeg ville have været foruden, hvis mit syn ikke havde udviklet sig korrekt. Det værste er, når jeg bare sidder og kigger ud i luften, og oplevelserne så viser sig som indre billeder. Min mor, der er blevet banket af sin kæreste. Mine søstre og jeg, der løber på bare tæer i kulden. Min far, der står med hånden hævet, klar til at slå mig. Min hånd på hoveddørens gyldne håndtag. Ølflasker. Fars hvide mel. Svigt. Frygt. Utryghed og ensomhed.

Jeg er ikke klar. Jeg er ikke klar til at blive mor. De indre billeder sidder som dybe furer i min hjerne, og alle de terapi- og psykologtimer har kun bearbejdet en brøkdel af dem. Når disse flashbacks kommer, kan jeg ikke engang være noget for mig selv. Hvordan skal jeg så kunne være noget for et andet menneske? For et lille barn? Jeg pakker mig væk under dynen og lader billederne oversvømme mig. Skulle ind over mig som en tsunami af elendighed.

Leverpostej

Jeg ved ikke helt, hvordan den her date er kommet i stand. Eller jo, jeg ved jo godt, at jeg har givet mit nummer til en mand og sagt ja til at mødes. Om det igen er kedsomhed, manglende opmærksomhed eller slet og ret troen på, at alle fortjener en chance, der har bragt mig i den nuværende situation, ved jeg ikke.

Det er nok en kombination af det hele, med en overvejende portion behov for bekræftelse. Jeg skulle alligevel spise, så hvorfor ikke lade mig bespise, når han gerne vil se mig. Han virkede jo også som en sød, dog lidt kikset fyr. Han prøvede ikke på noget. Hans tegnsætning fejler ikke noget. Han virker rar. Han er for kikset til at være douche. Han har en god musiksmag. Så indtil videre har han udelukkende vist sig som et positivt individ af arten mandlig statskundskaber. Jeg læste beskederne fra ham igennem igen og tænkte over, hvor sjældent folk reelt giver andre en chance mere end det første møde. Selv kan jeg nævne de første 9-10 stykker, der da godt lige kunne have givet mig muligheden for at vise lidt mere af, hvem jeg er. Så med tanken om, at jeg ikke vil være den person, og at han virkede okay cool, sidder jeg nu på en ret ubekvem IKEA-stol på et lille spisested i en kælder på Elmegade.

Mens jeg venter på min butter chicken, som er det uopfindsomme valg, jeg efter unødvendig lang betænkningstid altid ender med at træffe, når jeg skal spise indisk, fortæller han lidt om sine venner, hvad han ellers lavede i weekenden og om en af de andre studentermedhjælpere på hans studiejob. Jeg zoner lidt ud, men forsøger stadig at svare interesseret på hans talestrøm, da det pludselig går op for mig, at han er begyndt at fortælle om sin ekskæreste! Jeg ved ikke helt, hvordan samtalen er drejet derhen, eller hvad jeg skal sige, men manden sidder her, på hvad jeg formoder er vores første date, og fortæller mig om en kvinde, som jeg ikke kender og ikke har spurgt ind til. Om, hvor hun er født og opvokset. At hendes familie flygtede fra Rwanda. Jeg tænker på, hvordan man egentlig udtaler Rwanda uden at lyde som en nyhedsoplæser med hornbriller og sandfarvet blazer fra tv-avisen i 1976 eller en dårlig dubbing af Meryl Streeps 'Blixen'. Jeg har aldrig helt kunne ramme udtalen. Det må være det rullende r. Igen forsøger jeg

høfligt og interesseret at tale med og spørge ind til hans åbenbart meget betydningsfulde ekskæreste uden at afsløre, at alt inden i mig skriger "Det er sgu da for helvede det dårligste move ever at tale om en anden dame, når vi sidder her og spiser indisk!"

Jeg har ikke så meget at sige til det med den eks andet end, at jeg kan konkludere, at han tydeligvis ikke er færdig med hende. Hvad min rolle i det her menageri er, kan jeg ikke regne ud, men hey, jeg har scoret mig et gratis måltid mad, så at lytte til mandens beretninger om et knust hjerte vinder stadig over den tørre pasta, jeg ellers havde udsigt til.

På en eller anden måde får han bevæget sig videre fra sin eks til en anden kvinde, han har været på date med for nyligt, dog uden den store succes, kan jeg forstå. Jeg undrer mig over, hvornår jeg har sagt ja til at fungere som kærlighedsterapeut og trøstende skulder for ham. Burde jeg egentlig tage betaling for det her? Jeg forsøger at se ud, som om jeg lytter, mens jeg fokuserer på at anrette en passende mængde ris, kylling og sovs på min gaffel.

"Jeg føler mig som en omvendt Bounty!" udbryder han og tolker vist forbløffelsen i mit ansigt som manglende forståelse. "Altså du ved, brun inden i og hvid uden på! Jeg tror aldrig, at jeg kan date en dansk pige igen. De siger mig bare ikke noget."

Jeg er forvirret. Hvor kom den sætning fra? Hvad svarer man til det? Hvad svarer jeg? Og hvornår går det op for ham, at jeg, der sidder her med min halvspiste butter chicken, nok er den mest leverposteys-agtige basic bitch, han nogensinde vil møde. Essensen af nordjysk middelmådighed, bare pakket eksotisk ind, sidder her på den nu endnu mere ubekvemme IKEA-stol og føler, at jeg på en eller anden måde har snydt ham til at invitere mig ud med forventningen om alt det spændende, jeg har at tilbyde.

En falsk varebetegnelse. Katten i sækken.

Gravøl

Vi er til faster Karens begravelse i Randers. Hun er egentlig ikke min faster, men min mors. Altså min morfars søster. Det er vigtigt at have styr på formalia. På familieforhold. Hvem, der er barn af hvem. Hun og hendes

mand drev en gammel marskandiserforretning i et fredet bindingsværkshus i den gamle del af Randers. På køreturen herved kom jeg i tanke om familiefester, hvor mine fætre smadrede rækker af porcelænstillærner med bolde i gårdhaven, mens jeg på skæve gulve og under sænkede lofter gik på opdagelse mellem lysestager, dukker og andet skrammel.

Karen. Endnu en gammel dame, der konsekvent har kaldt mig mit mellem-navn. Et navn, som jeg på ingen måde lyster.

Efter kirken er vi samlet til gravøl i et eller andet forsamlingshus, eller er det måske kirkestuen? På de gule murstensvægge hænger ligegyldige billeder af blomster i glasrammer. Der er dækket op med hvide papirduge, og rundt omkring på bordene står halvtomme vaser med påskeliljer og pyntegrønt og lyser op i det hvide-gule. Sølvfarvede metalfade med smørrebrød, øl og sodavand i glasflasker. Vi tager plads ved et bord, langt fra mine grandfætre, og jeg ærgrer mig over, at vi ikke nåede at sidde hos dem. Min søster vil ikke spise smørrebrødet, netop fordi der er smør på. Hun hader smør. Hun skændes med min mor, som forsøger at forklare hende, at man sagtens kan løfte pålæget og skrabe smørret af, men min søster vil ikke lytte.

Da hun som lille spiste direkte af smørbakken, forklarede min mor hende meget upædagogisk, at man kan blive tyk og dø af at spise smør. Siden den dag har min søster nægtet at spise det. Derfor kæmper hun med alle kræfter i sin barnekrop imod min mors forsøg på at få hende til at spise noget. Imens sidder min bror og jeg helt lydløse ved siden af dem. Vi siger ikke noget til hinanden. Kun et enkelt blik fra min bror forsikrer mig om, at han også har opdaget deres kamp, og at han, ligesom jeg, ville ønske, at han havde en usynlighedskappe. At vi kunne sive ned fra stolen, ned under bordet og ned mellem gulvbrædderne.

Jeg har udset mig et par æggemadder og en fiskefilet. Roastbeef har altid fremstået ret vulgært. Det krøllede røde kød under den gullige remoulade. Alle folderne. Jeg forestiller mig, hvordan man skal tygge i uendelige tider på de tunge kødtrevler. Tænderne, der langsomt flænses fibrene fra hinanden. Hvordan remouladen blander sig med kødet og rugbrødet for til sidst bliver en samlet gulbrun masse. Det vokser i min mund bare ved tanken om at skulle synke det.

Jeg forsøger at lade, som om jeg intet har at gøre med den magtkamp, der

udspiller sig mellem min mors og søsters stædighed. Det er svært, for de hidser hinanden op, og deres stemmer stiger. Jeg får lyst til at forsvinde ud af rummet. Ud på parkeringspladsen, ned mellem bilerne. Bare sidde der, til de andre har sagt deres høflige afsked og givet de sidste akavede håndtryk. Mit ønske er tydeligvis ikke gået i opfyldelse. En hvidhåret gammel dame på den anden side af bordet får øje på os. Hun må have bemærket min mors og søsters diskussion, for nu læner hun sin sammenfaldne overkrop ind over bordet mod mig, som om hun vil fortælle mig noget. Høfligt læner jeg mig mod hende. Det krølpermanentede hår står som en glorie rundt om hendes hoved, og de smalle skuldre ser ud til at lide under tyngden fra vedhænget i sølvhalskæden om hendes hals. Hun gør med sin ravbefængte rynkede venstre hånd en bevægelse hen imod det halvtomme fad med beige, lysebrune, orange og rødbrune smørrebrød på en bund af slatten iceberg, mens hun siger "Sådan noget mad er I nok ikke vant til at få." Jeg ved ikke, om det er en konstatering eller et spørgsmål. Men nu har hun i hvert fald skabt opmærksomhed omkring os, for en anden hvidhåret dame ser nu interesseret op fra sin tallerken på min bror og mig, som om hun også vil høre, hvad vi mon har at sige til denne servering. Jeg er i tvivl om, hvad hun hentyder til. Om vi ikke er vant til at få så uindbydende og kvalmefremkaldende rugbrød, som der serveres her, eller om vi ikke har set smørrebrød før. Jeg kigger på min bror for at se, om han også har opdaget den uønskede opmærksomhed, vi pludselig får. Han ser heller ikke ud til at have forstået, hvad damen mener. Jeg trækker lidt på skulderen og kigger hen på fadet. Hverken han eller jeg svarer hende. Hun ser på sin nabo og siger konkluderende "Nej, sådan noget mad har de rigtig nok ikke fået før." De smiler indforstået til hinanden, som om de er vidne til en stor og skelsættende oplevelse for os.

Karl Stegger

Engle i guld og rødt med fjer som vinger og glaskugler i forskellige størrelser flyder mellem tallerkner og glas på stilke. Rødkålen ligger som en tung hinde i rummet og trækker loftet ned. Hele dagen har du stresset over anden, om den skulle grilles eller i ovnen. Hvert år skal I igennem samme

proces. Diskussionen om, hvordan den bliver bedst. Mormors rutinerede hænder, der arbejder med at klargøre den kolde, blege krop. Hendes blik, der overvåger hver en bevægelse i køkkenet.

Fadene sendes rundt, og dine forventninger og de 1000 stearinlys kvæler ilten i rummet. Konstellationen er nærmest komisk, alligevel er vi med i forestillingen. Vi kender vores roller, og de ligegyldige samtaler fortsætter, som de plejer. Jeg drukner mine kartofler i brun sovs og lader det fede kød smelte på tungen.

Du har tegnet dig et billede af den lykkelige familie, og nu er du tættere på end nogensinde. Selvom din kæreste er ikke-troende muslim, vil han gerne lege med og holde jul. Han tager sig af kødet, så du kan stå for risalamanden. Du bruger hele december på at bage forskellige småkager, så vi har mere end syv slags at vælge imellem. Sådan viser du din kærlighed. Fra glaskrucker på rad og række docerer du de rette mængder til os. I smug æder jeg løs af vaniljekransene og fryder mig ved, at jeg er voksen, og at du ikke kan bestemme, hvad jeg må spise hvornår.

Fra din plads midt i alt det røde begynder du at genfortælle handlingen i en gammel film. Jeg ved ikke, hvem du fortæller til, og hvorfor du er kommet i tanke om filmen. Om der overhovedet er nogen, der lytter til din historie. Jeg får ondt af dig og din akavethed, så jeg forsøger at fastholde min opmærksomhed på din fortælling, selvom jeg hellere vil smide en indforstået bemærkning til min bror. Du prøver på at fange os ind i din fortælling, men dine ord falder ned og forsvinder som tøsne i lagene af julepynt på bordet.

"Hvad er det, han hedder, ham, der spiller negerhøvding?"

Dit spørgsmål skærer sig igennem rummet. Ingen svarer. Så du forsøger igen.

"Ej, den der film, dér. Med ham negerhøvdingen..."

Du ser spørgende ud på os.

"Mor, kan du ikke lade være med at bruge det ord?" forsøger jeg.

"Jamen det var jo det, han spillede. Negerhøvding!"

"Ja, men derfor behøver du jo ikke bruge ordet."

"Jamen, det er jo ikke mig, der bruger ordet. Det stod i rulleteksterne!"

fortsætter du.

Det slår knuder i min mave, og jeg forsøger at bevare roen.

"Men bare fordi det står der, så behøver du jo ikke bruge sådan nogle racistiske betegnelser."

"Jeg er overhovedet ikke racistisk! Det vil jeg ikke have, at du beskylder mig for!".

Din stemmer bliver skinger, og du lyder forpustet, da du spytter ordene ud. Jeg sænker min stemme, så jeg ikke ryger op i samme toneleje. Jeg forsøger at møde dig med ro, selvom det raser indeni.

"Nej, det er også derfor, jeg beder dig om at lade være med at bruge sådan nogle ord, når du ikke mener dem. Så er du bare med til holde liv i et upassende sprogbrug. Kan du ikke bare lade være? Det er lidt, ligesom man heller ikke siger 'bøsserøv' mere..."

"Nogle gange kalder jeg da også Boris for min lille perker..." fortsætter du.

Jeg ved ikke, hvor du vil hen med din argumentation, men knuden i min mave vokser sig større. De andre rundt om bordet er stille og ser ned i deres tallerkner. Mormor spiller 'mimre-kortet' og ser ud, som om hun ikke har hørt noget af det, der foregår.

Jeg tænker på, at jeg potentielt er gravid lige nu, og at mormoren til mit barn sidder og fastholder sin ret til at sige perker og neger.

"Men mor, kan du ikke godt se, hvorfor jeg synes, det er ubehageligt, at du bruger den slags ord, når man tænker på, at du er i familie med far og os? Så må du da af alle vide, at det er sårende."

"Tror du ikke, jeg har prøvet, når folk kaldte jer alt muligt og ville røre ved jeres hår?! Tror du ikke, jeg har hørt, hvordan folk har råbt ad din far? Jeg har også oplevet racisme!"

Din skingre stemme slår mod stuens vægge, og Boris forsøger at tysse på dig. Han hader, når du ryger derop. Jeg ved ikke, om det vækker hans krigstraumer, eller hvad det er. Jeg griber ud efter dine ord og forsøger at indkapsle det absurde i det, du i løbet af fem minutter har kommunikeret. Jeg genspiller situationen fra i eftermiddags, hvor du gav mig 'Emma Gad for hvide'. Jeg så spørgende på dig og sagde "Men jeg er jo ikke hvid?", hvortil du svarede, at den måske var interessant for mig. Mens du forberedte julemiddagen, brugte jeg eftermiddagen på at læse om

trekantshandel og kolonialvarer og konkluderede, at der intet nyt var i den for mig og satte den op på din reol. I håbet om, at du selv ville læse den.

"Nej mor, du har jo ikke oplevet det på egen krop. Du har været vidne til, at nogen i din familie har oplevet racisme, men det er altså ikke det samme, som at du selv har oplevet det. Men nu, hvor du siger, at du har oplevet det, så er det endnu mere mærkeligt, at du fastholder din ret til at tale ind i den diskurs ved at bruge sådan nogle ord!"

Så kom jeg alligevel til at hæve stemmen, men jeg gider ikke lade som ingenting. Jeg ser hen på mine søskende, min bror spejler min mormor og holder blikket stift rettet mod tallerkenen. Kun min søster ser op og lægger an til at deltage samtalen.

"Men mor", starter hun. "Det er jo det, hun siger. Hvorfor vil du bruge racistiske ord, hvis du ikke er racist? Så bør du da netop tage afstand fra ordene."

"I skal overhovedet ikke kalde mig racist, det vil jeg ikke finde mig i!" råber du. Det er, som om din råben vækker mormor.

"Nej! Kan I så holde op med at tale sådan til jeres mor!", siger hun med en stemme, der både er skrøbelig og tydelig på samme tid.

"Kan vi ikke bare spise i fred og ro", fortsætter Boris.

Du begynder at hulke på din sædvanlige måde, der lyder som et mellemstort såret dyr. De hulk, som får det til at vende sig i mig. Jeg ser forfærdet hen på min søster, der i en glidende bevægelse skubber sin stol ud fra bordet og forsvinder ud af døren og op ad trappen til sit værelse.

"Nå, så blev hun sur", siger mormor henvendt til sin tallerken.

Jeg forsøger at sammenkæde de sidste 10 minutters begivenheder i mit hoved for at forstå, hvordan handlingen er nået hertil, men det giver ingen mening.

"Kan du ikke gå op og hente hende, så vi kan spise videre i fred og ro?" siger mormor henvendt til mig.

Jeg rejser mig fra bordet og går op til min søster. Vi ligger i stilhed på sengen i det kolde værelse, begge forbløffede over den scene, der netop har udspillet sig. Jeg ved ikke, hvor længe vi ligger der. Ingen af os siger noget.

Lidt efter kommer min bror op.

"Kommer I ikke ned igen?" spørger han.

"Er du seriøs? Har du ikke hørt, hvad de sagde?"

"Jo, men du behøvede jo ikke blive så sur", fortsætter han.

Jeg får lyst til at skrike af mine lungers fulde kraft. At han skal forstå, at jeg ikke vil lade en kvinde, der tænker og taler sådan der, passe mit ufødte barn. At jeg ikke forstår, hvordan hun kan have elsket min far og båret os og så sidde og fastholde sin ret til at bruge de ord. At jeg ikke forstår, hvad det er for et menneske, der har sat mig i verden, og at hun ikke fortjener mit barn. Men jeg siger ikke noget. I stedet går jeg med ned i stuen og fortsætter den foreskrevne drejebog med risalamande, juletræsdans, gaver og småkager.

Rio de Janeiro

Kroppe over alt. Brune, hvide, sorte. Tykke, tynde og veltrænede. Afklædte eller fuldt påklædte. Kroppe i bevægelse fremad, ind og ud mellem hinanden. Ældre kroppe og yngre. Som ét stort organ udgør de mange kroppe den verden, jeg nu befinder mig i, og min krop flyder ud og smelter sammen med de andre. I kontrast til bjergenes hårdhed og strandenes åbne flader former kroppene byrummets landskab og udgør et kort, der guider mig igennem de forskellige kvarterer. Ud fra kroppene kan jeg aflæse, hvor jeg er. Rige kroppe, fattige kroppe. Alle kroppe findes og lever her. Side om side. Hud mod hud. Uden undskyldninger.

Først har jeg svært ved at finde ind i byens rytme. Mine sandaler slår forkert imod fortovets fliser og afslører mig. Jeg aflæser de små koder, så jeg ikke stikker ud. Køber lyserøde havarianas og den obligatoriske canga. Jeg lader mit håndklæde blive hjemme. Så længe jeg ikke åbner munden, kan min krop skjule mit facadespil. Jeg ranker ryggen og går målrettet for at ikke at vise min frygt. Holder mig inden døre efter mørkets frembrud. Jeg skjuler min hvidhed og rigiditet. Her er mit sorte min beskyttelse.

Mit spil virker næsten for godt. Jeg er ikke spændende. Jeg er ikke eksotisk. Jeg er bare endnu en i metroen. Endnu en krop i landskabets rammer. En

brun i det brune. Misundeligt lytter jeg til de andre fra sprogskolen og deres fortællinger om, hvordan de lokale opsøger dem, hvordan de bliver inviteret ud og får venner. Jeg lytter stjålent til deres fortællinger om strandfester og skylder skylden på min brune hud.

Jeg har aftalt med en af pigerne fra sprogskolen, at vi skal besøge den botaniske have. Det er rart at have følelsen af, at have en ven her midt i alt det fremmede. Hendes år i Norge gør det let at falde i hak. Selvom vi taler engelsk sammen, så er der så meget, der er indforstået. Genkendeligt. Vi slentrer igennem gaderne, hvor husene bliver større og større i takt med, at vi nærmer os den botaniske have. Her bliver mere og mere mondænt, ingen affald, ingen larm.

Ved det svungne indgangsparti henvender vi os til manden i billetlugen. Han hilser og oplyser billetpriserne i et toneleje, der udstråler ligegyldighed. Vi betaler og forsøger at fremvise velvillighed med vores hakkende gloser, der falder over hinanden og afslører os. "Hvor er I fra?" spørger han næsten mekanisk. "Rusland", svarer hun. "Danmark", svarer jeg. "Du ligner ikke en dansker," siger han konstaterende og rækker mig mine byttepenge. Overrumplet tager jeg imod pengene og takker høfligt for den forulempelse, jeg lige har modtaget. Hvad ved en sølle billetmand om, hvordan en dansker ser ud? Han har sikkert ikke en gang været uden for landets grænser, og alligevel skal han fortælle mig, at jeg ikke er dansk! Mit manglende ordforråd gør det umuligt for mig at svare tilbage, så jeg pakker min vrede nederst i min taske sammen med min pung. Hans ord runger i mit hoved, selv flere dage efter. Dansk/Danish/Danoise. Jeg tjekker igen. Det står lige der, sort på hvidt. Alligevel kan en tilfældig mand på gaden så tvivl om min berettigelse.

Sproget flyder lettere nu, og jeg kan gøre mig forståelig i de fleste situationer. Det giver en følelse af selvsikkerhed, og jeg soler mig i anderkendelse, når de lokale roser mig for min dialekt. Jeg suger til mig og falder ind i byens rytmer. Min sproglærer spørger en dag, hvor jeg egentlig er fra? Jeg svarer hende, at jeg er dansk.

"Nå, ej jeg troede du var fransk!" Jeg ved ikke hvorfor, men hendes antagelse får mig til at juble inden i. Er det mit sprogpøre, der gør, at hun

tror, jeg er fransk? Mit øje for grammatik? Jeg er ligeglad. Hendes ord får mig til at vokse, og jeg forsøger at skjule min barnlige henrykkelse. Det lyder bare lidt lærere at være fransk end dansk. Mindre kartoffel. Mindre ekskluderende. I det franske er mit brune ikke udelukket.

Bag de grå facader træder jeg ind i endeløse mængder af spraglet elasthan og nylon. En verden af muligheder åbner sig for mine øjne, og jeg spejler mig i mannequinernes løfter om alle kroppes frihed i det offentlige rum. Jeg lader mig forføre og bruger penge på bukser, jeg ved jeg aldrig vil gå i derhjemme.

Jeg bevæger mig videre langs stranden og kommer længere og længere væk fra mit hjem, men tættere på noget, der føles som hjemme. I butikernes facader kan jeg ikke længere spejle mig selv, men de forvrængede mannequiners unaturlige former virker genkendelige. Jeg falder over et fransk bageri, og mine smagsløg henrykkes ved forventningerne om den smørbagte mørdejsbund, den fede vaniljecreme og de syrlige jordbær. Jeg sætter mig ved et bord i den bagerste del af lokalet, hvor jeg har udsigt til unge kvinder med Macs og latté i høje glas. Jeg sænker mine parader, og ubevidst giver jeg slip på min frygt. Jeg er i sikkerhed her.

Med maven fuld af kage fortsætter jeg videre ind bag de nypudsede glasfacader og rammes af den lydløse aircondition, der svaler mine fødder, der er hævede efter flere timers gang på tværs af byen. Uden et egentligt mål bevæger jeg mig igennem butikernes fristelser. Hjemmevant lader jeg hænderne glide henover kjoler og bluser og mærker stoffernes kvalitet. Tjekker et prismærke. Det er langt over mit budget.

Jeg kredser omkring en kjole og prøver at regne mig frem til, om det ikke kan lade sig gøre, hvis nu jeg sparer på noget andet. Jeg tager bøjlens ned og vender og drejer kjolen foran mig. Overvejer, om jeg bør prøve den, eller om jeg bare helt skal droppe idéen. Jeg hænger den fra mig og går ud af butikken. Jeg fortsætter videre ind i nogle andre butikker. Gennemgår rækker af tøj, men kjolen fra før bliver ved med at kredse i mine tanker. Jeg bliver nødt til at gå tilbage igen for at være helt sikker.

Jeg stopper op foran stativet og finder kjolen igen. Mærker stoffets lethed, tjekker syningernes detaljer. Ubevidst står jeg helt stille i nogle minutter med kjolen i mine hænder. Pludselig ser jeg mig selv udefra. Mine

havarianas, den slidte mulepose og den billige håndtaske. Jeg gennemgår i mit hoved, hvordan jeg skal forklare situationen, hvis en vagt stopper mig. Jeg prøver at genkalde mig de rette ord. I mit hoved øver jeg portugisiske gloser og høflighedsfraser. Hvordan jeg roligt og myndigt skal formulere en sætning, der ikke sår tvivl om min uskyld. Hvordan jeg skal hive mit rødbedefarvede es ud af ærmet og undslippe situationen. Hvordan vagten vil smile undskyldende, når han forstår, at han har taget fejl.

Jeg er stået af metroen et par stop før tid og går gennem centrum på vej mod mit kvarter. Området under buerne er altid et virvar af mennesker, og nogle dage bliver jeg overrasket over, hvad jeg ser. Under karneval så jeg nogle limsniffende børn stjæle et kamera fra en ældre mand. I løbet af min første uge i byen så jeg en mand trække en pistol, mens han jagede en anden mand over rundkørslen.

En amerikansk udseende kvinde går nogle meter foran mig, dybt begravet i sin telefon. Pludselig sætter to unge mænd i løb forbi hende, og den ene snupper telefonen ud af hendes hænder. Hun vender sig og råber efter dem. Forbipasserende kigger kort op, men ingen reagerer. Hun lægger an til at følge efter dem, men mændene forsvinder hurtigt ind i mængden og væk. Hun stopper op og ser sig fortabt rundt i håbet om, at nogen vil hjælpe. Jeg ser forstående på hende og prøver at give et opmuntrende smil, da jeg går forbi, men jeg tilbyder ikke min hjælp. Det er nytteløst. Jeg fortsætter forbi hende, mens jeg både roser mig selv for min evne til at falde i med omgivelserne og dømmer hende for hendes naivitet og manglende indsigt i, hvordan hun fremstår i byrummet. Jeg får lidt ondt af hende, men samtidig har jeg lyst til at spørge, hvad hun havde regnet med.

Mavepuster

“Mama er brun! Far er hvid! Og jeg er hvid ligesom far!” udbryder barnet. Lykkeligt peger hun først sin buttede finger på mig, så på sin far og til sidst på sig selv. Hendes observationer rammer mig i maven som et uventet slag fra en velplaceret knytnæve. Jeg forsøger at holde sammen på stumperne af mit ansigt, så hun ikke ser, at mit hjerte smuldrer. Hendes konstatering

minder mig om, at vi aldrig vil være helt forbundne. At hun er del af en verden, jeg ikke hører til i.

Jeg tænker på, hvordan det mon var for min mor. Nysgerrigheden og spørgsmålene om, hvordan hun havde fået fat i tre søskende. Hvor vi var adopteret fra. På den ene side må hun have følt en lignende sorg. At hun ikke lignede sine børn.

I hvert fald for folk, der ikke ser efter. Ikke vil se.

På den anden side har hun vidst, at vi ville blive brune. Det kunne hun jo regne ud.

Burde jeg have regnet ud, at min datter ville gå som hvid?

Jeg glædes over hendes krøller. I mit behov for tilknytning glæder det mig, at hun i det mindste har det fra mig. Og øjnene. Jeg griber fat i det, jeg kan. Lighederne. De samme skarpe hjørnetænder. I går undersøgte jeg hendes kinder for smilehuller. Jeg håber stadig.

Har han samme behov for, at hun ligner ham? Ville han få det, hvis vi fik en søn? Min kæreste ligner sin mor. Og sin mormor. Hans søster ligner ingen. Han jokede en gang med, at hvis vi fik børn, skulle de arve højden fra ham og resten fra mig. Jeg var enig, selvom jeg ikke sagde det højt.

En gang på biblioteket kom en kvinde hen til mig, mens jeg var ved at give barnet mad. Helt umotiveret gik hun op til mig og sagde "He doesn't look like you," inden hun gik videre med sine egne børn. Jeg fik lyst til at råbe ad hende. Råbe lige ind i hovedet på hende, at hun er fucking blind. At hun kan pynte sin datter med øreringe og lyserødt, men at pigen stadig ligner en gammel indisk mand. At det på ingen måde hjælper den stakkels piges udseende at være skaldet, og at det altså er en skrøne, at håret vokser tykkere ud.

Jeg frygter, at jeg forsvinder. At jeg bliver udvisket.

At min kærestes familie glemmer. Fordi de ikke forstår.

Den iboende sorg. Den evige årvågenhed. For hvad nu, hvis?

Hvis jeg dør, forsvinder jeg så helt?

Min kærestes mor siger, at barnet ikke ligner nogen af os. Jeg får lyst til at hive babybilleder frem og tvinge hende til at se. Sådan rigtigt.

Jeg ønsker ikke, at barnet skal opleve smerten. Lære at dukke sig. Lade som

ingenting.

Jeg vil bare ikke glemmes. Forsvinde.

I navnet er jeg allerede blevet utydelig.

Kan jeg give hende stoltheden uden at videreføre smerten? Hænger de to uløseligt sammen? Vil hun en dag selv sidde med sit barn og tænke "Hvor blev jeg af?"?

Jeg nyder, når folk fejlagtigt tror, at hun er en tyrkisk dreng. Når pædagogerne bytter rundt på hende og hendes marokkanske veninde i vuggestuen. Jeg er ligeglad med, hvad folk tror, hun er, bare hun ikke er hvid. Jeg spekulerer i, om hun skal lære spansk, fransk eller portugisisk. Om jeg skal tale til hende på engelsk.

Er det selvisk af mig? Er livet ikke lettere for hende, hvis hun går igennem verden som hvid?

Er min opgave som mor ikke, at gøre livet så let for hende som muligt?

Ferieminder

Verdens største isbjerg er lige knækket af Antarktis og flyder nu mod Wedellhavet. I artiklen står der, at isbjerget er på størrelse med Mallorca, og jeg morer mig over dr.dk's måde at gøre nyhederne tilgængelige på. Jeg googler afstanden fra Brønshøj til Wedellhavet og tænker på vores kombinerede cykel- og vandreferie i de brændende spanske bjerge. Jeg kæmpede mig svedig og dehydreret op ad stejle skråninger på en lejet mountainbike. Du lo ad mig, da jeg sad varm og fornumlet på bænken og slugte de sidste dråber vand. Vi nåede aldrig ned på stranden. I stedet dejsede jeg om på en sofa i læ af bølgende hvide stoffer og med cola i blodet.

Isbjerge og stigende vandstande. Jeg tænker på min livsmode og det ulogiske projekt, vi har sat i gang. Bomberne falder over Gaza, og jeg scroller forbi grædende børn med støv i håret. Fædre under ligklæder. Hadefulde kommentarer. Jeg sletter app'en for alligevel at vende tilbage, da jeg får en mail om en ulæst besked. Med lange, krogede, stærke fingre hiver de mig tilbage til det, jeg ikke vil se. Det, jeg ikke kan bære at se. Det, jeg ikke orker at se. Endnu en teenager skudt af politiet. Sigtelser, der frafaldes.

På Lolland grinte vi af skiltet med wienerschnitzel og weekendbuffet med tre slags kød,

der faldt lige i min venindes smag. Hestene græssede på marken i udkanten af pladsen. Feriestemning og campingidyl i den klamgrå maj-formiddag. Den ubeskrivelige følelse af utryghed ramte os begge samtidigt. Forestillingerne om ordene, der mumles rundt om det lille plastikbord, hvor tre generationer med påhæng var stuvet sammen. Blikkene, som størknede i de åbne øldåser uden pant. Blå kryds og hvide stjerner vejede mod det grå-i-grå.

"De ved sikkert ikke, hvad det betyder," forsøgte min venindes kæreste sig for at berolige vores nervesystem. Jeg lod tvivlen komme dem til gode. Det gør vi alle. Griner af dårlige vittigheder, affejer bemærkninger. Trækker på skuldrene. Tvivlen falder altid ud til deres fordel. Det uoverskuelige i, at de måske er fuldt ud bevidste om, hvad det betyder. At det ikke er mangel på viden, men med fuldt overlæg.

Vi forsøger at lade, som om det her ikke er en del af os. At det kun findes andre steder. Til hverdag er det let at lade som om. Vi bryster os af vores udsyn og indsigt. Alt det, vi er i modsætning til. Alt det, der ikke er os, men udtales på vores modersmål.

The south will rise again.

Mine forældres formanende ord til min bror: "Gå ikke ind i diskussioner."

"Løb, hvis nogen prøver på noget. Du ved aldrig, hvad de har med, eller hvad de vil."

At træne en ung mand til ikke at stå op for sig selv af frygt for at miste ham til tilfældigheder.

Jeg tænker på Bornholm. På at vokse op og grine med, fordi alle andre griner. På øgenavne og kaldenavne. At trække på skuldrene og smile, for sådan taler man her.

Den falske følelse af tryghed ved ikke at være vokset op i en lille by og ved at have muligheden for selv at vælge sin omgangskreds.

